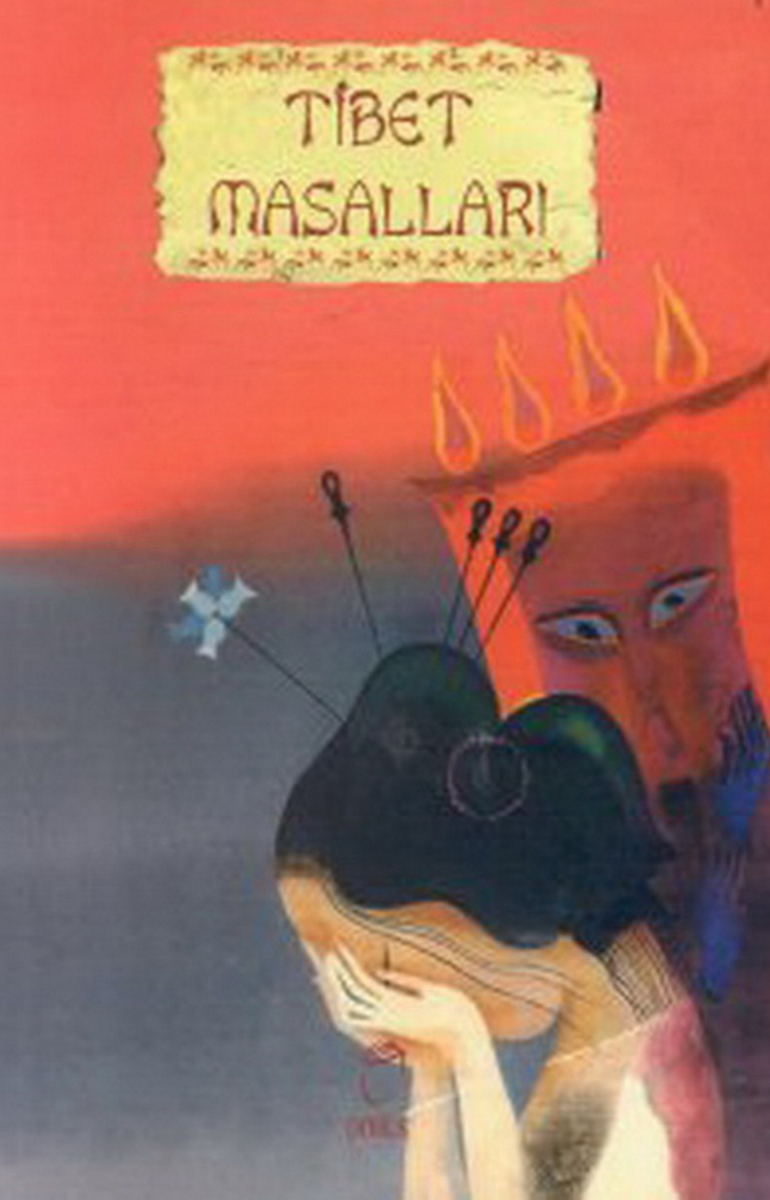
TİBET MASALLARI

TİBET MASALLARI

Çeviren
Temel Keşoğlu

© Doruk Yayımcılık
TİBET MASALLARI
Fransızca'dan Çeviren:
Temel Keşoğlu

Yayına Hazırlayan:
M. Serdar Kayaoğlu

Kitabın Orijinal Adı:
Contes du Tibet
Resimleyen:
Jaroslav Suáb

Düzelti:
Ertan Altan-Buket Tanyu

Kapak Tasarımı:
Doruk ve Etki

Dizgi:
Sevda Oztekin

Baskı ve cilt: Ceren Basım-Yayım
0.212. 284 37 21
Birinci Baskı, 2000
ISBN: 975- 553-???-?

Adres: Mithatpaşa Cad. 24/A Kızılay / Ankara
Tel.Fax: (0. 312) 433 50 18
Doruk Yayıncılık Hat Ltd. Şti.'nin Kuruluşudur.

TİBET MASALLARI

(Contes du Tibet)

Çeviren
Temel Keşoğlu

HER YAŞA DÜNYA MASALLARI
Tibet Masalları
Çev.: Temel Kaçoğlu, I. Baskı, Ankara 2000,
Doruk Yayınları, ??? s.
ISBN: 975-553-???-?

İÇİNDEKİLER

Brokar Tablo 9
Lama İle Dülger 21
Ressam Tuo-Lan-Ka 25
Beyaz Kestane Çiçekli Kız 29
Altın Deniz 49
Kocasını Arayan Beyaz Bulut 53
Yeşimtaşı İmaparatorunun
Açgözlülüğü Cezalandırışı 65
İyilikseverin Öyküsü 71

Taşçı 79
İki Cin 87
Zenginle Yoksul 91
Sabah Yıldızı İle Bülbül 101
Yiğit Dişbudak 109
Açıkgöz Şerab 119
Öksüz ile Ejderhalar Kralının Kızı 127
Bataklıkta İki Ateş 143
Sedef Hanım 147
Ağıt Kuş 157
Sa - Norbu 159
Gök Mahkemesi 167
Mükemmel 171
Orman Perisi 175
Sarı Ejderha 187
Lamanın Yoksullara Yardım Edişi 199
Beyaz Tüylerden Elbise 203
Gözyaşları İpi 211
Kurumuş Göl 217
Kurnaz A-Hiu 223
Tavuskuşu Küçükhanım 241
Taş At 265
Maymunla Deve 269
Kuru Çiçek 273
Seven Kadınla Ejderhalar Prensesi 281
Çirkin Kadın 289
İki Yıldız 291

Küp ve Maymunlar 295
Üç Prens 299
Küçük Tahta Ağaç 307
Konuşan Buda 323
Tek Boynuzlu Manda 331

Brokar Tablo

Bir zamanlar, dağların eteğindeki kurak bir bölgede üç oğlu olan yoksul, dul bir kadın varmış. Büyüğü yaramazın tekiymiş, küçüğü de ondan geri kalmazmış. Yalnız en küçükleri sevecen ve çalışkan bir oğulmuş. Hep elinden geldiğince annesine yardım etmeye çalışırmış. Anne bütün gün kumaş dokur, usta parmaklarından hayranlık uyandıran çiçekler, kuşlar, çeşit çeşit hayvanlar doğarmış Kumaşları komşu şehrin pazarına götürür, satarmış. Kazandığı parayla kendisine ve çocuklarına yetecek kadar

yiyecek alırmış. Çocukların en küçüğü ormana gidip odun getirmeyi alışkanlık haline getirmiş ama ağabeyleri güneşte yan gelip yatıyor, annelerinin kendilerine yiyecek vermesini bekliyorlarmış.

Bir gün, anne kumaşlarını her zamankinden erken satmış, kendisine çok uygun fiyata pirinç veren satıcıyı aramak için biraz pazarda dolaşmış. Birden gözleri bir dükkanda asılı bir panoya takılmış. Daha iyi görmek için yaklaşmış. Bu, köyünün arkasında yükselen dağa benzeyen bir dağ resmiymiş. Eteklerinde yoksul kulübeler değil, öbek öbek temiz, küçük evler varmış. Ama içlerinde en güzeli gümüş bir derenin geçtiği bir bahçe içindeki bir konutmuş. Bahçedeki küçük gölde kırmızı balıkların oynaştığı görülüyormuş. Sonra yemlenen kümes hayvanları varmış, yamaçlarda koyunlar otluyor ve altın sarısı tarlalar göz alabildiğine uzanıyormuş. Bu düşsel tablonun üstünde ateşten bir güneş parlıyormuş.

Tablonun güzelliğiyle büyülenen anne gözlerini ondan ayıramıyormuş. Hiç düşünmeden kumaşlardan kazandığı bütün parasını cebinden çıkarmış ve tabloyu satın almış. Geriye çok az parası kalmış. Onunla da biraz pirinç alıp eve götürmüş. "Bu kezlik böyle olsun. Gelecek pazardan çocuklara daha iyi şeyler götürürüm", diyormuş kendi kendine. Yolda iki de bir durup tablosunu hayran hayran seyrediyormuş. Evler nasıl pırıl pırılmış, dere nasıl ışıldıyormuş! Kaç tavuk, kaç ördek olduğunu sayıyor, evin yanındaki, içinde nefis sebzelerin bulunduğu küçük bahçeye hayranlıkla bakıyormuş. Bahçedeki enfes çiçeklerin kokusunu duyar gibiymiş. Bu tabloyu seyretmek, onu bütün yaşamı boyunca olduğundan daha mutlu kılıyormuş.

Eve gelince tabloyu kapıya asmış. İki büyük oğlu homurdanmış, bir resim için bu kadar para harcamayı saçma bulmuş. Ama en küçüğü:

- Anne, bu tablodaki gibi güzel, bahçeli bir evinin olmasını dilerim. Yerinizde olsam, bu tabloyu örnek alarak kendime bir tablo dokurdum. Evi, çiçekleri, dereyi, tavukları dokurken sanki onlar gerçekten sizinmiş gibi gelir.

- Annemi çok isteklendirme, demiş büyük kardeş esneyerek. Zevki için dokumaya başlarsa, geçinecek parayı nasıl buluruz!

- Öyle ya! diye onaylamış küçüğü. Annem hanımlar gibi yaşamak istiyorsa, gelecek yaşamını beklemesi gerekiyor. Belki şimdikinden daha iyi olur.

Ama küçük oğlunun fikri annesinin hoşuna gitmiş.

- Ben hiç çocuklarımı düşünmez miyim! demiş büyük oğullarının gönüllerini alarak. Akşam ve sabah çok erken saatlerde kendi zevkim için dokuyacağım. Şimdiye kadar sizlere baktım ve bakmaya devam edeceğim. Güzel ipleri satın almış ve dokumaya başlamış.

Anne bütün bir yıl dokuma tezgahının başından kalkmamış. Gözleri yaşarıyormuş. Gözyaşları billur damlacıklar halinde dokuduğu kumaşa damla damla dökülür ve anne onları tabloyla bütünleştirirmiş. Küçük dereyi ve hafif dalgalı gölü böylece gözyaşlarıyla dokumuş.

İkinci yıl zavallı annenin gözleri kan çanağına dönmüş ve dokuduğu kumaşa kırmızı gözyaşları dökülmüş. Anne onları tabloyla bütünleştirmiş; kırmızı çiçekleri ve gökteki pırıl pırıl güneşi işte böyle dokumuş.

Üçüncü yıl tablo bitmiş. Örnek resimde ne varsa varmış tabloda; yüksek dağın eteğinde yeşillikler içindeki bölge,

gümüş gibi evler, altın sarısı mısır tarlaları, sebze ve meyve ağaçlarıyla bahçeler, süs bitkileri ve köyün kenarında annenin ev bozuntusunun yerinde kırmızı sütunları, sarı kapıları ve mavi çatısıyla büyük ve yüksek bir yapı. Bu yapının arkasında otlayan koyunlar, boğa ve inekler. Civciv, ördek ve hızlı uçuşlarıyla havayı yaran kuşlar. Ön planda ağaç ve parlak çiçeklerle dolu bir bahçe, ortasında derenin çıktığı ve pirinç tarlalarına gittiği kırmızı balıklı küçük bir havuz, köyün arkasında göz alabildiğine uzanan altın sarısı mısır tarlaları, yukarıda mavi gökte pırıl pırıl parlayan bakır bir güneş.

Anne kızarmış gözlerini silmiş ve gönül rahatlığıyla içini çekmiş.

"Gelin bakın, çocuklar. Ne kadar güzel oldu!"

Üç oğlu yaklaşmış ve hayranlık çığlıkları atmış.

- Buna ne kadar altın verirler? diye sormuş büyük oğlu.

- Böyle bir şeye iyi para verirler, demiş küçüğü. Ama en küçükleri:

- Annem bize ipek bir ev yaptı, demiş. Ama burası loş, üstündekiler iyi görülmüyor. Işığa çıkaralım.

Anne tabloyu dışarı çıkarınca renkler iyice belirginleşmiş. Asıl gün ışığında ortaya çıkıyormuş ne kadar güzel olduğu. Komşular koşup hayranlıkla seyretmiş tabloyu ve herkes mutluluktan gülümseyen anneyi kutlamış.

Birden yüzlerde serin bir esinti hissedilmiş, ipek tablo ürpermiş. Sonra bir anda tablo havaya uçmuş.

Anne bir çığlık koparak bayılmış. Komşular tabloyu bulmak için dört bir yana dağılmış, oğulları bütün yöreyi karış karış dolaşmış ama kimse ipek tabloyu bulamamış.

Tablonun kaybolmasından sonra, anne bir ruh gibi dolaşmaya başlamış. En küçük oğul elinden geldiğince onu

avutmaya çalışıyor, ona adamotundan çorbalar hazırlıyormuş ama anne göz göre göre zayıflıyormuş.

Bir zaman sonra, anne büyük oğlunu çağırmış:

- Oğlum, yaşamamı istiyorsan, git, tabloyu bul ve bana getir. Onsuz sanki bir yanımı yitirmiş gibiyim, demiş.

Oğlu sandaletlerini giymiş ve Doğuya doğru yola çıkmış. Bir ay yürüdükten sonra, taş bir kulübenin bulunduğu bir boğaza gelmiş. Kulübenin önünde, boynunu çilek tarlasına uzatan bir at varmış. "Bu at çilekleri neden yemiyor!" diye merak etmiş oğul. "Neden yalnız boynunu uzatıp ağzını açıyor!" Yaklaşınca bunun taştan bir at olduğunu görmüş, şaşakalmış. O böyle taştan atı ve taştan evi seyrederken güleç yüzlü yaşlı bir kadın eşiğe çıkmış.

- Buralarda ne arıyorsun oğlum? diye kibarca sormuş.

- Annemin dokuduğu ipek tabloyu arıyorum. Evi, deresi, bahçesi, kümes hayvanları, güneş ve çiçekleriyle bir resim yapmıştı. Bu tablo yüzünden yıl boyunca yarı aç, yarı tok yaşadık. Daha yeni bitirmişti ki rüzgâr aldı, götürdü, kim bilir nereye! Annem de beni onu bulmaya gönderdi. Acaba nerede olduğunu siz biliyor musunuz.

- Evet, biliyorum, demiş yaşlı kadın başını sallayarak. O tabloyu Güneşli Dağ'ın perileri götürdü. Onun kadar güzel bir tablo dokumak için, onu örnek olarak kullanmak istiyorlar.

- Onu bulmak için nereye gideceğimi öğrendiğime memnunum, demiş oğlan rahat bir soluk alarak. Güneşli Dağ'a giden yolu bana gösterebilir misiniz? Dosdoğru oraya gideceğim.

- Söylemesi kolay ama yapması zor, demiş kadın hafifçe gülerek. Oraya ancak bu ata binerek gidebilirsin.

- Ama bu taştan bir at!

- Hiç önemli değil! demiş yaşlı kadın. On çilek yiyebilmesi için dişlerini ona aktarırsın, at canlanır. İstersen bir taşla dişlerini dökerim.

Büyük oğul yaşlıya korkuyla bakmış. Dizleri titriyormuş.

- Hem bu daha bir şey değil! diyerek sözlerine devam etmiş yaşlı kadın. Bu atın üstünde yanardağın alevleri içinden, buz dağının üstünde geçmen gerekecek. Güneşli Dağ'ı ve perileri ancak denizi aşınca bulacaksın. Yolda bir kez korkacak olursan, ya alevler kül haline getirecek seni, ya buzlar tepeleyecek, ya da denizin dalgaları yutacak.

Büyük oğul bir iki adım gerileyerek geldiği yola bakmış. Yaşlı gülümsemiş:

- Eğer içinden gelmiyorsa, kendini zorlama, en iyisi evine dön. Yol için sana altın dolu küçük bir kutu veririm.

- Yani hiçbir karşılık beklemeden mi! demiş büyük oğul merak ve istekle.

- Evet, hiç karşılıksız, karnını adamakıllı doyurabilmen için, demiş yaşlı kadın.

- Olur, eve dönmeyi yeğlerim, demiş büyük oğul, paraları almış ve geldiği yolda gözden kaybolmuş. Yol ayrımına geldiğinde "Bu altınlar birine yeter ama dört kişi için az", demiş kendi kendine. "Eve döneceğime şehre gideyim. Bey gibi yaşarım." Böylece şehrin yolunu tutmuş.

Büyük oğlunun bir türlü dönmediğini görünce anne onun küçüğünü çağırıp:

- Kardeşin kim bilir nerelerde geziyor! Bizi unutmuş olmalı! demiş. Git, bir de sen ara ipek resmimi, bakalım, bulabilecek misin!

Küçük oğul sandaletlerini giymiş, yola çıkmış. Bir gün, bir hafta, bir ay yürümüş ve taştan bir kulübeye varmış. Boynunu çileklere uzatan taştan atı görmüş. Yaşlı kadın eşiğe çıkıp sormuş:

- Seni buralara hangi rüzgâr attı oğlum?

- Annemin dokuduğu bir tabloyu arıyorum. Onu rüzgâr götürdü, diye cevap vermiş küçük oğul.

- Ağabeyin de buraya uğradı, demiş kadın içini çekerek ama alevlerin içinden, buzların üstünden geçerek o tabloyu bulmaya gitmekten korktu.

- Ama bu taştan bir at! diye şaşırmış küçük oğul.

- Bir taşla dişlerini çıkarmama ve onları atın ağzına takmama izin verirsen, at on çilek yer yemez canlanacak, seni Güneşli Dağ'ın perilerine götürecek ve onlar da tabloyu sana geri verecek.

- Bir bu eksikti, dişlerimi kırdıracakmışım! demiş telaşa kapılan küçük oğul. Eve dönmeyi yeğlerim.

- O halde sana altın dolu küçük bir kutu vereceğim. Ağabeyine de vermiştim, demiş kadın.

"Demek bu yüzden ağabeyim eve dönmedi!" demiş kendi kendine. "İyi de etmiş. Bir yerlerde keyif çatıyordur." O zaman, küçük kardeş yaşlı kadının verdiği küçük kutuyu almış, ona kibarca teşekkür etmiş ve büyük bir hızla oradan uzaklaşmış. Yol ayrımına gelince bir an duraksamış sonra, dosdoğru şehre yönelmiş. "Şimdi keyfime bakarım", diye seviniyormuş. "Bunu neden ötekilerle paylaşayım!"

Bir ay daha geçince anne en küçük oğlunu çağırmış:

- Oğlum kendimi çok halsiz hissediyorum, demiş. Tabloma kavuşmazsam, uzun zaman dayanabileceğimi sanmıyorum. Ağabeylerin kim bilir nerelerde gezip tozuyorlar!

Belli ki bizi hiç düşünmüyorlar. Sana hep güvendim. Tablomu sen ara."

Küçük oğul sandaletlerini giyip yola çıkmış. Taştan evin önünde taştan bir atın boynunu çileklere uzattığı yere varmış, evin eşiğindeki ufak tefek, yaşlı kadın sanki onu bekliyor gibiymiş. Onu şu sözlerle karşılamış kadın:

-İpek tabloya giden yol zor. Ağabeylerin benden altın paralarla dolu küçük bir kutu alıp şehre gitmeyi yeğlediler.

- Ben hiçbir şeyden korkmam, diye cevap vermiş en küçük oğul. Benim altına ihtiyacım yok. Altınlar annemi sağlığına kavuşturmaz. Tabloyu ele geçirmek için ne yapmalıyım?

Yaşlı kadın en küçük oğula ateş ve buzdan geçen yoldan söz etmiş. Taştan atı canlandırmak için ona dişlerini vermesi gerektiğini de söylemiş. Kadın daha sözlerini bitirmeden genç oğlan bir taş kapmış ve bir vuruşta bütün dişlerini kırmış. At on çilek yemiş, canlanmış. Genç adam ata atlamış ve rüzgârdan daha hızlı gitmişler.

- Unutma, alevler yaksa da buzlar yara bere içinde bıraksa da en küçük bir şikayette bulunmayacaksın, yoksa ölürsün, diye bağırmış yaşlı kadın onun arkasından.

Genç adam kayalıkların arasında soluk soluğa ilerliyormuş. Sonunda yerin ta dibinden gelen alevlerin çıktığı bir yere varmış. Atını yüreklendirmiş ve ateşten duvarın içinden geçmiş. Alevler onu yakıyor, boğuyormuş ama o bir kere bile içini çekmemiş. Alevlerin kendisini yuttuğunu sandığı bir anda atı büyük bir sıçramayla onu loş bir patikaya götürmüş. Genç adam terlerini silmiş ve ciğerlerini taze havayla doldurmuş. Sonra atını devam etmeye yüreklendirmiş. Böylece uzun zaman gitmişler, sonra genç

adam buz gibi bir hava hissetmiş. Uzaktan bir uğuldama işitiliyormuş. Genç adam yine atını yüreklendirmiş. Rüzgâr gibi gidiyorlarmış ve birden kayalıklar arasındaki dik ve dar yol açılmış, at zınk diye durmuş. Genç adam soğuktan tir tir titremeye başlamış. Bir selin ortasında kalmışlar, her yer göz alabildiğine buzmuş. Tehlikeli kocaman buzdağları büyük bir gürültüyle çarpışıyormuş. Buz dağının ötesinde çok uzaklarda güneş ışıkları içinde yüksek, yeşil bir dağ seçiliyormuş. "Bu Güneşli Dağ!" diye haykırmış en küçük oğul. "Haydi benim güzel atım, acele edelim. Neredeyse geldik!" At hiç duraksamadan buz dalgalarına atılmış. Buzlar atlıyı yakıyor, yara bere içinde bırakıyormuş. Dalgalar onu sarsıyor, sanki atından düşürüyormuş ama genç adam dudaklarını ısırıyor, hiç iç geçirmiyormuş. Buzların kendisini yuttuğunu sandığı bir anda at onu kıyıya ulaştırmış. Güzel güneş elbiselerini kurutmuş, yaralarını kabuk bağlatmış ve daha nasıl olduğunu anlamadan kendisini dağın doruğunda bulmuş. Gözlerinin önünde billur bir saray ışıklar saçıyor ve genç kızların gülüşleri, şarkıları işitiliyormuş.

Genç adam şeref kapısından geçmiş ve atından atlamış. İpek dokumakla uğraşan bir grup genç kız görmüş. Annesinin tablosu ortalarındaymış. Genç adamı görünce genç kızlar dokuma tezgahlarını bırakıp gülerek onun çevresinde toplanmış. İçlerinden koyu kırmızı giysili, incecik bir kız çok hoşuna gitmiş.

Çok güzel bir hanım genç adama doğru ilerlemiş. Güneşin denizde parıldaması gibi ışıklı bir elbisesi varmış. Uzun saçları altın bir toka ile tutturulmuş.

- Ben perilerin kraliçesiyim, demiş. Rüzgârın annenin tablosunu getirmesi kaza değil. Bunu ona biz buyurduk.

Güzel bir tablo dokumak için onu örnek olarak kullanmak istiyorduk. Bir gece daha bizde kalmasına izin verirsen, onu yarın götürebilirsin. Bu arada konuğumuz olursun, demiş kraliçe gülerek.

Genç adam bir düşte yaşıyormuş sanki! Periler gülerek çevresinde dolaşıyor, ona, ölümsüzlere sunulan yemekler ve bengisu ikram ediyorlarmış. Arkasından hemen işe koyuluyorlarmış. Akşama kadar dokumuşlar. Alacakaranlık olunca tavana parlak bir inci asmış ve gece yarısına kadar dokumaya devam etmişler. Bu kadar heyecandan bitkin düşen genç adam uyuyakalmış. Bu arada işlerini bitiren genç kızlar birer birer yatmaya gitmiş. Yalnız gencin hemen beğendiği genç kız ayakta kalmış. Bir annenin tablosuna, bir kendi tablosuna bakmış ve içini çekmiş. Hiçbir peri oğlanın annesininki kadar güzel bir tablo dokuyamamış. Onun gözyaşlarıyla dokuduğu dere gibi hiçbir dere ışıldamıyormuş. Onun kanıyla bütünleşen güneş gibi hiçbir güneş parıldamıyormuş. Genç peri genç adamı seyretmiş, sonra aklına bir fikir gelmiş. İpek bir ip almış ve annenin tablosuna, gölün kıyısında kırmızı balıkları seyreden koyu kırmızı giysili küçük bir peri kızı işlemiş.

Genç adam gece yarısı uyanmış. Salon boşmuş. Salonun ortasında annesinin tablosu duruyormuş. Bir süre tabloyu seyretmiş, sonra kendi kendine: "Ne diye sabahı bekleyeyim!" demiş. "Annem hasta ve durumu her an biraz daha kötüleşiyor." Kumaş tabloyu katlamış, ceketine sokmuş, atına atlayıp dönüş yolunu tutmuş. Denizin dalgaları koca koca buzları boşuna üzerine fırlatmış, yanardağın alevleri boşuna onu yutmaya kalkışmış. Genç adam bir kere olsun iç geçirmemiş. Nasıl olduğunu bile anlamadan kendisini taştan evin önünde bulmuş. Güleç yüzlü yaşlı kadın eşikte onun yolunu gözlüyormuş.

- Döndüğünü gördüğüme sevindim oğlum, demiş. İyi yürekli, yiğit bir oğlansın. İstediğini elde ettin. Sana dişlerini geri vereceğim. Attan dişleri alıp genç adamın çenesine yerleştirmiş. At birden taş kesilmiş.

-Al sana geyik derisinden sandaletler. Bunları giyersen, evine tez kavuşursun.

Genç adam yaşlı kadına canı gönülden teşekkür etmiş, geyik derisinden sandaletleri giymiş ve nasıl olduğunu bilmeden kendisini doğduğu küçük kulübenin önünde bulmuş. Geldiğini görünce evden bir komşu kadın dışarı çıkmış, başını önüne eğerek:

- Geldiğin iyi oldu, demiş. Annenin hali pek iyi değil. Evden hiç çıkmıyor. Gözleri de artık iyi görmüyor, ne desem bilmem ki!

Genç adam eve atılmış bağırarak: "Bak anne, bak!" Ceketinin altından tabloyu çıkarmış. Birden evin içine ışık dolmuş.

Oğlunun tabloyu getirdiğini görünce anne bir sevinç çığlığı koparmış, hemen iyileşmiş. Gücünün yerine geldiğine şaşarak yatağından atlamış. Tabloya bakmış, birden daha iyi görmeye başlamış.

Oğlan tabloyu gün ışığına çıkarmış ve açmış. Renkler ışıldıyormuş. Birden bir rüzgâr çıkmış, tabloyu büyütmüş büyütmüş, ta bütün manzarayı örtünceye kadar. Anne birkaç katlı güzel bir evden çıkıyor, gözleri mutluluk yaşlarıyla dolu olarak çevresine bakınıyormuş. Altın sarısı mısır tarlaları dağın eteklerine kadar göz alabildiğine uzanıyormuş. Yamaçlarda sürüler otluyor, ördek palazları arasında sarı sarı civcivler sağa sola koşuşuyormuş. İçinden dere akan bahçede en güzel çiçekler açmış. Şimdi, doğadaki

her şey aynen tablodaki gibiymiş. Gümüş aydınlığındaki evlerden komşular çıkıyor ve bu mucizeye inanamıyorlarmış.

Oğlu annesini elinden tutarak bahçeye götürmüş. Bunca harikadan gözlerini ayırmadan küçük göle kadar yavaş yavaş ilerlemişler. Birden oğlu şaşkınlıktan donakalmış, yüreği küt küt atmaya başlamış. Koyu kırmızı giysili incecik bir peri gölün kıyısından ona gülümsüyormuş.

- Nereden geliyorsun sen? diye sormuş genç adam. Genç kız göz kırparak kahkahasıyla ortalığı çınlatmış.

- Annenin tablosuna kendimi işledim, diye mırıldanmış. Gelirken birlikte beni de getirdin. Tablo canlandığına göre, benim yerim burası. Anne büyük bir mutlulukla onu seyrediyormuş.

Peri kendisine doğru ilerleyen genç adama bakmış.

- Beni eş olarak istiyor musun? diye alçak sesle sormuş genç adam. Genç kız başını sallayarak onaylamış.

Büyük bir düğün şöleni yapılmış. Anne komşularından başka bütün dilencileri de davet etmiş. İki kardeş bunları duymuş. Paralarını çoktan bitirmişler. Hep başkalarının kendilerini doyurmasına alıştıklarından, dilencilik etmeye başlamışlar. Eski evlerinin önüne geldiklerinde, meydana gelen değişiklikleri görünce üstlerinden başlarından utanıp içeriye girmemeyi yeğlemişler. Oradan uzaklaşıp kayıplara karışmışlar.

En küçük kardeş peri kızı karısı ve annesiyle bu güneşli, bereketli bölgede uzun, mutlu bir yaşam sürmüş.

Lama ile Dülger

Kimsenin hatırlayamadığı kadar eskilerde bir lama ile dülgerin yaşadığı bir krallık varmış.

Lama kötü ve açgözlü bir adammış. Günlerden bir gün dülgere:

- Bana bir ev yapacaksın, ben de senin için dua edeceğim, demiş. Tanrılar sana mutluluk versin diye.

- Dualaların senin olsun, diye biraz kabaca cevap vermiş dülger. Bana mutluluk ve şans getiren şu ellerim ve baltam.

"Sen görürsün!" demiş Lama kendi kendine. "Bu kendini bilmezliğin bedelini ödeyeceksin. "Gece gündüz dülgerden öcünü almanın bir yolunu düşünmüş. Sonunda bulmuş da. Krala başvurmuş:

- Majesteleri, dün gökteydim, demiş. Kimle karşılaştım dersiniz! Rahmetli babanızla. Bir tapınak yaptırtmak istediğini söyledi. Ancak bildiğiniz gibi, gökte çok dülger yok. Bu yüzden sizden kendisine dülgerinizi göndermenizi rica ediyor.

- Neden olmasın! demiş hemen kral. İyi de bu dülgeri oraya nasıl göndereyim!

- Siz bunun için hiç üzülmeyin Majesteleri. Biz keşişler bu konuda deneyimliyiz, deyip krala planını açıklamış. Ağaçtan bir kulübe yaptır. İçine dülgeri yerleştirip kulübeyle dülgeri ateşe veririz. Kulübe ateş alınca beyaz bir duman göğe yükselecektir. Aynı bir atın üstündeymiş gibi dülger bu dumanın üstünde kral babanızın yanına varacaktır.

Kral kabul etmiş ve durumu dülgere bildirmiş.

- Vay garip başıma gelenler! diyerek karısına sızlanmış dülger evine gelince. Lama ölümümü istiyor.

- Elden ne gelir! Ama bu o kadar da zor değil! demiş karısı. Hemen bu akşam yaptırdıkları kulübeye kadar evimizden bir tünel kazarız. Yarın hemen buraya dönersin.

Ertesi gün dülgeri alıp götürmüş, kulübeye kapatmış, çevresine odunlar yığıp kulübeyi ateşe vermişler. Beyaz bir duman yükselmeye başlayınca Lama bağırmaya başlamış:

- Bakın bakın! Görüyor musunuz nasıl göğe yükseliyor, beyaz atı üstünde!

Kimse dumandan başka bir şey görmüyormuş ama

gerçekten dülgeri beyaz atı üstünde görüyor gibi yapılıyormuş. Bu arada dülger küçük tünelden evine dönüp sıcak ocağın arkasına büzülüyormuş. Hiç dışarı çıkmadan bir ay boyunca orada kalmış. Bu sırada Lamadan öcünü almasını sağlayacak bir yol bulmaya çalışmış. Bir ay geçince bulmuş da. Evden çıkıp saraya gitmiş.

- Sizin de gördüğünüz gibi dosdoğru gökten geliyorum Majesteleri! Bu tapınak işi çok zor. Gökte herkes eski yöntemlerle çalışıyor da ondan. Ama sonunda rahmetli babanızın istediğini yaptım. Memnun kaldı. Ama ne var ki bir ricasını size iletmemi istedi benden. Yeni tapınağında bir lamaya ihtiyacı olacak. Biliyorsunuz, lamasız bir tapınak düşünmek olanaksız! Böyle güzel bir tapınağa değerli bir lama gerekir. Rahmetli kral babanız sizden lamanızı istiyor. Ta gökte ününden, bilgeliğinden söz ediliyor.

- Tabii lamayı verebilirim, demiş kral. Ama onu oraya nasıl göndereceğim!

- Benim gibi Majesteleri, benim gibi, demiş dülger masum bir tavırla. En hızlı yolu bu.

Lamanın yüzü solmuş ama karşı gelemezmiş. "Dülger gidip geri döndüğüne göre ben neden dönmeyeyim!" diye düşünüyormuş. Saflık içinde kulübeye kapatılmış, sonra kulübe ateşe verilmiş.

Alevler ta yukarılara fışkırmış, kara ve ağır bir duman yükselmeye başlamış.

Ressam Tuo-Lan-Ka

Çin'in ta güneylerinde, Tai denilen insanların yaşadığı yerde, çevresi palmiyeli bir köy varmış. Köyün biraz dışında, suyu billur gibi bir ırmağın kıyısında bambulardan örülmüş eski bir köşk duruyormuş. Ressam Tuo-Lan-Ka uzun zamandan beri orada yaşarmış. Sıradan bir ressam değilmiş, bir eşini bulmak olanaksızmış. Gerçekten bir resim delisiymiş ve eline ne geçerse, onun üstüne resim yaparmış. Evden az çıkar, arada sırada tapınağa gidermiş. Sakın

dua etmeye ya da adak sunmaya gittiğini sanmayın. Yok canım, bu ona göre bir iş değilmiş! Bakin bir köşeye çekilir, gelen gidenleri gözlemler, onların çizgilerini belleğine kazırmış. Sonra evine döner, resmine kapanırmış. Fırçasını alıp durmadan, usanmadan resim yaparmış. Dışarıda güneş yakıp kavuruyormuş, ayaz varmış, haberi olmazmış. Her gün yedi portre çizer ve hafta dolduğunda yedi kere yedi surat köşkünün duvarlarından ona bakarmış. Bir keresinde, o haftanın kırk dokuzuncu yüzünü çizmeyi bitirdiği sırada, şiddetli bir rüzgârın ağaçları yere eğdiği, göğün gürlediği fırtınalı bir gecede biri kapıyı çalmış.

- Kim olabilir! diye söylenmiş ressam. Baykuşların bile yerinden kımıldamadığı bu fırtınada hangi Allahın cezası olabilir!

- Ben Ölüm'üm, demiş kapının arkasından bir ses. Burada ölenlerin ruhlarıyla görevliyim. Göklerin Kralı bugün beni, seni almaya gönderdi.

"Bu laneti yıldırım çarpabilirdi!" diye düşünmüş yüreği sıkışan Tuo-Lan-Ka. Yine de cesaretini toplayıp kapıyı açmaya gitmiş. Gece kadar karanlık, karalar giyinmiş bir gölge eşikte duruyormuş.

- Buyur gir, demiş Tuo-Lan-Ka ama biraz beklemen gerekiyor, daha resmi tamamlamadım. Sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi, Ölüm'e sırtını dönmüş, fırçasını almış ve resim yapmaya koyulmuş.Tou-Lan-Ka'nın kendisini ciddiye almadığını, rahat rahat resim yapmaya devam ettiğini gören, Ölüm sabırsızlanmaya başlamış:

- Haydi, biraz acele et. Göklerin Kralı'nı böyle bekletemezsin!

- Kızma, diye tatlılıkla cevap vermiş ressam. Hiç olmaz-

sa, şu küçük kız resmini tamamlamalıyım. İstersen, git, efendine biraz sabretmesini söyle.

Ölüm, Tuo-Lan-Ka'nın yaptığı resmi çok merak ediyormuş ve bakmak için yaklaşmış. Taş yüreği titremiş. Tabloda güzel bir genç kız ona gülümsüyor gibiymiş. Hiç böyle bir güzel görmemiş. Ayaklarının ucuna basarak usulca köşkten çıkmış ve göğe geri dönmüş.

- Ne o! Yalnız mı döndün!? diye sert bir sesle konuşmuş Gökler Kralı.

- Majeste beni bağışlayın, diyerek Ölüm özür dilemiş. Yapmamalıydım ama bir yüzü tamamlamasına izin verdim.

- Ne! Ne! diye haykırmış Gökler Kralı, gittikçe sakinlikten uzaklaşıyormuş. Haydi, git, çabuk onu bana getir. Gök yasası böyle. Bir ressamın bunu çiğnemesine izin veremem.

Ölüm yeniden yeryüzüne inmek zorunda kalmış. Palmiyelikten geçerken bambu köşkün penceresinde titreyen zayıf bir ışık görüyormuş. Bu, koyu karanlıkta tek ışık lekesiymiş. Birden kapıyı açınca eşikte donakalmış. Tablodan çok körpe, nur içinde bir genç kız yüzü kendisine gülümsüyormuş. Gökte bile böyle bir yüz olanaksızmış.

"Bu ne acele öyle!" diye homurdanmış ressam. Bir adak mumunu almış ve Ölüm'ü izlemiş.

Gökler Kralı'nın önüne varınca ressam diz çökmüş ve basit bir ölümlüye yakıştığı gibi eğilmiş. Sol elinde adaklık mumu, sağ elinde resim takımlarını tutuyormuş.

- Tamam tamam, demiş Gökler Kralı gururla başını sallayarak. Yeryüzünde ünlü bir ressam olduğunu, resim yapmadan yaşayamadığını biliyorum. Pekala, gökte de resim yapmayı sürdürebilirsin.

Tuo-Lan-Ka yerlere kadar eğilerek bu onurdan dolayı Gök'e teşekkür etmiş, gözyaşlarını tutamamış. Bu da çok doğal. Öyle ya ülkesinden, hiçbir gökle kıyaslanamaz yeryüzünden ayrılıyormuş. Biraz üzgün mumunu üflemiş ve Ölüm onu Yaşam Cini'ne götürüp ona:

- Bundan böyle yerin burası. Yapman gerekeni artık burada yap.

İşte böylece ressam Yaşam Cini'nin yanına yerleşmiş. Hemen resim yapmaya koyulmuş. Yaşam Cini'nin her yeni doğana bir ruh vermesi gerektiğinde, Tuo-lan-ka insanoğluna en uygun portreyi seçermiş.

İtiraf etmek gerekir ki Tuo-Lan-Ka sık sık hile yaparmış. En güzel portrelerinden ayrılmaya gönlü razı değilmiş. Onları kendisine saklarmış. Tabii analar bebeklerinin güzel yüzü olsun diye ne kadar güzel adaklar adasalar, boşunaymış. O en güzellerini yukarıda hep kendisine saklarmış.

Beyaz Kestane Çiçekli Kız

Büyük Tsangpo nehrinin yakınındaki yabani hayvanlarla dolu bir bölgede, Lozang adında bir oğlu olan bir avcı yaşarmış. Becerikli ve gözüpek bir delikanlıymış, küçük bir çocukken babası onu ava götürürmüş. Yirmisine bastığında, bir dağ kaplanı kadar çevik ve güçlü, bir geyik kadar hızlıymış, ok atmada bütün yörede bir eşi daha yokmuş. Bambu kadar ince ve kara gözlüymüş. Yöredeki bütün genç kızların dikkatini çekermiş ama Lozang kızlardan hiçbiriyle ilgilenmezmiş.

Bir gün, dudaklarında bir ot sapı nehrin kıyısına uzanıp kamışların dalgalanmasını seyrederken, birden beyaz bir balıkçılın suyun üstüne çıktığını görmüş. Hemen yayını kapmış, nişan almış ve ok vınn diye gitmiş. Beyaz balıkçıl uzun bir çığlık koparmış, düşmüş ve akıntı onu götürmüş. Genç adam harekete geçinceye kadar gözden kaybolmuş. Genç adam içinde garip bir acıyla kuşu götüren suyu uzun uzun seyretmiş. Tam o sırada karşı kıyıda bir genç kız görünmüş. Kız saçlarına beyaz bir kestane çiçeği takmış ve elinde kayınağacından bir kova tutuyormuş. Nehre eğilmiş, kovasını doldurmuş, gence gülümsemiş ve şarkı söylemeye başlamış:

"Gözleri kara kara

Kim ona yar ola."

Lozang nehrin öteki kıyısından genç kızın şarkısının sözlerini çok iyi işitiyormuş. Yayını çekmiş, ok kovayı delmiş. Delikten su fışkırmış ve kız bağırmış:

- Yapacak daha iyi bir şey bulamadın mı? Babanın yedi mahmuzlu atına binmeyi bilseydin, hiç olmazsa, bununla övünebilirdin.

Sonra kovasını almış ve geldiği yere dönmüş. Lozang boz dağlarda gözden kayboluncaya kadar kızın arkasından bakmış.

Akşam eve dönünce yaşlı babasına:

- Baba yedi mahmuzlu atını ver. Ona binmek istiyorum, demiş.

- Şimdi nereden çıktı bu oğlum? diye baba endişeyle konuşmuş. Böyle bir atım olduğunu sen nasıl biliyorsun? Sana ondan hiç söz etmemiştim. Şimdi durup dururken binmek için, onu benden istiyorsun!

- Böyle bir atın olduğunu işittim, diye homurdanmış oğlu. İnsanlar ondan korktuğumu söyleyerek benimle alay edecekler. Ona ben de binebilirim. Gerçekten binemeyeceğimi mi düşünüyorsun!

- Anlıyorum anlıyorum, demiş baba kaygılı bir tavırla ama bu ata binmek belayı çağırmak demek. Yıllardır ben bile o ata binmeyi bıraktım.

Uzun uzun tartışmışlar, sonunda baba kabul etmiş.

- Beni iyi dinle, demiş içini çekerek. İleride ta ufaktaki dağları görüyor musun. O yönde ilerle. Üç dağ, üç vadi aşınca Sarı Taşlar Dağı'na ulaşacaksın. Ta tepede su dolu büyük bir yalak bulacaksın; at mutlaka oradadır. Ama eğer yalak boşsa, atı dağın eteğindeki gölün kıyısında bulacaksın. Aman, kendine dikkat et!

- İçin rahat olsun, gözlerimi açarım, diye oğlu söz vermiş ve hemen yola koyulmuş. Sarı Taşlar Dağı'nı, sonra tepedeki yalağı kolayca bulmuş. Ama kupkuruymuş ve at orada yokmuş. Lozang göle doğru inmiş. Birden yer sarsılmış ve kocaman bir hayvan ortaya çıkmış. "Bu hayvan at değil, bir canavar!" demiş genç adam kendi kendine. At, araba tekerleği gibi kocaman gözleriyle ona bakıyormuş. İp gibi kalın yelesi yerlere kadar sarkıyormuş. Lozang'a doğru dörtnala koşmuş. Lozang kendini kayaya zor atmış. At yelesiyle yolun taşlarını süpürerek ve toynaklarından kıvılcımlar çıkararak önünden kasırga gibi geçmiş.

"Bu ata binmeyi başaramayacağım!" demiş canı sıkılan genç adam. "Ama ondan korkmayacağım."Böylece atı izlemeye koyulmuş. Ama at kocaman yelesini öyle bir sallıyormuş ki yanına yanaşmanın olanağı yokmuş. Lozang bir süre düşünmüş, sonra yolun kenarındaki yaban çamına

tırmanmış ve at çamın yanına koşunca hayvanın sırtına atlamış yelesine sımsıkı sarılmış. At vahşice şahlanmaya başlamış, yelesini bir kamçı gibi sallıyor, toynaklarıyla yere vuruyormuş ama genç adam ona sımsıkı tutunuyormuş. Sonunda at sakinleştiğinde, hava çoktan kararmaya başlamış. Bütün vücudu titriyormuş ama Lozang boynunu okşayınca kuzu gibi ilerlemiş.

Beyaz kestane çiçekli genç kız karşı kıyıda kovasını doldurduğu sırada Isangpo nehrinin kıyısına varmışlar. Lozang yayını germiş, iyi nişan almak için gözlerini kırpıştırmış ve ok bir kez daha kayınağacından kovayı delmiş.

Genç kız başını kaldırmış ve "Dev atının üstünde durmak hiç önemli değil!" diye bağırmış. Ama buradan iki kilometre ötede başka bir nehir var. Orada güzel Bumo yaşıyor, sana göre bir nişanlı. Çok isteyeni var ama o seni bekliyor. Oraya kadar varırsan, seni seçecektir. Varabilir misin bilmem! Sen kızların kovasına ok atmasını bilirsin, o kadar!

Bunun üzerine, dönmüş ve çabucak uzaklaşmış. Sanki boz dağlar yutmuş gibi hemen gözden kaybolmuş.

Lozang atı eve götürmüş ama artık hiçbir şey onu keyiflendiremiyormuş. Babasının kutlamalarına bile kulak vermemiş. Durup dururken:

- Baba, Bumo'yu aramaya gideceğim, demiş. Buradan iki kilometre ötede, bir nehrin kıyısında oturuyormuş. Beni eş olarak alacakmış.

- Yine kafana neyi taktın! diye haykırmış babası ellerini kavuşturarak. Senden önce çokları bunu denedi ama hepsi eli boş döndü. Oraya giden doğru dürüst bir yol yok. Üstelik yol insanı kolayca tatlı canından edecek tehlikelerle dolu. Bunun gibi üç atı zaptetmekten çok daha zor bir iş.

- Kimse benimle alay etmesin diye, oraya gitmek istiyorum,demiş.

Kulübeden dışarı çıkmış ve babasının uyumasını beklemiş. O zaman, sessizce yolculuğa hazırlanmış. Doğu yönünde gök ışımaya başlayınca tepinen dev atına atlamış ve bir toz bulutu kaldırarak dörtnala gitmiş.

Babası uyandığında, at ve sürücüsü çoktan uzaklaşmış.

Lozang atını önce yabancı genç kızın su almaya geldiği nehre doğru sürmüş, sonra atının sırtında nehri geçmiş. Karşı kıyıya varınca kızın kaybolduğu boz dağlara doğru gitmiş. Ama oraya girince atının toynakları altındaki toprağın sarsıldığını hissetmiş. Şaşkınlıkla gözlerini oğuşturmuş. Bu bir dağ değil, balçıktan kocaman bir ejderin sırtıymış. Ejder sallandıkça yirmi sekiz genç kızın el ele tutuştuğu büyük bir kuşağı yayıp dürüyormuş.

Çok şaşıran Lozang kendisini bir kayanın arkasına atmış ama genç kızlar onu çoktan görmüş ve yalvarmış:

- Dev atın üstündeki kahraman, bizi koru. Bize yardım etmezsen, asla evlerimize dönemeyiz. Hepimiz burada ölürüz.

-Size nasıl yardım edebilirim? diye sormuş Lozang. Hiçbir silah böyle bir canavarın hakkından gelmez! Ona ok atmayı deneyeceğim ama okun onu öldüreceğini hiç sanmıyorum.

Genç kızlar soluklarını tutmuş, Lozang'ın yayını gerişini, uzun uzun nişan alışını dikkatle izlemişler. Sonra oku bırakmış. Vınn gidip ejderin başına saplanmış ok. Korkunç bir şekilde çırpınmaya başlamış ejder. Hayvanın yarasından öyle bir kan boşanmış ki genç adamın göğsüne fışkırmış. Anında Lozang bir acı çığlığı koparmış ve yere yığılıp atın ayaklarına doğru yuvarlanmış.

Güzel genç kızlar ağlıyor, sızlıyorlarmış. İçlerinden en genci onları sakinleştirmiş ve tatlı bir sesle:

- Çabuk kardeşlerim, kahramanın üstüne dökmek için su getirelim, demiş.

Kendisi de ejderin başına eğilmiş, İğrenç hayvanın alnındaki parlak inciyi çıkarmış ve götürüp bayılmış genç adamın kalbinin üstüne koymuş.

Lozang derin bir iç geçirmeyle gözlerini açınca otuz sekiz genç kızın yüzüyle karşılaşmış. Kızların en büyüğü şöyle demiş.

- Genç adam, sen bizi kurtardın, biz de seni ödüllendirmek istiyoruz. İçimizden beğendiğini kendine eş olarak al.

- Kabul edemem, demiş Lozang yeniden ayağa kalkarken. Benim bir nişanlım var, Bumo. Onu bulmak için yollara düştüm.

- Hangi Bumo'dan söz ediyorsun, söyle bize, demiş kızların en büyüğü. Bize iyice baktın mı! Biz yörenin en güzel kızlarıyız. Ejder zaten bu yüzden seçti bizleri. Hiçbirimizi beğenmedin mi!

O zaman onları üzmek istemeyen Lozang şöyle demiş:

- Pekala, içinizden birini seçeceğim. Onlara bakmış. Arkada kızların en genci başını önüne eğmiş duruyormuş. Bu, ejderin alnından inciyi çıkaran genç kızmış. Lozang'a sankibirini hatırlatıyor gibi geliyormuş.

- Onu yanıma alacağım, diye karar vermiş.

- İçimizde en gencimiz ve inceniz o, demiş kızların en büyüğü gülümseyerek. Haydi kardeşlerim, yolculuk armağanını hazırlayalım.

Hamur alıp parlak inciyi hamurun içine koymuşlar, Ona bir at şekli verip bir yele ve dev atın kılından kuyruk eklemişler. Hafif hafif esen meltem atı büyütmüş, normal at boyuna ulaştırmış ve canlandırmış. Çok güzel bir atmış bu.

- İşte, muhteşem bir at! demiş genç kızlar. Yarışta senin dev atına kafa tutar. Bunun üzerine Lozang yanında genç kızların en küçüğüyle yola çıkmış.

Yine de bir düşünce kafasına takılıyormuş. Arada bir dönüp belli etmeden yoldaşına bakıyormuş, sonra birden:

- Baksana! demiş. Sen nehre su almaya gelmiyor muydun! Orada bir kız görmüştüm. Bana o sensin gibi geliyor şimdi.

Genç kız onu dinlerken gözleri parlıyormuş.

- Ama onun saçlarında beyaz bir kestane çiçeği vardı, diye düşünceli düşünceli ilave etmiş.

- Gördüğün gibi ben o değilim, demiş güzel kız gülerek. Beni beğenmiyor musun! Beğenmiyorsan, neden beni seçtin!

- Biliyorsun, aklım hep Bumo'da.

- Varsa yoksa Bumo ama neden! diye sormuş güzel genç kız. Onu hiç görmedin bile! Doğrusu, kim bilir nasıl biridir!

- Nasıl biri olduğunu bilmiyorum ama ben onu arıyorum, demiş Lozang kararlı bir sesle. Yine de yanındakini üzmemek için "Korkma, seninle de ilgileneceğim", diye konuşmasına devam etmiş. Şimdi sen benim küçük bacımsın. Bumo ile evlenince sana da iyi bir koca bulacağım.

Bu arada, ormanı aşıp azgın bir çağlayanın kenarına varmışlar. Bir uçtan diğerine köprü gibi kocaman bir ağaç gövdesi uzatılmış, karşıda bir mağara görülüyormuş.

- Deh! diyerek Lozang atını sürmüş. Ağacın üstünden çağlayanı geçmişler. Karşıya ulaşınca genç adam mağaraya girmek istemiş ama karanlık deliğin önünde atı çakılıp kalmış. Derinlerden horlama ve hırıltılar geliyormuş. Karanlık mağaranın girişinde bir ses yükselmiş:

- Ey , kocaman atının üstündeki yiğit, bu mağaraya girme!

Genç adam loş mağarayı bakışlarıyla araştırınca boynu ve bileklerine köstek vurulmuş bir kız görmüş.

- Adım Meto, diye devam etmiş ses. Bu mağarada hizmet etmek zorunda olduğum sekiz canavar yaşıyor. Kıyıda deniz kabukları topladığım bir gün beni götürdüler. Yemeklerini pişirmezsem, beni yemekle tehdit ettiler. İnsan eti yiyorlar! Bereket versin, içtiler de sızdılar. Ama onları uyandırırsan, bizi yerler. Mağaranın öteki ucundaki kemik yığınlarını bir görsen!

Bütün bunları işiten Lozang çok şaşırmış. Genç kızın gözlerinden inci gibi koca damlaların döküldüğünü görünce çok öfkelenmiş:

- Sen hiç korkma, güzel çocuk! demiş. Sana kötülük yapmalarına izin vermeyeceğim. Seni de yanıma alacağım ve evine götüreceğim. Ama şimdi mağaradan geçmem gerekiyor; çünkü Bumo'ma giden yol oradan geçiyor.

Bu sözleri söyler söylemez mağaradan korkunç bir körük sesi işitilmiş. Canavarlardan biri esnemiş ve ışığı görünce altı gözünü kırpıştırmış.

- Çabuk arkaya, diye fısıldamış Meto. Mağaranın öteki başında sihirli bir balta toprağa gömülü. Onu al.

Lozang onca çaba harcadığı günün sonunda o kadar bitkinmiş ki eyerin üstünde güçlükle duruyormuş. Ama

bütün gücünü toplamış, atıyla koşarak mağarayı dolaşmış ve çabucak sihirli baltayı topraktan çıkarmış.

Birinci canavar bir gözünü açmış. Yalanarak:

- Taze et kokusu alıyorum, demiş.

- Birazcık acıktım, demiş ikincisi horlamaya devam ederek.

- Havada bir şey hissediyorum, demiş üçüncüsü; bir yandan uyuyor, bir yandan havayı koklayıp ayağa kalkmaya çalışıyormuş.

- Küçük kardeşim o! diye mağaranın girişinden bağırmış zavallı Meto. Bakın, bana oyalı küçük bir çanta getirmiş.

Akşam çok yedim, içtim, diye inliyormuş dördüncü ayakları kuyruğuna dolaşarak.

- Size hep söylüyorum, aşırı yemeyin, içmeyin diye, demiş beşincisi suratını asarak. Sekiz ayağını çözmeye çalışıyormuş.

- Haklısın da içmek hoşumuza gidiyor hani! demiş öteki canavarlar, öte yana dönüp esniyor, soluyor ve hıklıyorlarmış.

Bu arada, Lozang yaban çamının altındaki baltayı çıkarmış. Daha canavarlar tam olarak ayılmadan mağaranın ortasına gelmiş.

- Demek insan eti yiyorsunuz ha! Ben sizi kıyma gibi doğrayayım da görün!

Canavarlar ona, nereden çıktığını merak ederek gözlerini koskocaman açıp bakıyormuş. Korkunç bir şekilde homurdanmaya başlamışlar ama Lozang onlara akıllarını başlarına toplayacak zaman bırakmamış. Başlamış baltasıyla önüne gelene vurmaya; kısa sürede yedisini de iki parçaya ayırmış.

- Uff! Tamam, demiş iç rahatlığıyla ama çok geçmemiş. Birden sırtında pis bir soluk hissetmiş. İki kız birden "dikkat et"" diye bağırmış. İlki koşup ocaktan kızgın maşayı kapmış. Pençeler genç adamı boğazından yakalamış, sıkıyor, öyle kuvvetli sıkıyormuş ki genç boğuluyormuş. Sihirli baltasını elinden düşürmüş. "Bu sekizinci!" diye geçirmiş içinden. "Bana zaten sekizi de orada değil gibi gelmişti."

Genç kız, Lozang'ın canavarın elinden kurtulamayacağını görünce kızgın maşayı canavarın sırtına bütün kuvvetiyle indirmiş.

"Auu!" diye uluyup genç adamı bırakmış canavar. Bundan yararlanarak genç adam sihirli baltasını almış ve daha neye uğradığını anlamasına kalmadan canavarın kafasına dağıtmış.

- Hah, işte, şimdi ödeştik! demiş Lozang memnuniyetle. Umarım yolumun üstüne bu türlü güçlükler çıkmaz bir daha. Bana gerçekten çok yardım ettin küçük bacı. Şimdi şu küçük kızı özgürlüğüne kavuşturmamız gerekiyor. O zaman, baltasıyla vura vura Meto'yu hapseden kösteği parçalamış.

Küçük kız yaşlı gözlerle ona canı gönülden teşekkür etmiş. Ona çok güzel işlenmiş küçük bir kese vermiş.

- İçinde şifalı otlar var, demiş gizemli bir gülümsemeyle. Belki bir gün yardımına yetişir.

Lozang keseyi kemerine asarken:

- Teşekkür ederim, demiş. Ama şimdi seni ne yapacağız! Evine nasıl geri döneceksin!

- Eğer bir itirazın yoksa, kardeşim, demiş ilk kız, onu anne, babasının yanına ben götürürüm. Dev atını alırsam,

ikimizi kolayca götürür. Sen de bu arada sihirli atımı alırsın. Küçük kızı eve bırakınca hemen sana yetişirim.

- O zaman vedalaşmışlar, Lozang sihirli atına binmiş ve yola koyulmuş. Bilerek ağır gidiyormuş ve tepenin doruğuna varınca genç kızı beklemek için atından inmiş. Orada bir taşın üstüne oturup uzaktan geldiğini görmek için bakıyormuş. Ama ufukta hiçbir şey gözükmüyormuş. Bu arada, ağır bulutlar ufku kapamış, birden gökyüzü kararmış ve şiddetli bir rüzgâr çıkmış. Yağmur iri taneler halinde yağmaya başlamış, rüzgâr gittikce şiddetlenmiş ve Lozang'ın şaşkın bakışları altında at küçüldükçe küçülmüş, sonunda kaybolmuş. Parlak, inci yerde parıldamaya devam ediyormuş.

Lozang şimdi ne yapabilirmiş! Bir ağacın altına oturup genç kızı beklemeye başlamış. Güneş yeniden çıkmış, bulutları kovmuş, çevreyi kavurmaya başlamış. Az sonra öğle olmuş, Boğucu bir sıcak varmış ve genç kız hâlâ görünürlerde yokmuş.

"Ne kadar da gecikti!" diye söylenmiş Lozang. "Yaya devam edeceğim. Atla bana çabuk yetişir. "Yokuştan aşağıya, küçük bir ırmağa kadar inmiş,. ırmağı geçmek için suya girmiş.

Daha ilk adımda dizine kadar balçığa gömülmüş. ikinci adımı atmış, beline kadar çamura batmış. Aynı anda, nereden geldiği bilinmeyen aç bir sivrisinek sürüsü üstüne saldırmış. Lozang elinden geldiğince korunmaya çalışıyormuş ama birini kovsa, yerini onlarcası alıyormuş. Sayıları gittikçe artıyor, gitgide irileşiyorlarmış.

"Bu pis hayvanlar beni diri diri yutacak!" diye düşünmüş Lozang. Birden yumruk büyüklüğünde bir sivri-

sineğin üstüne geldiğini görmüş Lozang, yana çekilmiş, eli içinde kokulu otlar bulunan keseye dokunmuş. "Belki de koku sivrisinekleri kaçırır!" diye düşünmüş o zaman. Birkaç ot almış, avcunda ezmiş, toz haline getirip vücuduna sürmüş. Hemen bütün sivrisinekler büyük bir vızıldamayla ondan uzaklara uçmuş. Lozang derin bir soluk almış. Yine de balçığa saplanıp kalmış.

"Nerelerde kaldı şu kız!" diye söyleniyormuş. Sonunda atının seslerini işitmiş. Atlı yukarıda gökte belirmiş. Durmuş ve azarlarcasına bağırmış:

- Neden bu kadar acele ediyorsun! Suyun içinde debelenmek de nereden çıktı! Banyo hoşuna gitti mi kardeş!

- Müthiş! diye homurdanmış Lozang. Yaban domuzu olsa, büyük mutluluk duyardı.

- Sen de hiçbir şeyi beğenmiyorsun! demiş genç kız alaycı gülüşünü eliyle gizleyerek. Konuşurken su kıyısına kadar inmiş. Çevresine dikkatle bakınca:

- Neden yayasın! Sihirli ata ne oldu! demiş.

- Üstüne rüzgâr esince buharlaştı. Geriye yalnız bu kaldı, diye cevap vermiş Lozang elinde tuttuğu inciyi göstererek.

- Baksana, sihirli at hiç dayanıklı değilmiş! demiş genç kız. Ama inciyi iyi sakla, sana yararı olabilir.

Böylece genç kız Lozang'ı arkasına almış. Genç çift, balçıklı ırmağı daha çok zarara uğramadan geçmiş ve bataklıklı çayırların göz alabildiğine uzandığı ıssız bir bölgeye varmışlar. Ufukta beliren bir tepeyi oğlan kıza göstermiş:

- Bumo'nun kıyısında oturduğu şu ünlü ırmak tepenin arkasındaki vadide olmalı.

- Senin Bumo'n ona kavuşmak için bunca şeye katlandığın için sanki seni çok mu sevecek! demiş genç kız yumu-

şak bir sesle. Kim bilir neye benziyordur! Benimle geri dönmek istemediğinden emin misin!

- Ben başladığım şeyi bitiririm, demiş Lozang. Tepelerinde kavurucu güneş, bataklıkta bütün sabah at üstünde gitmişler.

-Sonunda geldik, demiş genç kız atından atlayarak. Ben seni burada, tanıdığım güvenilir insanların yanında bekleyeceğim. Sorunu çözdüğün zaman, seninle burada buluşuruz.

- Tamam! demiş rahatladığını hisseden genç adam. Evine seninle gelseydim, Bumo'nun babası acaba beni nasıl karşılardı!

Genç kız hoşça kal demiş, atının dizginlerini almış ve Bumo'nun babasını bulmaya gitmiş. Köylüler babasının adının Norbu olduğunu, kendisiyle iyi geçinilmesi gereken biri olduğunu söyleyip onun evinin yolunu göstermişler. Delikanlı hemen o yana ilerlemiş.

Norbu, Lozang'ı dinlemiş, onu tepeden aşağı inceledikten sonra şöyle demiş:

- Sen ilk aday değilsin. Çok isteyen çıktı ama geldiklerine pişman oldular. Bu işe girişmeden iyi düşün!

- Bunca zorluklara geri dönmek için katlanmadım! demiş Lozang.

- O halde, hemen başlayabiliriz, demiş baba. Belki de kızıma uygun biri değilsin, kim bilir!

- Öyleyse onu çağırın. Ben de onu görmek isterim.

- Acele etme, diye mırıldanmış baba. Buna değip değmediğini göster önce. Benimle gel.

Genç adamı eyerlenmiş sarı bir atın bulunduğu bir avlu-

ya kadar götürmüş. Eyere delik bir bakır para tutturmuş ve atın sağrısına kırbacı indirmiş. At dörtnala kalkmış ve baba "Şimdi onu yakala, okla parayı deliğinden vur bakalım!" diye sırıtmış. Daha sözlerini tamamlamadan Lozang dev atına atlamış ve oku hedefi bulmuş. Sarı at geri dönünce Norbu okun paranın tam deliğine saplandığını görmüş.

- Pekala! demiş ama öfkeli bir hali varmış. Akşam oldu, gerisini yarına bırakmamız gerekiyor. Geceyi evimde geçireceksin. Bu oda senin. Sonra kapının önünde yana çekilip gencin odaya girmesine izin vermiş.

Lozang eşikten geçmiş ve küüt başını kapının üstündeki kirişe çarpmış, canı çok acımış. "Kirişi buraya özellikle koydurmuştur!" diye düşünmüş ama bunu yüksek sesle söylememiş.

- Aman aman! diye arkasından sırıtmış Norbu. Daha dikkatli olamaz mısın sen! Az kalsın, evimde kendini öldürüyordun! Pekala, haydi iyi geceler. Baba kapıyı kapamış, Lozang onun alçak sesle gülmeye devam ettiğini işitmiş. Kendisini koyu bir karanlıkta bulmuş. Gözlerini ne kadar kocaman açsa da hiçbir şey göremiyormuş. O zaman incisini hatırlamış. İnciyi avcuna koyunca oda beyaz bir ışıkla aydınlanmış. O zaman, Lozang yerde, duvarlarda kocaman sivrisinek ve çeşit çeşit zehirli hayvanlardan kara bir bulut görmüş. Hayvanlar vızıldayarak azgın bir iştahla üstüne saldırmış.

"Bunu daha önce de görmüştüm!" demiş Lozang küçümseyerek. Küçük çantasını çıkarmış ve havaya birkaç ot serpmiş. Geriye kalanıyla vücudunu oğmuş, sonra rahat rahat yatmış ve hemen uyumuş.

Sabah erkenden Norbu ayaklarının ucuna basarak kapı-

nın yanına gelmiş, içeride olanları dinlemek için kulağını kapıya dayamış ama hiçbir şey işitmeyince çok şaşırmış. Aralıktan bir göz atmak için kapıyı aralamış. Sonunda içeriye girmiş.

- Nasıl, iyi uyudun mu? diye sormuş alaycı. Ama gülümsemesi hemen kesilmiş. Açık kapıdan içeri ışık giriyormuş. Lozang'ın rahat rahat yattığını ve yerde sivrisineklerden, öteki ölü böceklerden bir halı serili olduğunu görmüş.

- Benim için meraklanmanıza teşekkür ederim, demiş Lozang. Uyanmış ve yatağına oturmuş. Hiç bu kadar rahat uyumamıştım. Bakıyorum, konuklarınızla çok iyi ilgileniyorsunuz.

- Şey... yani!... Baba ne diyeceğini bilemiyormuş. Elimden geleni yapıyorum. Asıl önemlisi sağlığının iyi olması. Şimdi seni son bir sınav bekliyor. Bakalım, kızıma gerçekten değer veriyor musun!

Odadan çıkmış, genç adam da yanında yürümüş. Kalabalığın toplandığı sapa bir yere varmışlar. Birden Lozang çakılıp kalmış. İnsanların çevrelediği çember oluşturan bir duvar ve bu duvarın ortasındaki bir sedirin üstünde bir genç kız duruyormuş. Ağaçlar alev alev yanıyor, insanlar bağırıyormuş:

- Gözüpek kahraman, işte Bumo'n orada! Bütün engelleri aştın. Şimdi bu ateşin içinden geçersen, senin olacak.

Genç adam Bumo'ya bakarken donup kalmış. Genç kızın başı öne eğikmiş ve saçlarında beyaz bir kestane çiçeği varmış.

"Sen ırmaktaki güzelsin!" demiş kendi kendine.

Genç kız başını kaldırmış ve gülümsemiş.

- Sen diye haykırmış genç adam. Sen buraya kadar bana

yoldaşlık eden, ejdere karşı savunduğum kızsın. Yoksa yanılıyor muyum! İkisine de benziyorsun.

Gen kız saçlarındaki çiçeği çıkarıp Lozang'a atmış.

- Ben Bumo'yum, onca zamandır aradığın kızım ama aynı zamanda hem ırmaktan su almaya gelen genç kızım, hem de ejdere karşı savunduğun kızım. Kestane çiçeğinden dolayı yanıldın, beni tanımanı önledi.

Lozang hemen aklını başına toplamış. Sihirli baltasını kapmış, tutuşmuş dalların arasından kendisine yol açmış, genç kızı kollarına alıp, onu ateş çemberinin dışına çıkarmış.

- İşte, gerçek kahraman! diye haykırmış insanlar hayranlıkla. O zaman Norbu derin bir iç çekerek şöyle demiş:

- Bunu söylemek zorundayım; kızım ondan daha iyi bir nişanlı bulamaz. Onu alabilirsin. Ya sen Bumo, çeyiz olarak ne istiyorsun? Ne istersen, vereceğim.

- Ben çeyizimi çoktan hazırladım bile, diye cevap vermiş Bumo gülümseyerek. Gidip kayınağacı kabuğundan iki kovasını getirmiş. Her birinde birer ok saplıymış. Lozang mutlulukla gülümsemiş, sonra Bumo'nun gözlerinin içine bakarak:

- Neden yollarda bunca acı çekmeme ses çıkarmadın Bumo! demiş. Köyde, bizim evde beyaz kestane çiçekli kızla sihirli atlı kızın sen olduğunu neden bana söylemedin!

O zaman, Bumo tatlı bir sesle cevap vermiş:

- Sık sık adını duyuyordum ve seni tanımak istiyordum.

- Şimdi beni tanıyorsun. Beni beğeniyor musun?

- Evet, demiş Bumo gözlerini kapayarak. Ama beğenmek yeter mi! Karısı olacağım adamı iyi tanımam gere-

kiyordu. Yakışıklı, iyi, gözüpek olduğun kadar sağduyulu, coşkulu olduğun kadar da sağduyulusun. Şimdiye dek senin bir eşine rastlamadım.

- Sen güzel olduğun kadar bilgesin de! demiş mutlulukla. Mutluluğa, büyük bir mutluluğa kavuştum, biliyorum.

Arkalarındaki dev at toynaklarıyla yeri döverek bir kişneme koparmış.

- Görüyor musun, o da eve dönmek istiyor. Haydi, gidelim.

Bumo babası ve köy halkıyla kucaklaşmış, Lozang onu ata yerleştirmiş ve adımlar yeri inletmiş, orada bulunanlar ne olduğunu anlayamadan gençler ufukta kaybolmuş. Bu kez önlerinde rahat bir yol uzanıyormuş. En ufak bir duraksama yaşamadan Tsangpo nehrinin kıyılarına ulaşmışlar.

Oğlunun çok güzel bir nişanlıyla sağ salim geri döndüğünü görünce avcı ellerini sevinçle kavuşturmuş. Böylece uzun yıllar barış ve mutluluk içinde yaşamışlar; çünkü Bumo yalnız güzel değil, aynı zamanda çok bilgeymiş de.

Altın Deniz

Sekizinci ayın on beşinci günü yeryüzünde garip mucizeler gerçekleşmiş, olanaksız olanaklı olmuş. Ülkenin üstünde kocaman, sarı bir ay asılıymış.

Avcı Lan-Fu sepetini almış ve yabandomuzu pisliği toplamak için dağın yükseklerine çıkmış. Uzun ve yorucu bir çıkıştan sonra, doruğa varmış, başka zamanlarda loş ve karanlık olan vadiden yana bakmış, soluğu kesilir gibi olmuş. Elini uzatsa dokunacak kadar yakın olan vadi ayın

altın ışıkları içinde yüzüyormuş. Gerçekten bir ışık mı yoksa altınlarla dolu bir deniz miymiş!

"İyi ama buraya nasıl gelmiş olabilir!? Kim atmış olabilir onları buraya! diyormuş Lann-Fu kendi kendine, bir yandan da çevresine bakıyormuş. O sırada, birden altın denizin üstünde bir şey kımıldamış. Dikkatle bakınca altın bir kayığın kendisine doğru geldiğini görmüş. Kayıkta güzel bir hanım oturuyor ve kendisine doğru ilerliyormuş.

- Ben ay perisiyim, demiş çok tatlı bir ses. Seni bekliyordum. Tam zamanında geldin. Bu gece yeryüzünün hazineleri herkese açık. Bu vadiye gelen herkes payını alır. Bunları söyleyerek Lan-Fu'ya üç altın vermiş.

Lan-Fu teşekkür etmiş ve sevinç içinde evine dönmüş ama birkaç adım yürüyünce aklına bir fikir gelmiş. "Göz alabildiğine uzanan bir altın denizinden biraz daha isteyebilirdim". Bunun üzerine geri dönüp:

- Ay perisi, ben çok yoksulum, demiş Lan-fu. Lütfen bana üç altın daha ver.

Peri gülümsemiş, elini denize daldırmış ve ona pırıl pırıl parlayan üç altın vermiş.

Genç avcı teşekkür etmiş ve evine dönmek için yola koyulmuş. Altın denizin kıyısında yürürken düşünüyormuş: "Binlerce altının yanında altı tanesi nedir ki! Geri dönüp daha isteyeceğim. Sepetimi dolduracağım. Artık yarın ne yiyeceğimi düşünmeden yaşayabileceğim."

Dereyi geçmek için köprü olarak kullanılan bir kalasa varınca aklına gelmiş: "Bir sepet altın da neymiş! Bir küfe götürsem, ne olur! Evet evet, sepetle zaman yitirmeyeceğim. "Düşündüğünü hemen yapmış. Sepetini dereye atmış ve var gücüyle evine koşmuş.

Bir küfe kapmış ve yeniden dağın yolunu tutmuş. "Ama küfe de ne ki!" demiş kendi kendine. "Pırıl pırıl onca altını bırakmak yazık olur! En iyisi karımı çağırayım, o da bir küfe alsın."

- Kadın, çabuk kalk! diye çağırmış. Gözleri alev saçıyormuş.

Arkasında karısı Lan-Fu altın denizine bir an önce varmak için dağda çılgın gibi koşmuş. Köprüye varınca "İki küfe hiçbir şey değil!" demiş kendi kendine. "En iyisi kayınbabamla kayınvalidemi de yardıma çağırayım ve bir kağnı alayım. "O önde, karısı arkada gerisin geri dönmüşler. Kayınbaba ile kayınvalideyi yardıma çağırmaya gitmişler. Şimdi de dördü birden soluk soluğa dağda koşuyormuş. Solukları tükense de koşuyor, koşuyorlarmış. Arkasında altın denizinin uzandığı dağın doruğuna gittikçe yaklaşıyorlarmış. Ama o da ne!Ay birden solgunlaşıyor gibiymiş... Soldukça solmuş, dağın doruğu pembe bir ışık içinde yüzüyormuş, sonra doğan güneşin kızıl ışınları her bir köşeye yayılmış. Şaşkınlıktan dili tutulan Lan-Fu öyle durmuş, vadiyi seyrediyormuş. Altın deniz ortalıktan kaybolmuş!

- Hani, nerede altınlar? diye sormuş karısı.

- Hani, nerede! diye bağırmış kayınbaba ve kayınvalidesi.

- Kayboldular, demiş Lan-Fu bir solukta. Bir daha görünmemek üzere kaybolup gittiler. O zaman onlara nasıl ay perisinden üç altın aldığını, sonra bir üç altın daha istediğini, sonra altın dolu sepetini nasıl dereye attığını anlatmış.

Umut içinde küçük köprüye koşmuşlar. Su çevrinerek

akıyormuş. Taştan başka hiçbir şey yokmuş. Sepetten en küçük bir iz bile görünmüyormuş.

- Sepete yazık oldu! demiş Lan-Fu. Başka bir sepet örmekten başka çare kalmadı.

Kocasını Arayan Beyaz Bulut

Ju denizi engin ve çalantılıymış hep. Rüzgâr onu hemen hemen hiç rahat bırakmazmış. Ama ne kadar kamçılarsa, ne kadar derin dalgalar olsa da bugüne kadar dibini gören çıkmamış.

Eskiden denizin kıyısında güçlü bir kralın yönettiği bir krallık varmış. Kral on bakanına buyruklar verir, onlar da her birinin hizmetinde binlerce asker bulunan on generale buyuruk verirmiş ve ülkenin bütün halkı onların asker-

lerine boyun eğermiş. Dolayısıyla kimse onun belirlediğinden başka bir şey yapmaya ya da söylemeye cesaret edemezmiş. Kralın kızı bile isteğini yapamazmış. Genç kız çok güzel, akıllı ve iyi olduğundan dünyanın dört bucağından bir sürü isteyeni olurmuş. İki yıl boyunca kral, adayları birbiri ardına geri çevirmiş. Prenses bir köşkte kalıyor, dalgın dalgın uzakları sayrederek, ay biçimindeki udunu tatlı tatlı çalıyormuş. Başı beyaz bulutlarda taçlı dağı seyrediyormuş. Bu dağın adı Bulutlu Dağ imiş.

Bu dağın doruğunda kraldan kormayan tek insan yaşarmış. Askerler yanına, yöresine uğramaz, kralın danışmanları bile onu öfkelendirmekten çekinirmiş. İnsanlar onun adını hayranlıkla mırıldanırmış. Onu beyaz atının üstünde gördüklerini söylerlermiş; ona bu yüzden "Kaptan Albin" adını takmışlar.

Bir gün kral prensese:

- Komşu krallıktan bir damat adayını geri çevirdim. Tavırları çok zavallıydı. Ne adı, ne gücü bakımından beminle eşit olmadığını biliyor olmalı. Benden korkan bir damada değer vermem. Demiş.

- Ya senden kormasaydı, baba? demiş prenses yumuşak bir sesle.

- Benden korkmayan bir damattan nefret ederim. Demiş kral ve eklemiş; şimdiye kadar öfkemden kurtulan hiç kimse çıkmadı.

Prenses dalgın dalgın köşküne dönüp sevdiği udunu alarak çalmaya başlamış.

"Ey, sen Bulutlu Dağ'da yaşayan" diyormuş udu. "Gel, beni götür. Gözlerin yaz göğündeki şirin, beyaz bulutlar, gözlerin azgın fırtınaların yaban kara bulutları. Beyaz gök

yolunda atının adımları çınlıyor. Gök karardımı binek atın azgın azgın kişniyor. Askerler senden kaçıyor ve önünde komutanların yüregi titriyor. Tez gel, ey düşlediğim, gel zavallı prensesi götür."

- Udun şarkısında neden söz ediyor prenses? diye yukarıdan gelen incecik bir ses sormuş. Şaşıran penses başını kaldırınca üstünde bir saksağan görmüş.

- Pekala duydun, diye cevap vermiş prenses kızarak.

- Gidip ona söyleyeceğim, diye kahkaha ile uçmuş saksağan.

-Hayır sakın söyleme, diye yalvarmış prenses ama saksağan çoktan kanatlarını çırpmış ve kayıplara karışmış.

-Ne oldu saksağanım? diye sormuş. Albin.

-Hemen atına atla, demiş saksağan soluk soluğa. Git, prensesi bul, seni beliyor.

Albin bir an düşünmüş ve pek de inanmayarak:

- Beni kendine eş mi alacak? demiş.

- Her halde ben uydurmadım, demiş alınan saksağan, ama ne var ki babası güçlü ve kötü bir kral. Herkes onadan korkar.

- Ben korkmam, diye kestirip atmış Albin. Sadık beyaz atına atlamış ve saksağan daha son tüyünü düzeltmeden gözden kaybolmuş.

Prenses saraya dönmeye hazırlanıyormuş. İçini çekerek udunu yerleştirmiş ve köşkten çıkmış. O anda, birden sert bir rüzgâr çıkmış. Rüzgâr bulutlar içinde yavuz bir atlıya benziyormuş. Genç kızın yüreği duracak gibi olmuş. Gökten beyaz bir at yaklaşıyormuş. Albin atından inmiş ve ağır ağır prensese doğru ilerlemiş. Bu kadar güzel, böyle

narin bir genç kızın karşısında onun da yüreği heyecandan sıkışıyormuş.

- Beni kendine eş olarak istiyor musun prenses? diye ciddi bir sesle sormuş Albin.

Prenses tatlı bakışlarını ona çevirmiş ve Albin'e gülümsemiş.

- Gel, demiş Albin, prenses genç adama doğru ilerlemiş. Pişman olamayacak mısın? Ülkeni özlemeyecek misin. Hiçbir şey söylemeden prenses başını sallamış. Albin onu kollarına almış, rüzgâr atına binmiş. Ondan sonra onları ne gören ne de işiten olmuş.

Sarayda prensesin kaybolduğu farkedilince ortalık karışmış. Kral en kurnaz adamlarını dört bir yana yollamış ama yer yarılmış da prensesi yutmuş sanki. Devriyeler gece gündüz, krallığı karış karış aramışlar. Sonunda bir haberci gelmiş ve Bulutlu Dağ'ın eteklerinde oturan halkın, şarkı söyleyen prensesin tatlı sesinin, beyaz bulutlardan geldiğini söylediklerini haber vermiş.

-Prensesimizi Kaptan Albin götürmüş olmalı Majesteleri, demiş soluk soluğa kalan haberci.

Saraylılar büyük bir korkuya kapılmış. Kral öfeden çılgına dönmüş. Yine de Albin gibi yiğit bir savaşıyı düelloya davet etmekten koruyormuş. Kendisini aşağılanmış hissediyormuş. Gece gündüz Albin'i ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmak için kafa yoruyormuş. Bütün danışman, general ve elçileri de kafa yoruyorlarmış. Uzun bir süre sonra, bakanların birinin aklına bir fikir gelimiş.

- Bu böyle gitmeyeceğine göre, bir kurnazlık bulmalıyız, Majesteleri. Majiesteleri umarım bu fikrimi beğenirler, demiş yerlere kadar eğilerek.

- Ne önereceksen, çabuk söyle, diye karşılık vermiş kral sabırsızlıkla. O zaman danışman planını açıklamış.

Böylece, hemen aynı gün Bulutlu Dağ'a soylu elçiler gönderilmiş. Birkaç günlük bir yolculutan sonra elçiler Bulutlu Dağ'ın doruklarına varınca Albin onları karşılamaya gelmiş. Önünde saygıyla eğilmişler ve en yaşlıları söz almış:

-Çok soylu efendi, sana iyi bir haber getirdik. Sevgili kralımız cesaretinizden dolayı sizi tanımayı çok istiyor. Damadı olarak sizi sarayına davet ediyor.

- Nasıl?! Bana küskün değil mi? demiş Albin.

- Önceleri çok kızdı ama şimdi öfesi geçti, diye eklemiş bir başka elçi. Çok özledi kızını.

- Onu çok özlüyor, demiş başelçi başını öne eğerek.

- Annesi üzüntüden yataklara düştü, diye eklemiş ikincisi.

- Hastalanıp ölecek, diye sızlanmış üçücüsü.

- Bu böyle uzun zaman süremez, demiş dördüncüsü.

Bütün bunlar Albin'in hiç hoşuna gitmiyormuş. prensese dogru dönmüş ve onun ağladığını görmüş.

- Anneni babanı görmeye gitmek ister misin? diye sormuş ona doğru eğilerek. Prenses başıyla evet işreti yapınca Albin elçilere dönüp:

- Pekala, demiş Albin sizinle geliyoruz.

Büyük bir karşılama için kralın sarayında her şey hazırmış. İki konuğunu kralın kendisi karşılamış. Prenses annesini kucaklarken kral Albin'den kendisini şölen sarayına kadar izlemesini rica etmiş. Herkes Albin'in başarısına ve prensesle birleşmesinin şerefine çok içmiş. Albin bu sıcak

karşılamadan çok memnunmuş ve kadehleri birbiri arkasına boşaltıyormuş. Öyle ki sonunda şarap onun hakkından gelmiş ve Albin sızmış. Kral da bu anı bekliyormuş. Bir işaret yapınca iki büyücü salonda gözükmüş. Göz açıp kapayıncaya kadar Albin'i zincirlere vurmuşlar.

Prenses çığlılar koparmış ama kralın buyruğu üzerine dört hizmetkâr prensesi tutup bahçedeki köşke taşımış ve oraya kapatıp anahtarla kilitlemişler.

O zaman büyücüler deniz kurumasın, Albin oradan hiç çıkamasın diye, sihirli sözleri okuyarak zincire vurulmuş Albin'i denizin dibine atmışlar.

Zavallı prenses iki gözü iki çeşme ağlıyormuş. Herkes derin bir uykuya yattığı sırada, prensesin eski oda hizmetçisi köşkün anahtarını bulmayı başarmış ve prensesi kurtarmış.

-Hemen kaçın prenses. Albin'in zincire vurup Ju denizine attılar. Sana ne yapacaklarını kim bilir. Bahçenin sonundaki gizli kapıyı sana açacağım. Uzaklara, kralın seni bulamayacağı diyarlara kaç.

Ama Albin'in başına gelenleri öğrenen prenses önce Ju denizine koşmuş. Kollarını karanlık dalgalara uzatarak Albin'i bütün gücüyle çağırmış ama kimse cevap vermemiş. Ağlamış sızlamış, sevgili kocasını kendisine vermeleri için tanrılara, kara göğe yalvarmış ama gökten hiç ses çıkmamış ve ay suyun yüzünde yansımaya devam etmiş.

Doğuda şafağın pembe parmakları gözükünce prenses kumsalda diz çökmüş. Elbisesi gözyaşlarından ıpıslakmış. Birden bir kanat saçlarını yalamış ve tanıdık bir ses sabahın aydınlığında yankılanmış. Bu saksağanmış.

- Ağlamak bir işe yaramaz, prenses. İyisi mi insanlara Albin'i bu dalgalardan nasıl çıkaracağını sor.

- Haklısın demiş prenses. Birden kendisini umut dolu ve kararlı hissetmiş. Daha çok oyalanmadan yola koyulmuş. Günlerce ve haftalara diyar diyar dolaşmış, tanımadığı dağlara tırmanmış. Yaban makilerde yolunu yitirmiş, uçsuz bucaksız, terkedilmiş ormanlarda kendisine yol açmış, elbiseleri lime lime olmuş, açlık çekmiş. Her yerde büyücülerin Ju denizine attıkları kocasını kurtarmanın bir yolunu bilip bilmediklerini soruyormuş karşılaştığı insanlara. İnsanlar ona acıyor onunla gözyaşı döküyür, onu konuk ediyor, prensesin karnını doyuruyorlarmış ama içlerinden hiçbiri Albin'i kurtarmasına yardım edemiyormuş. Sonunda, bir gün bir ağacın altında bir taşın üstüne oturmuş yaşlı bir adamla karşılaşmış. Önünde saygıyla eğilerek yüzlerce kez sorduğu soruyu yinelemiş.

Yaşlı ona dikatle bakmış ve bu kadar güzel bir yüzde böylesine endişeli bakışlar görünce yüreği sızlamış.

- Ju denizinin dibinde mi dedin? Oraya ulaşmanın tek yolu denizi kurutmak. Prenses başlamış hıçkıra hıçkıra ağlamaya.

Ağlama ağlama, demiş yufka yürekli yaşlı. Gözyaşları hiçbir şeyi çözmez. Kendine kötülük ediyorsın. Ağlamakla sevdiğine yardım edemezsin. Dur, aklıma bir fikir geldi. Bulunduğumuz yerin doğusunda, dağlarda bir yerde Rüzgâr Cini yaşıyor, en azından yaşadığı söyleniyor. Bu Cin, belki rüzgârını sana ödünç verebilir. Onları yedi şişede sakladığını söylüyorlar. Rüzgârları sana ödünç verebilir. Onları deniz kıyısına götürebilirsin. Şişelerin hepsini açman yeter.

- Koca denize karşı bu rüzgârlar ne yapalilir ki? diye prenses içini çekmiş.

- Ne mi yapar? Görürsün, rüzgâr denizi çırpar, köpüklendirir, binlerce damla haline getirir; kısacası, kurutur onu. Geriye yalnız kum kalır. Yeryüzünün bütün razgârları aynı anda, aynı yere eserse neler olabileceğini düşünebiliyor musun?

Prenses büyük bir içtenlikle yaşlıya teşekkür etmiş ve doğruca doğudaki dağın yolunu tutmuş. O dağlara ulaşması için, çok zaman gerekmiş. Hele yaban çöllerden geçerek uçurumları, vadileri aşıp Rüzgâr Cini'nin oturduğu doruğa ulaşması çok daha uzun zaman gerektirmiş. Orada rüzgâr uğulduyor, kulaklarında ıslık çalıyor ve ilerlemesini önlüyormuş. Prenses kalan gücünü toplayarak dağın tepesine çıkmış. Uzun sakallı bir yaşlı sırtını bir kayaya dayayıp oturuyor ve yanında tıpalı yedi şişe duruyormuş.

-Senin burada ne işin var buralara nasıl ulaştın? demiş Rüzgâr Cini kaşlarını çatarak sert bir tavırla.

Prenses bir taşın üstüne oturmuş ve başına gelen felaketleri anlatmış. Çok bitkinmiş, sesi gittikçe zayıflamış, sonunda tamamen susmuş. Gözleri kapalı,öylece kalmış, gözlerinden beyaz ellerine yaşlar dökülüyormuş.

Rüzgâr Cini hiçbir şey söylemeden vadide koşan son razgârı şişesine kapatmış. Ortalık sakinleşmiş ve ağır ağır karanlı çökmüş. Rüzgâr Cini yeniden konuşmaya başladığında prenses hâlâ ağlıyormuş. Ama cinin sesi bu ez son derece cana yakınmış.

- Demek yedi şişemi sana ödünç vermemi istiyorsun? Bütün dünyanın rüzgârlarının şişelerde olduğunu biliyor musun? Böyle bir şey insanlara verilebilir mi?

Prenses ağlamayı kesmiş ama hâlâ dişlerini sımsıkı sıkıyormuş. Rüzgâr Cini'ne bakmaya cesareti yokmuş.

- Senin kadar kendisini feda edebilecek kimse tanımadım, diye sert bir tavırla konuşmasını sürdürmüş Rüzgâr Cini. Bu kadar acı çekmeyi haketmedin sen. Şişelerimi sana ödünç vereceğim, ama onları bana geri getireceksin. Şişeleri Ju denizinin kıyısına varınca aç. Boranın denizin dibine varacak kadar güçlü olması için hepsini aynı anda açmayı unutma.

Prenses sevincinden ne yapacağını bilemiyormuş. Rüzgâr Cin'i eşarbının dört ucunu bağlayarak prensesin şişeleri yerleştirmesine yardım etmiş. Ona gönülden teşekkür etmiş prenses ve sonra hemen dönüş yolunu tutmuş. Çoktan gece olmuş ama ağır ilerliyormuş. Doğuda gökyüzü kızarmaya başladığında, dağlar çok gerilerdeymiş. Doğruca Ju denizine yönelmiş. Yalnız, daha çok yol varmış, sanki hiç bitmeyecek gibiymiş. Böyle günlerce, gece gündüz hiç dinlenmeden yürümüş, sonunda tanıdık bir bölgeye varmış. Ju denizine ulaşması için az bir yol kalmış ama birden gücü kesilmiş bir adım daha atamayacağını hissetmiş . Bir an olsun dinlenmesi gerekiyormuş. O zaman, yolun biraz ötesinde bir kaya farketmiş. Kaya sanki onu bekliyor gibiymiş. Prenses, bir an için üstüne uzanmayı, sonra yeniden yola düşmeyi düşünmüş. İçinde şişelerin bulunduğu paketi usula yere bırakmış, kayanın üstüne uzanmış ve derin bir uyuya dalmış.

Bu arada, kral prensesi bütün ülkede aratmış ama kimse onu ele vermemiş. O zaman kralın bazı adamları Ju denizine giden bütün yolları tutmuş, bazı adamları da bölgeyi tarıyormuş. Kötü şanş bunların ikisini prensesin uyuduğu taşın yanına götürmüş Gürültü yapmadan paketin içindekileri incelemişler meraka kapılıp şişelerden birinin tıpasını açmışlar. Rüzgâr çıkmış ağaçları sallamış, adamlar

korkuya kapılmış yine de şişeleri gizlice boşaltmaya karar vermişler. İlk önce tükettikleri şişeyi tıpalayarak yerine koymuşlar, sonra ikincisini açmışlar. Boran gürlemeye başlamış, yakın daki tepeyi sarsmış, o zaman hemen üçüncü şişşeyi açmışlar; gerçek bir tayfun çıkmış ve ağaçları kökünden sökmüş. Nasıl olmuş da onları da alıp götürmemiş şaşılacak şeymiş.

Birden prenses hareket etmeye başlamış. Yakalanmaktan korkan adamlar geldikleri gibi gidivermişler. Prenses gözlerini açmış ve uyuyakaldığını anlamış. Hemen kalkmış paketini kaptığı gibi var gücüyle Ju denizine doğru koşmaya başlamış.

Engin denizde küçük dalgalar kıpır kapırmış. Prenses kıyıda durmuş gözleri elmas gibi parıldıyormuş. "Biraz daha sabret, az sonra onu görecesin", demiş kendi kendine alçak sesle. Hemen paketi açmış şişeleri deniz kıyısına dizmiş. Önce birincisini, sonra ikincisini açmış diniz ürpermeye inlemeye başlamış, dağ gibi dalgalar çıkmış. Prenses hemen üçünüsünü, sonra dördüncüsünü açmış. Denizin ortasından göklere doğru dev bir su sütunu fışkırmış. Bu sütun sanki denizin tüm suyunu göğe çıkarmak istiyor gibiymiş. Prenses çabucak geriye kalan üç şişeyi de açmış. Ama hiçbirinden Ju denizine saldıran en küçük rüzgâr bile çıkmamış. İçlerinde bir şey kalmamış.

Prenses umarsızlık içinde donakalmış, boş şişeleri seyrediyor ve artık bir daha asla kocasını kurtaramayacağını biliyormuş. Olduğu yerde yığılıp kalmış. Dev dalgaların yavaş yavaş sakinleştiği denize donmuş halde bakmış. Öldüğünü hissetmiş. Üçüncü gün güneş Ju denizinin üstünde doğduğunda, prenses sahilde cansız yatyormuş. Ölü gözleri sevgilisi Kaptan Albin'in suların dibinde yattığı yöne bakıyormuş.

O zamandan beri çok yıl geçmiş ama insanlar hâlâ bunu konuşuyormuş. Ufuta büyük beyaz bir bulut görecek olsalar, "Bu kocasını arayan beyaz bulut. Şimdi rüzgâr çıkacak." derlermiş.

Yeşimtaşı İmparatorunun Açgözlülüğü Cezalandırışı

Budist bir çömez dört yaşlı gök kadınının heykeliyle şehrin koruyucu tanrısının heykelinin bulunduğu ahşap bir tapınakta dua ediyormuş. Birden yaklaşan ayak sesleri işitmiş. Başını kaldırmış ve bir adam karaltısı görmüş. Adam çömezi görmeden yanından geçmiş, şehrin koruyucu tanrısının heykeline yaklaşmış ve önünde saygıyla eğilerek mırıldanmış:

- Ey, kentin koruyucu tanrısı! Yarınki vurgunda beni başarılı kıl. Komşumun bir torba altınını çalmak istiyorum.

Bana yardım edersen, söz veriyorum, seni ödüllendireceğim. Sana en sevdiğin şeyleri, bir yeşil başlı ördek ve kızarmış yarım domuz getireceğim.

Fısıldama sona ermiş ve çömez ayaklarının ucuna basarak sessizce uzaklaşan ve tapınaktan ayrılan adamın karaltısını izlemiş.

Ertesi akşam, çömez günlük çubuklarını yakarken tapınağa yabancı görünüşlü bir adam girmiş. Koltuğunun altında kızarmış yarım domuz, elinde yeşil başlı ördek taşıyormuş. Adakları şehrin koruyucu tanrısının heykeli önüne bırakmış, heykelin önünde eğilmiş ve çekip gitmiş.

Çömez heykele yaklaşmış ve şehrin koruyucu tanrısının hoşnutlukla gülümsediğini görmüş.

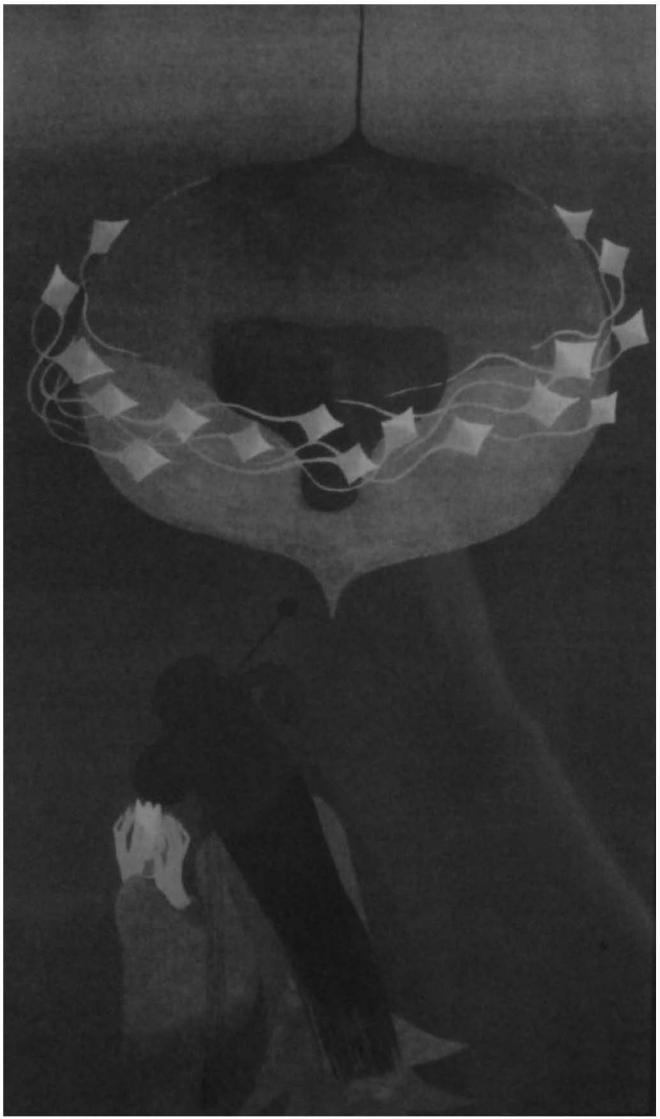
- Sen de mi!? demiş çömez. "Ermiş havalarında ördek ve kızarmış domuz alıyorsun demek? Yaşamım boyunca hiç böyle bir yiyicilik görmedim!"

Biraz düşündükten sonra, kendisini toparlamış, hücresine gitmiş, bir pirinç kağıdı ve bir fırça almış, özene bezene şehrin koruyucu tanrısını şikayet eden bir dilekçe yazmış.

Sonra da baş rahibe götürmüş.

- İyi ama bu çok özel bir dava! demiş baş rahip. Ben buna karışamam. Her gün iç içe olduğumuz bir tanrıyı şikayet etmek için dilekçe yazmak da ne demek! En iyisi işi tatlıya bağlamak. Sonra yırttığı kağıdın parçalarını yakmış. Kağıt hemen tutuşmuş. Kararmış kağıt parçacıkları kıvrıla kıvrıla havaya uçmuş, yükseldikçe yükselmiş, ta göklere, Yeşimtaşı İmparatoru'nun ayaklarının dibine kadar çıkmış.

"Yine kim yazmış bana?" demiş Yeşimtaşı İmparatoru merakla. Kağıt parçalarını toplamış, yan yana getirerek iletiyi yeniden oluşturmuş.

Birden güleç yüzü asılmış, okudukça yüzü daha bir asılıyormuş.

"Yeryüzündeki temsilcilerim çok işgüzar!" demiş kendi kendine. "Onlara yeterince göz kulak olmuyoruz. Yeşil başlı ördek ve kızarmış domuz, bak hele! Ben de olsam, keyfini çıkarırdım! Şunun şurasında bir cinayet değil! Ama böyle bir şeyi hoşgöremem! Düzen, disiplin gerekir. Düzensizliğe, tahammülüm yok. Böyle giderse, yakında insanlar gökle alay eder."

O zaman, yeryüzüne bir kızıl döküntü hastalığı göndermiş. Bu arada hastalığın, hastalıklı yerleri şehrin koruyucu tanrısının heykelinden alınan toprakla ovarak geçeceğini bildirmiş. Artık tapınağın kapılarını kapatacak zaman kalmamış; ziyaretçi üstüne ziyaretçi geliyormuş. Hastalar birbiri ardına geliyor, koruyucu tanrının balçık heykelinden bir parça koparıyormuş. Tanrının önünde eğilip hatır hatır kaşınıyor, toprağını merhem olarak yaralarına sürüyorlarmış. Çok geçmeden koruyucu tanrıdan geriye yalnız anısı kalmış.

İnsanlar bu kötü hastalığı iyileştirdiği için Yeşimtaşı İmparatoru'na şükretmişler.

İyilikseverin Öyküsü

Bundan çok zaman önce, eskiden insanların dünyanın dört bir tarafına dağılmış halde yaşadıkları, evlerin birbirinden uzak olduğu devirde, gökyüzünde parlak, garip bir nesne görünmüş. Yeryüzüne yaklaşınca insanlar bunun bir kuyruklu yıldız olduğunu görmüş. Karanlık gecede uyuyan yerin yakınından geçerken ateşten kuyruğundan saç kadar ince, kor halinde kıvılcımlar düşmüş. Düştükleri yerde otlar kömürleşmiş, toprak yanmış. Bütün bölgede

şiddetli yangınlar çıkmış, evler kül haline gelmiş. Yanan, kömürleşen bu ülke verimsiz bir çöl haline gelmiş. Zavallı insanlar ve doğa kuraklığın, susuzluğun, açlığın acılarıyla karşılaşmış.

Burada kendisinden daha çok başkalarını düşünen, onlara yardım etmek isteyen genç bir adam yaşıyormuş. Bu yüzden onu herkes "iyiliksever" adıyla çağırırmış. İyi yürekli ve acıması bolmuş, gözlerinde güleç bir sevecenlik ışıldarmış. Komşusu sevinince mutlu olur, ağlasa üzülürmüş.

"İnsanları bu kuraklıktan nasıl kurtarmam!" diyormuş kendi kendine. Halka yardım etmek düşüncesi onu hiç terketmiyormuş. Bunu nasıl yapacağını boşuna düşünüp duruyormuş. Bir gün, komşu köyün yaşlı bilgesine akıl danışmaya karar vermiş.

Sıkıntısını açınca ciddi ciddi başını sallayarak cevap vermiş yaşlı:

- Evet oğul, demek böyle! Büyükbabamın babası eskiden evrenin derinliklerinde yanan sonsuz ateşin büyük sırrını açıklamıştı. Bu bitmez ateşten zaman zaman alevler kopar, kıvılcımları yeryüzüne düşer ve bütün bölgeyi yakar. Yeşimtaşı Dağı'ndaki bir gölün derinliklerinde saklı zümrüt inciyi bulmayı başaran kişi, yalnızca o, insanlara yardım edebilir. Ama Yeşimtaşı Dağı buradan çok uzaklardadır. Oraya giden yol tehlikelidir. Üstelik zümrüt İnciyi ele geçirmek çok zordur. İnciyi gölün üstüne ağ germiş olan kocaman bir kara örümcek koruyor ve oraya yaklaşanı yakalıyor.

İyiliksever büyük bir dikkatle dinliyormuş. Bilge bir ara susmuş, sonra konuşmasına devam etmiş:

- Gölün dibine varmak isteyen kişinin yabanarısı kraliçesinin altın iğnesini ele geçirmek için, önce zehirli çiçekler yaylasından geçmesi gerekir. Kara örümceği ancak bu silahla öldürebilir. Son derece çetin, zor bir iştir. Bunu deneyen bir sürü gözüpek insan orada canından oldu.

- Ne olursa olsun, şansımı denemek istiyorum, demiş İyiliksever. Bilgeye teşekkür etmiş, yola koyulmuş.

İyiliksever uzun zaman bir çölde dolaşmış, sonunda bir ormana ulaşmış. Sanki orman yabancıyı yutmak istiyor gibiymiş, yol bir türlü bitmek bilmiyormuş. Kendisine karşı soğuk davranan bu ormanda ilerlerken sessizliği bir inleme yırtmış. İyiliksever arkasına dönmüş ve bir atmacanın bir yavru kargayı yuvasından kapıp götürmek üzere pençelerine aldığını görmüş.

- Rahat bırak yavru kuşu! diye haykırmış İyiliksever. Yerden bir taş alıp atmacaya atmış. Alıcı kuş yavru kargayı bırakmış ve uzaklara uçmuş.

- Gaak gaak, teşekkürler İyiliksever! Yavrumu kurtardın, diye gaklayarak baba karga başının üstünde uçmuş. Yardımıma ihtiyacın olduğunda, beni hatırlaman yetecektir.

"Bir karga bana nasıl yardım edebilir!" demiş İyiliksever kendi kendine. Ama hiçbir şey söylememiş ve yoluna devam etmiş. Uzun zaman yürümüş, sonunda orman aydınlanmaya başlamış. Ormanın dışına çıkınca kendisini doruğu masa gibi düz bir dağın eteklerinde bulmuş. Oraya dikenli çalı çırpıların arasında yiten kıvrımlı dar bir patikadan ulaşılıyormuş. İyiliksever taşların ayaklarını yaralamasına, keskin otların ellerini yırtmasına aldırmadan doruğa tırmanmak için patikaya girmiş. Sonunda doruğa,

yaylaya ulaşmış. O zaman, zehirli çiçeklerle kaplı düzlüğü görmüş. Yaylanın ortasında içi oyuk kocaman bir ağaç yükseliyormuş. En yüksek dalında bir yabanarısı yuvası asılıymış.

"Oraya nasıl ulaşacağım!" demiş kendi kendine cesareti kırılan İyiliksever. Yuvanın ve çiçeklerin çevresinde vızıldayan yabanarılarını gözlemliyormuş. "Ah, karga karga, şimdi bana yardım edebilseydin!" demiş alçak bir sesle içini çekerek. Daha bunu der demez gök kararmış ve zehirli çiçekler yaylasının üstünde binlerce karga gaklayarak dönmeye başlamış.

- Gaak gaak! Bütün ailemi toplayıp yardımına geldim, diye gaklamış İyilikseverin yavrusunu kurtardığı karga. O böyle gakladıkça dört bir yandan başka kara kargalar geliyormuş. Kuşların her birinin gagasında bir parça kuru ot varmış ve otları getirip ağacın kovuğuna, çevresine bırakıyormuş.

- Gaak gaak! İyiliksever, çakmağını çak, diye gaklamış kara karga. İyiliksever iki çakmaktaşı almış, kuru otları tutuşturan bir kıvılcım çıkıncaya kadar çakmış. Ağacın çevresinde dumandan kocaman bir sütun oluşturan bir ateşmiş. Yabanarıları dört bir yana kaçmış, az sonra izleri bile kalmamış. İyiliksever artık ağaca yaklaşabilir ve yabanarısı yuvasına kadar tırmanabilirmiş. Ama kraliçeyi yakalayamamış. Çok kızgınmış kraliçe, o da kaçıp kurtulmuş.

- Gaak gaak, diye kara karga yine sesini duyurmuş. Endişelenme, ben onu sana yakalarım. Çılgın gibi vızıldayarak boşuna uçan yabanarısı kraliçesinin peşine düşmüş. Sonunda karga onu gagasıyla yakalayarak İyiliksever'e getirmiş. Genç adam yabanarısı kraliçesinin altın iğnesini

koparmış ve bu değerli hazineyi mendiline büyük bir özenle sarmış. Kargaya içtenlikle teşekkür etmiş ve iki dost vedalaşmış.

- Sana işinde başarılar dilerim, demiş karga ve uçup diğerlerinin yanına gitmiş.

Böylece, İyiliksever Yeşimtaşı Dağı'na doğru yürümüş. Yolculuğu boyunca ay birçok kez gökte görünüp kaybolmuş.

Dokuz kereden çok azgın ırmaklardan geçerken boğulayazmış genç adam, dokuz kereden çok başdöndürücü uçurumlardan geçmek zorunda kalmış. Ama sonunda Yeşimtaşı Dağı'nın eteklerine ulaşmış. Sanki güneş kocaman dağı ısıtacak kadar güçlü değilmiş gibi, dağda dondurucu bir soğuk hüküm sürüyormuş. Sonunda kendisini koyu bir karanlıkta bulmuş. Bu karanlık içinde dağın gölü uzanıyormuş.

Suyun üstünde bir ölüm sessizliği varmış. Ta yukarılarda, yalıyarların ötesinde, erişilmez göğün bir parçası az çok seçiliyormuş.

Gölün yüzeyi çarşaf gibi dümdüzmüş. Yalnızca ortasında küçük kabarcıklar arka arkaya patlıyormuş.

"Gölün dibine giden geçit orada olmalı!" demiş kendi kendine. İçi endişe dolu, incelemek için suyun üstüne eğilmiş.

Gölün ötelerinden saldırıya geçmek için, uzun ayaklarını ağır ağır hazırlayan kocaman, kara bir örümcek donuk gözleriyle onu gözetliyormuş. İyiliksever çabucak mendilinin düğümlerini çözmüş ama yabanarası kraliçesi altın iğnesini hazırlayacak zaman bulamadan örümcek donuk gözlerini devirerek sudan çıkmış ve düşmanının üstüne atılmış.

Eşit olmayan bir savaş başlamış. Kara örümcek İyiliksever'i ağında kıvrandırmaya başlamış. Kurbanını tam götüreceği sırada altın iğneyi kendisine batırmış ve hemen avını bırakmış. Ölüm çırpınışları içinde kıvranmış, sonunda düşüp ölmüş ve gölün suyunda kaybolmuş. Dibe inerken arkasında ipliklerini bırakıyormuş. İyiliksever ağlardan kurtulunca örümceğin iplerini dikkatini çekmiş ve birini dibe inmek için kullanmış. İndikçe su soğuklaşıyormuş. Kahramanımıza dibe bir türlü ulaşamayacakmış gibi geliyormuş. Tam "Artık suyun yüzüne çıkmak gerekir", diye düşünürken ayakları dibe erişmiş. Karanlıkta parlayan ışık dikkatini çekmiş. Bu zümrüt inciymiş. İyiliksever inciyi çıkarmak için hemen kumu kazmaya başlamış ama o kadar soğukmuş ki donmuş ellerinde tutması mümkün değilmiş. O zaman, onu düşürmekten korkarak ağzına koymuş ve suyun yüzüne çıkmış.

Sudan çıkınca bitkin bir halde kendini kıyıya bırakmış. Uzun zaman uyumuş. Uyanınca yüzünü serinletmek istemiş ve gölün üstüne eğilmiş. Ama durgun suyun aynasında kendi yansımasını görünce donakalmış. Ne kadar değişmiş! O artık İyiliksever değil, ağzından kaynaklar fışkıran güçlü bir su deviymiş.

Köyüne dönmek için acele etmiş. Dev adımlarla uçurumları atlıyor, dağlara tırmanıyormuş, geçtiği her yerde sel gibi sular akıyor, bıraktığı ayak izlerinde otlar bitmeye başlıyor, kurumuş tarlalar yeniden ürün veriyormuş.

Doğduğu köye vardığı zaman o kadar bitkinmiş ki yere düşmüş ve dev vücudundan boşalan sular az sonra kocaman bir göl meydana getirmiş. Bu manzarayı görmek için her yerden insanlar koşuşuyormuş. Bu kadar su gerçekten

mucizeymiş! Sonra işe koyulmuşlar, göl suyuyla bütün bölgeyi sulamak için kanallar yapmışlar.

O günden beri, bu ülkede artık kuyruklu yıldızın kıvılcımlarından korkulmuyormuş.

Taşçı

Bir zamanlar bir taşçı varmış. Sözünün eri, çalışkan ve herkesin iyiliğini isteyen bir ustaymış. İyi bir ün yapmış. Bir gün oralı bir zengin ondan söz edildiğini duymuş ve küçük bir işi yaptırmak üzere onu getirtmiş. Böylece taşçı ilk kez şatafatlı bir eve girmiş ve zengin bir insanın nasıl yaşadığını görmüş. Kuş tüyü yataklarda uyumak, ipekler kuşanmak, aylaklık etmek, lokmasını ağzına verdirmek; köpekbalığı yüzgeçleri, kalamar kanları gibi birbirinden nefis yiyeceklerle beslenmek... "Bunları ben de yapardım", diyormuş

taşçı hoşnutsuzlukla. "Kimileri böyle yaşarken benim çalışmam gerekiyor. Ama durmadan çalışmaktan usandım artık!" diye söyleniyor, gittikçe kendi kendine kızıyormuş. "Bundan böyle en küçük sipariş kabul etmeyeceğim, yetti artık. Kısa yoldan zengin olmanın yollarını aramalıyım."

Böylece çalışmayı bırakmış. Yere uzanıp gözlerini tavana dikiyormuş. Düşünüyor düşünüyormuş ama aklına işe yarar hiçbir fikir gelmiyormuş.

Sıkıntıları oralarda bir perinin kulağına gitmiş. "Ona yardım edeceğim", demiş kendi kendine.

Taşçı nasıl olduğunu bilemeden kendini şatafat içinde bulmuş. Ama bu aklını başından almamış. Sarayında kendini evinde gibi hissetmiş. Tembelliğin tadını çıkarmaya başlamış.

Günlerden bir gün, imparator elçisi bu şehirden geçiyormuş. Kıyametler kopmuş; insanları toplamak için gonglar vuruyor, trampetler çalıyormuş. İnsanlar koşup tahtırevanında oturan elçinin önünde saygıyla eğiliyorlarmış. Bizim taşçı yatağına uzanmış, nefis yiyeceklerin tadını çıkarıyormuş. Onun gibi zengin birinin sıradan bir bürokrat için rahatsız olmasına gerek olmadığını düşünüyormuş. Onuru kırılan yüksek görevli hiç de öyle düşünmüyormuş. "Nasıl o küstah gelip önümde eğilmez!" demiş kendi kendine. Onuru kırıldığından, taşçıya üç yüz altın para cezası kesmelerini, üstüne üstlük üç yüz sopa çekmelerini buyurmuş.

Muhafızaları görevlerini yerine getirip taşçıyı bıraktıklarında, taşçı falakadan kalktıktan sonra inlemeye başlamış: "Canı çıksın zenginliğin. Onun gibi bir bürokrat daha güvenlikte değil mi!" Artık şatafat içinde yaşamaktan

hoşnut değilmiş. Yalnızca devlet memuru olmanın bir yolunu düşünüyormuş.

Peri onun sıkıntısını biliyor ve ona acıyormuş. Öyle ki bir gün bizim taşçı zengin bir aylak olarak değil, güçlü bir yüksek görevli olarak uyanmış.

Böyle bir yere gelmek önemli bir şeymiş. Taşçı böyle birinin neler yapabileceğini bile öğrenmek zorunda kalmamış. Daha başlangıçta buyurmasını, insanları susturmasını ve onlara hoşlandığı şeyleri şu ya da bu şekilde yaptırmayı becermiş. İnsanlar bu durumda sessizce yakınıyor ve birbirlerine "Başımızda bir bu eksikti!" diyorlarmış. Onun hakkında birbirlerine kötü sözler mırıldanıyor, ona hiç saygı duymuyorlarmış. Ama dillerini tutmak, yüksek buyrukları dinlemek, saygılı bir uzaklık korumak zorundaymışlar. Taşçı konumundan çok memnunmuş ve yeni yeni eğlenceler bulmak onu eğlendiriyormuş.

Bir gün, dostlarıyla tepelerde gezinti yaparken güzel genç kızlar grubuyla karşılaşmışlar.

- Ey dostlar, eğleneceğiz desenize! diye haykırmış taşçı. Beğendiğinizi seçin, hiçbirini kaçırmayın. Gülünç duruma düşmeyelim.

Çevrede çalışan köylüler kızların çığlıkları işitmişler. Koşup dört bir yandan yabancılara saldırmışlar. Onlara hakkettikleri cezayı vermişler.

Ondan sonra, taşçı yazgısından hoşnutsuzluk duymaya başlamış. "İlk tepede önüne gelen vurduktan sonra, insanların önümde eğilmesinin ne önemi var!"

"Dağda yaşayan basit bir köylü olmak daha iyi. Ne karışan, ne görüşen var. Yirmi hizmetkarın taşıdığı altın yaldızlı bir tahtırevanda otursan bile, seni beğenmemişse, pataklar. Basit bir köylü olmak isterdim."

O günden sonra, taşçının bütün neşesi kaçmış. Basit bir köylü olmaktan başka bir şey düşünüyormuş. Gerçekten iyi yürekli olan peri de onun bu dileğini yerine getirmiş.

Artık sarayında sabahtan akşama kadar aylaklık etmek yerine, küçük tarlasında harıl harıl çalışıyormuş, ister yağmur, ister kar yağsın, ister rüzgâr essin, ister güneş kavursun, o fevkalade mutluymuş.

Güneşin her şeyi yakıp kavurduğu, perişan insanların sığınacak bir gölge aradığı güne kadar mutluymuş. Dallarda kuşlar susuyor, mandalar gözlerine kadar suya girmiş, kımıldamadan duruyormuş. O kadar sıcakmış ki insanlar soluk alamıyor, yürüyemiyor, konuşamıyor, hatta uyuyamıyormuş bile. Yalnız dayanıklı dağlılar çalışmaya devam ediyormuş. Taşçı akan terlerini silerken gözlerini kırpıştırıyormuş. "En iyi yer güneşin yeri. Ah, keşke güneş olsaydım!" diye düşünüyormuş.

"Neden olmasın!" diye düşünmüş peri. "Canı istiyorsa, denesin." Onu güneş yapıp göğün yükseğine asmış.

Taşçı mutluymuş. Yeri keyfince aydınlatarak ve ışıtarak gökte kayıyormuş ve dünyalıların ondan yakınması olanaksızmış.

Ama günlerden bir gün ufukta bir bulut görünmüş. Başta taşçı buna dikkat bile etmemiş. Ama bulut büyümüş, genişlemiş, kararmış. "Ne diye öyle yayılıp duruyor!" diye düşünmüş taşçı. "Işınlarımı arasından geçiremiyorum. "Gerçekten de ışınları bulutu delemiyormuş. Bu durum üç gün böyle sürmüş; sanki gökte hiç güneş yok gibiymiş. Taşçının keyfi kaçmış. "İstediğin gibi aydınlatamadıktan sonra, güneş olmak neye yarar! Bulut olmak başka şey canım!"

"Olur", demiş peri kendi kendine. "Madem istiyor, öyle olsun." Böylece onu koca, kara bir bulut haline getirmiş.

Bu kez de taşçı memnun olmuş. Rahat rahat gerinmiş, bütün güneşi kapatmış. İnsanların endişe içinde göğü araştırmaları hoşuna gidiyormuş. Bir süre daha tembellik etmiş, sonra biraz dolaşayım diyerek silkinmiş. Gökte dolaşmış. Keyfine diyecek yokmuş ama birden nereden geldiği bilinmeyen bir rüzgâr çıkmış ve şekerleme yapmaya hazırlanan bulutu silkelemiş.

- Ne oluyor! Deli misin nesin! Gidip başka yerde esemez misin! diye homurdanmış.

- Hayır, gidemem, demiş rüzgâr alay ederek. Canım seni kovalamak istiyor.

- Ama ben istemiyorum, diye korkutucu bir sesle karşılık vermiş bulut. Öyle ki yerdeki insanlar bir fırtına kopacağını anlamışlar.

Rüzgâr pes etmemiş, bulutu bütün gücüyle itmiş. Taşçı bir dağın arkasına kadar uçmuş, doruğuna binbir güçlükle sarılabilmiş. "Haydi, rahat dur artık", diye bağırıyormuş rüzgâra. Ama o gittikçe hızlanıyormuş, hiç duracak gibi değilmiş. Bulutu bir sağa, bir sola itiyor, halka gibi çeviriyormuş, öyle ki bizim taşçı pantalonunun paçasının yırtıldığını görmüş. "Bu kadarı yeter!" diye gürlemiş. "Şu işe bak! Bağımsız bir bulut olacaksın da karşına çıkan ilk rüzgâr sana istediğini yapıverecek! Bulut olacağıma rüzgâr olmayı isterdim."

"Rüzgâr olmak istiyor, olsun bakalım", demiş peri. O anda taşçı gökkubbede esmeye başlamış. Her deliğe giriyor, dalları, yaprakları fır fır döndürüyor, eline ne geçerse karıştırıyor, deviriyor, dağıtıyormuş. Öyle eğleniyormuş ki ağaç-

lar sallanıyormuş. "Çocukluğumdan beri hiç bu kadar eğlenmemiştim!" diyormuş kendi kendine. Çılgın gibi eğleniyormuş ama birden başını bir şeye çarpmış. Bu, karşısında dikilen bir kayaymış.

- Töreyi bilmiyor musun! diye suratını ekşitmiş rüzgâr. Ben istersem, en yüksek çam önümde eğilir. Eğil sen de.

- Canım istemiyor, diye cevap vermiş kaya yiğitlenerek ve tınmamış bile.

- Göreceğiz, demiş taşçı ve var gücüyle esmeye başlamış.

Kaya hiç oralı olmamış.

- Ah, keşke kaya olsaydım! Hiçbir rüzgâr kayayı yerinden kımıldatamıyor, diye içini çekmiş rüzgâr.

Onun yerindiğini işiten peri "Bunu da denesin, ne çıkar!" demiş.

O anda taşçı yüksek bir kaya olmuş ve peri kayayı bir tepeye yerleştirmiş.

Taşçı şimdi memnunmuş. Artık ne güneş, ne rüzgâr, ne bulut, hiçbir şey onu rahatsız edemezmiş. Sağlam bir temel üzerine oturmuş, güzel bir manzarası varmış, artık keyfine diyecek yokmuş. "En iyi konum bu. Artık en minik bir derdim kalmadı."

Ama bir gün, rahat rahat otururken insan sesleri işitmiş. "Bu da ne! diye merak etmiş. "Buralara kadar tırmanmak şeytanın bile aklına gelmez!"

O zaman, dört taşçının ormandan çıktığını görmüş. Adamlar başlamışlar kayanın tepesine tırmanmaya.

- İşte, güzel bir kaya, demiş birinci taşçı memnuniyetle. Bize böylesi gerekiyor.

- Ne var ki bu taşı kayadan sökmek kolay olmayacak!

demiş ikincisi ve kayanın çevresinde dolaşmaya başlamış. Kayayı olduğu yerde yontmamız gerekecek. Böylece taşı çıkarırız.

- Tamam, demiş üçüncüsü, aletleri getirelim, sonra da gitmişler.

Yontulup çıkarılacağı düşüncesi taşçının hiç mi hiç hoşuna gitmemiş.

"Nasıl oldu da mesleğimle yetinmedim!" diye sızlanmış. "Ondan daha güzeli var mı!"

Bu sözleri işitince peri:

- İstersen, seni yeniden taşçı yaparım. Ama bu seninle son ilgilenişim. İyice düşün, demiş.

- Artık kaya olmak istemiyorum, demiş taşçı kararlı bir sesle. Bu değişmelerden önce neysem, öyle olmak istiyorum. Lütfen beni yeniden taşçı yap.

Peri onun son dileğini yerine getirmiş. Bunca deneyi yaşamış olan taşçı her şeyin bir tersi, bir düzü olduğunu biliyormuş artık. Olamayacağı şeyleri düşlemeyi bırakmış ve zevkle mesleğini yapmış. Bir zaman sonra, mesleğiyle daha rahat yaşamaya başlamış. Yurttaşları arasında sayılan önemli bir kişi olmuş ve ileri yaşlara kadar mutlu bir yaşam sürmüş.

İki Cin

İnsan sesi yankısının ulaşmadığı çok yüksek bir dağda bir dağ cini ve kudretli bir ruhun yaşadığı yarı çürümüş ağaç kalaslardan yapılmış küçük bir tapınak varmış. Bu çok kibirli bir cinmiş. Aşağıdaki şehrin koruyucu cini karşısında böbürlenirmiş. Dağ cini onun yanında övünür, onu gücendirirmiş. Bir gün onun yaşgünüymüş. Yöredeki insanlar ona adaklar, yiyecekler getirmiş. Dağ cini aldığı şeyleri göstermek için öteki cini davet etmeye karar vermiş.

"Bana insanların ne kadar saygı gösterdiğini görünce, bahse girerim, kıskançlıktan çatlayacak", diye düşünüyormuş.

Öteki gelirken daha uzaktan pastaların ve yakılan günlüklerin kokusunu alıyormuş. Tapınağa girmiş ve rakibinin bütün bu şeylerin ortasında oturduğunu görmüş. Kanıksamış gibi yapıyormuş. Şehir cini esenlik dileklerini söyleyemiyormuş; o kadar ağzı sulanmış.

- Bu insanların neyi var, anlamıyorum! diyormuş dağ cini, konuğunun karnının guruldamasını duymazlıktan gelerek. Hepsi birden gelip dua ediyor. Cin aşağı, cin yukarı, iyi cin bana yardım et, beni sıkıntılardan kurtar, ne olur, iyi pirinç almamı sağla, komşumun ineğine bir büyü yap; hep aynı şey. Tabii buna karşılık bana bazı şeyler getiriyorlar ama doğrusunu söylemek gerekirse, diye sözlerine devam etmiş dağ cini tiksinmiş bir tavırla, bütün bu ballı pastalardan bıktım, midemi bulandırmaya başlayan günlük dumanından usandım. Yalandan öksürmeye başlamış.

Daha konuşmasını yeni bitirmiş ki tapınağın önünde bir atın ayak sesleri yankılanmış. Açık kapının önünde bir at duruyormuş. Ata basit bir köylü çocuğu biniyormuş. Eyerin üstünden çocuk içeriye bakmak için boynunu uzatmış.

- Nasıl! Bir ölümlüye yakıştığı gibi attan inip dağ cininin önünde saygıyla eğilmek yok mu! demiş Şehir cini, kibirli dostunu can alıcı yerinden vurmuş. Senin yerinde olsam, bu zındığa saygı neymiş, gösterirdim!

Dağ cini çok kırılmış ve şehirli dostunu etkilemek için sihirli bir formül mırıldanmış. O anda gökyüzünü kara bulutlar kaplamış, yıldırımlar kara örtüyü yırtmış, gök gürleyince dağlar sarsılmış.

"Ne hava!" diye haykırmış genç adam. Yağmurdan

korunmak için atından atlamış ve hayvanıyla birlikte içeriye girmiş. Ama atını nereye bağlayacakmış! Çevresine bakınmış ve atının yularını dağ cininin balçık heykelinin boynuna atmış.

"Bu ne saygısızlık!" diye öfkeyle haykırmış dağ cini "Bekle, ben sana terbiye neymiş, öğretirim. Hemen bir başka sihirli formül söylemiş. O anda her şey koyu bir karanlığa gömülmüş, bir adım öteyi bile görmek mümkün değilmiş. Rüzgâr uğulduyor, gökten sel gibi yağmur boşanıyor, ayakların altındaki toprak kıyamet kopuyor gibi sarsılıyormuş. Birden korkunç bir gökgürültüsü atı öyle ürkütmüş ki dağ cininin heykelini devirmiş. Yere düşen heykel pramparça olmuş.

"Vah vah, olacak iş değil!" diye haykırmış şehir cini kibirli rakibinin başına gelenlere. Hiç değilse, benim başıma bir felaket gelmese! Uğursuz yerden olabildiğine uzaklaşmak için tabanları yağlamış.

Zenginle Yoksul

Bir zamanlar biri zengin, öteki yoksul iki komşu varmış. Zengin çok sofu imiş. Ama bütün ayin dualarını okuyarak üç gün boyunca ayine gömülünce bu dualardan gına gelmiş. "Biraz eğleneyim", demiş. Böylece büyük bir şölen hazırlatmış ve yöredeki bütün insanları davet etmiş. "Ama" demiş, "şu yoksul komşumu davet etmeyeceğim. Onun seçkin konukların içinde yeri yok."

Akşam olunca eti kızartmak için büyük bir ateş yaktırmış, şarap fıçılarını getirtmiş. Konukları doyuncaya kadar yemiş, içmiş, çok eğlenmişler.

Zengin adamın karısı o gün doğmuş bir danayı ısınsın diye ateşin yanına getirmiş. Ancak yavru dana annesinin yanında olmak istiyormuş, acı acı böğürmeye başlamış. Yoksul komşu böğürmeleri işitmiş. Zengin komşunun kendisini davet ettiğini sanmış ve gelip ateşin yanına yerleşmiş. Konuklarıyla ilgilenen, her birine gönül alıcı sözler söyleyen zengin, birden, yoksulu farkedince kaşlarını çatmış.

-Senin burada ne işin var! diyerek onu azarlamış. Senin gibi çulsuzun böyle bir davette işi yok!

- Beni davet ettiğini sanmıştım, diye cevap vermiş yoksul.

- Deli misin nesin! diye patlamış zengin. Çık git buradan, konuklarımı rahatsız etme.

- Biz yoksulların yaşamı da yaşam mı! diye karısına yakınmış yoksul. Beni gördüğünde, yüzünün ne hale geldiğini görecektin! Sanki biz eğlenemezmişiz gibi!

- Bırak üzülmeyi, diye cevap vermiş karısı. Biz de küçük bir şölen vereceğiz.

O zaman, küçük bir fıçı şarap almış ve çocuklarıyla birlikte dağa gitmişler. Geniş bir düzlükte yamalı eski bir çadır kurmuş ve kocaman bir ateş yakmışlar. Alevler göğe yükselmeye başlayınca yoksul dua etmeye başlamış:

- Ey Tanrı! diye yumuşak bir sesle mırıldanmış. Yeryüzündeki haksızlığı görmüyor musun! Zenginlerin taş yürekli olduğunu, biz yoksulların acı çektiğini görmüyor musun! Ey dağın soylu Budası! Ey yüksek Ruh, bunca yıkıma nasıl bu kadar ilgisiz kalabilirsin! Ben sabahtan akşama kadar çalışıp çabalamıyor muyum! Yeteri kadar adak sunmuyor muyum! Adalet diye bir şey var mı! Söylemedi

deme, benim için bir şey yapmazsan, sana bir daha hiç adak adamam.

Bu sözleri söyledikten sonra, karısı ve çocuklarıyla yoksul yemeklerinden yemeye başlamış. Bir güzel karınlarını doyurmuş, acılarını şarapta boğmuşlar sonra el ele tutuşup ateşin çevresinde dans etmişler akşama kadar. Gece yarısı kadın çocuklarıyla yatmaya gitmiş. Adam oturmaya devam etmiş. Karamsar düşünceler yeniden bastırmaya başlamış.

"İşte, hepsi bu kadar!" diyormuş kendi kendine. "Bugün güzeldi ama bitti. Yarın pişirecek hiçbir şeyimiz yok."

Yere uzanmış, gözlerini yıldızlı göğe dikmiş. Gözüne uyku girmiyormuş. Sağına dönmüş olmamış, soluna dönmüş olmamış; bir türlü uyuyamıyormuş. Bir zaman sonra, gözleri açık öyle durmaktan usanıp kalkmış, beyaz şalı, bir lama ve günlük çubukları almış, sonra en yakın tapınağa yönelmiş.

Tapınağa girmiş, Buda'nın heykeli önünde saygıyla eğilmiş, sonra beyaz şalını koluna koymuş, lambasını ve günlük çubuklarını yakmış, Tanrıya yakarmaya başlamış:

- Tanrı, yalvarırım hiç olmazsa biraz eşit davran. Bu kadar çalıştığımız halde karnını doyasıya doyurmayan biz yoksullar ne yapsınlar! Bir yandan da lambanın yetersiz ışığında Buda'nın yüz ifadesini görmeye çalışıyormuş. Kafasında hep ilerideki açlık günleri varmış. Gündüz çok yorulduğundan Buda'nın önünde yere oturmuş ve nasıl olduğunu anlayamadan uyuyakalmış.

Uyandığında, lamba çoktan sönmüş ve ince bir ışık geliyormuş Buda heykelinden. Merakla yerinden kalkmış ve heykele yaklaşmış. Heykelin tabanında bir delik olduğunu

görmüş ve içine bakmak için eğilmiş. Deliğin geniş bir mağaraya açıldığını görünce çok şaşırmış. Mağaranın ortasında ateş yanıyor ve ateşin çevresinde her birinin elinde kocaman etli kemikler olan iki yaşlı oturuyormuş. Yoksulun eli ayağı buz kesmiş. Kemik kemiren iki yaşlıyı görünce öyle şaşırmış ki geriye bir iki adım atmış ve yerdeki tahtaları gıcırdatmış.

- Kadın, içeride biri var gibi geldi bana! diye homurdanmış erkek.

- Neler diyorsun! Sen kemiğine göz kulak ol. Tapınak fare dolu.

Bir süre sonra kadın yerinden kalkmış, duvradan altın çubuğu almış ve tavandan sarkan üç deri torbaya ulaşmak için uzanmış. Çubuğun ucundaki ilk torbaya vurmuş ve:

- Ak yağ, ak! demiş. Bunu, üzerine, hoş kokulu güzel bir yağ torbadan akmaya başlamış.

Kadın ikinci torbaya dokunmuş.

- Saçıl tsam-pa saçıl! Bu sözleri söyler söylemez altın sarısı tsam-pa yığın yığın saçılmış.

Kadın çubuğuyla üçüncü torbaya dokunmuş.

- Atlayın domuz butları atlayın. O anda, nar gibi kızarmış domuz butları torbadan dışarı fırlamış.

İki yaşlı iştahla yemeye başlamış. Ağızlarını şapırdata şapırdata çiğniyor, solukları tıkanıyor, gözleri yuvalarından uğrayacak kadar hızlı yutuyorlarmış lokmaları. Sonunda bir şarap fıçısını delmişler ve kana kana içmişler. Sonra yere yığılmış ve taş gibi uyumaya başlamışlar.

Yoksul mağaranın deliğinden içeri sızmış, altın çubuğun asılı olduğu duvara yaklaşmış ve onu usulca almış. Sonra üç deri torbayı tavandan indirmiş, hiç gürültü çıkar-

madan tapınaktan geldiği yere geri dönmüş. Tapınağın eşiğini geçer geçmez tabanları yağlamış ve var gücüyle koşmuş.

Çadırına vardığında, karısı ve çocuklarını uyurken bulmuş. Onları uyandırmış. "Kalkın kalkın, size bir hazine getirdim. Onlara olanları anlatmış. Karısı, kocasının aklını kaçırdığını sanarak ona inanmaz inanmaz bakıyormuş. Adam torbalardan güzel yiyecekler çıkardığında, inanmış ancak.

Nasıl sevinmişler! Yoksul iyi yürekli ve cömert olduğundan, büyük bir ziyafet düzenlemiş ve yörede ne kadar yoksul varsa, hepsini davet etmiş

Haber zengin komşunun kulağına varmış.

"Hıh!" demiş burun kıvırarak. "Nasıl bir davet vereceğini çok merak ediyorum doğrusu! Konuklarına küflenmiş pirinç ikram edecektir kuşkusuz. "Merakını yenememiş, davet edilmediği halde konukların arasına sızmış. Gözlerine inanamıyormuş. Her yerde en iyi şarap fıçıları yuvarlanıyor, şişlerde muhteşem domuz butları çevriliyor, iştah açan kokular yayılıyormuş.

"Bu baldırı çıplak bütün bunları nasıl bulmuş!" diyormuş kendi kendine. "Kesinlikle bir yerden çalmıştır. Gidip yoksulu bulmuş ve lafı gevelemeden bunca şeyi nereden bulduğunu sormuş. Yoksul sırrını hemen açıklamak istememiş doğal olarak. Duraksıyor, hık mık ediyormuş ama zengin üsteleyince sonunda her şeyi anlatmış.

"Eğer bu serseri bir çubuk günlük karşılığında Buda'dan bunları aldıysa, güzel bir adak karşılığında Buda bana neler verir kim bilir!" diyormuş içinden. Birden iştahı kesilmiş, hemen yandaki evine dönmüş. Karısına buyurmuş varır varmaz:

-En yağlı domuzu kestir. Tanrılara adak adayacağız.

Sonra zengin karısını ve çocuklarını alıp işlemeli güzel bir çadırla dağa doğru yola çıkmış. Düzlüğe varınca çadır kurmuşlar, büyük bir ateş yakıp yağlı et parçalarını kızartmışlar. Şarap içip dans etmişler. Gece yarısı olunca karısı çocukları alıp çadıra uyumaya gitmiş. Zengin gece karanlığında yalnız kalmış.

İnce pembe yağ doldurduğu lambayı, en iyisinden bir şişe şarabı, en yağlısından muhteşem bir domuz budunu, günlük çubuklarını almış ve tapınağa yönelmiş.

Oraya varınca Buda'nın heykeli önünde saygıyla eğilmiş, lambayı ve günlük çubuklarını yakmış, şalını koluna koyup ellerini Buda'ya uzatmış. Şarap şişesini ve kızarmış domuzu da yere bırakmış. Sonra dua etmeye başlamış.

- Çok soylu Buda, hep seni düşündüğümü bilirsin. En güzel eti yemedim, sana getirdim. Ama yine de adaletin ne olduğunu bilip bilmediğini görmek isterdim. Yakınlarda buraya gelen ve sana bir çubuk günlük yakan yoksulu hatırladın mı!

Biraz daha dua etmiş, sonra uykusu gelince yere oturmuş ve çok geçmeden uyumaya başlamış.

Uyandığında, lamba çoktan sönmüş. Loş tapınağı Buda heykelinin tabanından gelen bir ışık demeti aydınlatıyormuş. Deliğe yaklaşıp içine bir göz atmış. Mağarayı, ortadaki ateşi, ateşin yanında çömelmiş iki yaşlıyı görmüş.

Sabırsızlıkla bir harekette bulunca ayağının altındaki parkenin tahtasını gıcırdatmış.

- İşittin mi kadın! İçeride biri var! diye haykırmış adam kızgın bir sesle.

- Hep söyleyecek bir şeyler bulursun. Olsa olsa faredir,

diye cevap vermiş karısı hiç endişelenmeden. Yemeğini yemeye devam etmiş.

- Güzel bir fare, diyormuş gittikçe öfkesi artan adam. Geçen kez senin fare hazinelerimizi götürdü. Bak, seni uyarıyorum; bu akşam şarap içmeyeceksin ve nöbet tutacaksın. Böyle deyip bir şarap fıçısını yanına çekmiş, havaya kaldırmış ve lıkır lıkır içmeye başlamış. Az sonra başı göğsüne düşmmüş ve uyumaya başlamış.

- İnşallah biraz kalmıştır! diye homurdanmış kadın. Fıçı boşalıncaya kadar içmiş de içmiş. Sonra yere yuvarlanmış ve o da uyumaya başlamış.

Zengin de bu anı kolluyormuş. Delikten içeri süzülmüş, usulca altın çubuğa yaklaşmış, onu büyük bir özenle duvardan almış, tavandan sarkan torbaları indirmiş.

"Yoksuldan daha çoğunu götürmeliyim", diyormuş kendi kendine. "Daha ne götürebilirim!" diye bakınıyormuş. Birden mağaranın bir köşesinde parlayan bir şey dikkatini çekmiş. Oraya doğru atılmış ama yere uzanmış yaşlıya takılınca boylu boyunca yere serilmiş. Yaşlı alaycı yeşil gözleriyle korkunç bir şekilde zengine bakmış.

- Yakaladım seni, hazine hırsızı! diye bağırmış bücür adam. Demir bileğiyle yakalamış zengini.

Bu fazla uzun sürmemiş. Az sonra mağarada, alev alev yanan ateşin yanında biri kadın, biri erkek iki yaşlı oturmuş kemik kemiriyormuş.

- Doğrusu güzel bir kızartmaydı, demiş küçük adam.

- Hiç bu kadar nefisini yememiştim! diye eklemiş küçük kadın.

Bu arada, zenginin evinde boş yere ailenin babası aranıyormuş.

Nereye gittiğini hiç kimse bilmiyormuş.

Sabah Yıldızı ile Bülbül

- Bulutlar Dağı yüksek mi yüksektir, yolu yoktur. Önünde iki yerli kaya yükselir ve her birinin dibinden suyu billur gibi küçük, ince bir kaynak çıkar. İki kaynak, iki gümüş şerit gibi bölgede kıvrıla kıvrıla akar, çayırlarda birleşip bir ırmak olur. Irmak uzaklara akar, köyleri sular ve bir çıngırak gibi çıngırdar. Tatlı ezgisi hem sevinç, hem acı anlatır. Eskiler bu iki kaya üstüne garip bir öyküyü anlatırlar.

Bir zamanlar, bu yörede güzel bir genç kızla yakışıklı bir oğlan yaşarmış. Genç kızın adı Sabah Yıldızı'ymış. Yüzü

çok hoş ve sabah çiyi gibi körpeymiş. Kuş tüyü gibi okşayan çok tatlı bir sesi varmış. Göğü kara bulutlar kapladığında, şarkısı güneşi hatırlatırmış; akşam olup ortalık kararınca ses. yıldızları ve ayı çağırırmış. Onu dinleyen hemen dertlerini, acılarını unuturmuş.

Oğlanın adı Bülbül'müş. Tertemiz yürekli bir delikanlıymış. Soylu yüzünde gözleri iki elmas gibi parlarmış. Kavalını dudaklarına götürünce kuşlar susar, insanlar büyülenirmiş. Sabah Yıldızı ve Bülbül birbirini severmiş, başka türlü olması zaten olanaksızmış, birbirlerinden ayrı yaşayamazlarmış. Bülbülün kavalının sesi işitilir işitilmez Sabah Yıldızı'nın tatlı şarkısı yükselirmiş.

Bir yaz yörede büyük bir kuraklık olmuş. Ağaçlar sararıp kurumuş, tarlalarda topraklar çatlamış. Kuyularda yalnızca birkaç damla su kalmış.

"Halimiz ne olacak!" diye soruyormuş insanlar. "Bu kuraklıktan sağ kurtulamayacağız."

O zaman, ilk kez kavalın billur sesi susmuş, genç kızın tatlı şarkısı sönmüş. Bir gün, Sabah Yıldızı ile Bülbül sık sık yaptıkları gibi şifalı otlar toplamak için dağa gitmişler. Ayaklarının altında sararmış tarlalar, çatlamış topraklar su istiyormuş. Bu görünüm karşısında Sabah Yıldızı'nın ve Bülbül'ün yüreği parçalanmış.

- Sabah Yıldızı, canım! demiş Bülbül. Bir kuyu açalım mı ne dersin?

Sabah Yıldızı başıyla onaylamış ve ikisi birlikte işe koyulmuş. Taş gibi sertleşmiş toprağa kazmalar arka arkaya inmiş. Kazmış kazmışlar, büyük bir çukur açmışlar. Birden çukurdan boynunda yeşil bir şerit bulunan sarı bir kurbağa fırlamış.

- Burası benim krallığım. Bozmayın burayı. Beni dinlerseniz, suyu nasıl bulacağınızı söylerim. Orada, Bulutlar Dağı'nın eteğinde kocaman bir kaya vardır. Kayanın çatlağına tutunmuş dikenli bir ağaç bulacaksınız. Dağın doruğuna kadar tırmanmak için köklerini kullanırsınız. Uzun sakallı, saçı başı karışmış, aba giymiş bir yaşlıyla karşılaşacaksınız. Saçlarını ördükten sonra, sizlere nasıl bir ödül istediğinizi soracaktır. Sudan başka bir şey istemediğinizi söyleyin. O size yardım etmezse, kimin edeceğini biliyorum. Sarı kurbağa konuşmasını bitirir bitirmez sanki toprak yutmuş gibi ortalıktan yitivermiş.

Sabah Yıldızı ve Bülbül rüzgârdan daha hızlı dağa koşmuş. Dağ görkemli ve sessiz yükseliyormuş, geçit vermezmiş. Sabah Yıldızı ve Bülbül'ün önünde ayaklarını koyabilecekleri en küçük bir girintisi olmayan dimdik, pürüzsüz bir yar yükseliyormuş. Birden önlerinde dev bir kaya görmüşler. Kayanın yarığında dağın ta doruğuna kadar tırmanan dikenli bir ağaç varmış.

- Tepeye varamayacağız, diyerek içini çekmiş Sabah Yıldızı iğne gibi sivri dikenleri olan kökleri görünce.

- Korkma! demiş Bülbül. Belime sarıl, ben tırmanacağım. İyi tutun.

Sabah Yıldızı kollarını genç adamın beline dolamış, genç adam dikenli köklere tutunarak Bulutlar Dağı'nın doruğuna tırmanmaya başlamış. Dikenler ellerine batıyor ama o hiç aldırmıyormuş.

Tırmanış uzun sürmüş. Tepede gümüş saçlı bir yaşlının kendilerine doğru ilerlediğini görmüşler. Sakalı beline kadar iniyormuş. Darmadağınık saçları ayaklarına dökülüyor, neredeyse yere değiyormuş.

- Geldiğiniz iyi oldu, demiş yaşlı. Çoktandır saçlarımı iki örgü halinde örmeme yardım etmeniz için sizleri bekliyorum.

- Sana seveseve yardım ederiz büyükbaba, demiş Bülbül. Hemen ikisi birden işe koyulmuş. Uzun zaman örmekten elleri uyuşmuş ama yerlere kadar dökülen darmadağınık saçların yerinde şimdi gümüşten iki örgü varmış.

- Benden ödül olarak ne dilersiniz? diye sormuş çok memnun olan yaşlı. Ne dilerseniz yerine getireceğim.

- Büyükbaba, demiş Bülbül, senden şunu istiyoruz; bize su ver. Büyük bir kuraklık bölgeyi yok etti, ekinler kurudu, otlar sarardı, insanlar susuzluktan ölüyor.

- Evet, olabilir, demiş yaşlı . Size yardım edeceğim. Ama bilmem ki bunun için yeteri kadar cesaretiniz var mı!

- Siz bize ne yapmamız gerektiğini söyleyin, hiçbir şeyden korkmayız biz, diye cevap vermiş Sabah Yıldızı ve Bülbül tek ses halinde.

Yaşlı sol elini kulağına götürmüş ve pırıl pırıl kara bir inci çıkarmış kulağından.

- Bu inciyi alın, diye açıklamış, vadiye dönün. Su çıkarmak için seçtiğiniz yere varınca içinizden birinin bu inciyi yutması gerekiyor. Bunu yapar yapmaz dibinden hiç kurumayacak ve yurttaşlarınızı kurtaracak bir kaynağın çıkacağı bir kaya haline gelecek. Haydi, şimdi güle güle. Bir gün yine yardımım gerekirse, Bulutlar Dağı'nın yamaçlarına üç kez vurmanız yeter.

Sabah Yıldızı ve Bülbül üzüntüyle birbirlerine bakmış; çünkü ayrılmaları gerekiyormuş ama insanlarını acı çektiği düşüncesi onları yüreklendirmiş. Sessizce ikisi birden ellerini inciye uzatmış ama Bülbül daha tez davranmış. Kapmış inciyi ve gömleğinin altına saklamış.

- Şimdi gidin, demiş yaşlı. Gümüş örgüler boşlukta ıslık çalmış ve yara doğru inmiş. Gençlerin çevresindeki dünya fırıl fırıl dönüyormuş. Rüzgâr kulaklarında uğulduyormuş ama daha korkmalarına fırsat kalmadan ayakları yere değmiş, kendilerini Bulutlar Dağı'nın etekleride bulmuşlar. Daha şaşkınlıkları geçmeden örgüler göğe yükselmeye başlamış ve gözden yitmiş.

Bülbül elini gömleğinin altına sokmuş ve inciyi çıkarmış. Yaşlı gözlerle birbirlerini uzun uzun seyretmişler.

- Onu bana ver, demiş Sabah yıldızı yumuşak bir sesle.

- Olmaz! diye cevap vermiş Bülbül. İnciyi kapmak için itişmeye başlamışlar ama inci sonunda Bülbül'de kalmış. Hemen ağzına atmış ve Sabah Yıldızı çaresizlik içinde sadık dostunun bir kaya haline geldiğini görmüş. O ne muhteşem şey! Kayanın dibinden pırıl pırıl, serin bir su kaynıyormuş.

- Bülbül Bülbül, ben sensiz ne yaparım! diye inliyormuş Sabah Yıldızı soğuk taşı kucaklayarak. Boşunaymış gözyaşları, kayadan hiç ses çıkmıyormuş. Dibine oturmuş, başını ellerinin arasına almış. Tek şey düşünüyormuş. Kendisi de nasıl bir kaya haline gelebilirmiş! Birden aklına bir fikir gelmiş. Ayağa fırlamış ve yara doğru koşmaya başlamış. Üç kez vurmuş. Yukarılardan gürültü işitilmiş. İki örgü genç kızın yanında sarkıyormuş. Genç kız örgülere tutunmuş ve yarın doruğuna doğru tırmanmaya başlamış.

- Neden geri döndün kızım! demiş yaşlı sevecen bir tavırla.

- Büyükbaba, şu susuzluktan kırılan zavallı bölgeye bir bakın! Tek kaynak yetmeyecek. Lütfen bana da bir inci verin, dibinden asla kurumayacak bir kaynak çıkacak kaya haline geleyim.

Yaşlı bir an duraksamış, sonra heyecanlı bir şekilde cevap vermiş:

- Ricanı yerine getirip sana da bir inci vereceğim Sabah Yıldızı. Böyle demiş ve elini sağ kulağına götürüp beyaz bir inci çıkarmış.

Sabah Yıldızı teşekkür etmiş, örgüye sarılmış, çevresindeki havanın ıslık çaldığını hissetmiş ve nasıl olduğunu bile anlayamadan kendini yarın dibinde, Bülbül'ün kaya haline geldiği yerin yakınında bulmuş.

- Seni asla bırakmayacağım, sonsuza kadar birlikte kalacağız, demiş Sabah Yıldızı o tatlı sesiyle. Beyaz inciyi ağzına götürmüş. O anda taş kesilmiş. Eskiden tek kayanın yükseldiği yerde şimdi birbirine yaslanan yan yana iki kaya varmış. Sessizce ayaklarının altında uzanan manzarayı seyrediyorlarmış. Her iki kayanın dibinden biri güzel Sabah Yıldızının sesi gibi şakıyan, diğeri Bülbül'ün büyüleyici kavalının sesi gibi tatlı iki ince su kaynıyormuş.

İşte böylece, iki ince suyun aktığı yerde otlar yeniden yeşermeye, ekinler yeniden başlarını kaldırmaya başlamış, bütün toprak yeniden cana kavuşmuş.

- Su Su! diye sevinçle bağırıyormuş insanlar. Herkes evlerinden çıkmış, kendisini yere atmış, soğuk suyu yudum yudum içmiş.

- Su nereden geliyor? diye insanlar birbirlerine soruyorlarmış.

- Bu suda Bülbülün kavalının yankılarını işitiyormuşsunuz, Sabah Yıldızı'nın sesini tanıyormuşsunuz gibi gelmiyor mu size! demiş birden birisi.

İnsanlar kulak kabartmış. Gerçekten de kavalın yankılarına köyde sık sık işittikleri sesler karışıyormuş.

- Sabah Yıldızı ile Bülbül nerede? diye sormuş bir diğeri.

İnsanların yüzünde bir endişe belirmiş. Acaba başlarına bir şey mi gelmişti! Kaybolanları aramaya koyulmuşlar. İki küçük akarsuyu izleyerek yukarılara çıkmış ve iki insan şeklini andıran daha önce orada olmayan iki kayayla karşılaşmışlar. İnsanlar şaşkınlıktan donakalmış. Kayalardan birinde Bülbül'ün parlak gözlerinin bakışı, ötekinde Sabah Yıldızının yüzünden hiç eksik olmayan gülümsemesi varmış. Taş haline gelmiş iki sevdalıyı gördükçe insanlar üzülüyormuş. O günden sonra bir daha onları gören olmamış. Yalnız kayaların dibinde kaynayan iki su onları hatırlatıyormuş. Bülbül'ün kavalının ve Sabah Yıldızı'nın sesinin köyü terketmediği gibi, iki kaynak da hiç kurumamış.

Yiğit Dişbudak

Bir zamanlar yedinci dağın, yedinci nehrin ve yedinci gölün ötesinde, derin ve kara ormanların uzandığı yerdeki küçük bir kulübede bir baba ile kızı yaşarmış. Kız, saçları ilkbahar yelinde sorgun dalı gibi dalgalanan kıvrak, ay parçası gibi bir kızmış. Bu yüzden ona Sukamışı derlermiş. Anası çoktan beri kara toprakta, bir tümseğin altında yatarmış. Baba ile kız yalnızmış. Babası biricik kızını erkek gibi yetiştiriyormuş. Öyle ki Sukamışı atı rüzgâr kadar hızlı sürermiş, hiçbir yaban hayvanı en sık ağaçlıkta bile onun

okundan kurtulamazmış. Yayını en yetenekli okçulardan daha ustalıkla kullanırmış. Dişbudak adındaki boylu boslu genç adam ona hayranlık duyarmış. Giderek Dişbudak genç kıza sevdalanmış.

Bir gün, Sukamışı ile babası bütün gün boyunca av aramışlar ama boşuna! Ormana sanki büyü yapılmış. Dilsiz, ıssız ve sanki cansızmış. Kürk hayvanları ve kuşlar kaybolmuş. Bir yaban arısı bile vızıldamıyormuş. Her yerde korkutucu bir sessizlik hüküm sürüyormuş. Hiç kimse olanlara akıl sır erdiremiyormuş. Dişbudak ormanın kötü bir güç tarafından büyülenmiş olabileceğinden kuşkulanıyormuş. Cehennemlerin zalim kralı gelip bu ormana yerleşmiş. Cehennemler kralı bir tek hayvanın bile ulaşamayacağı en yüksek dorukta kendisine tamamen demir çemberlerden kara bir şato kurmuş. Çevresi bir farenin bile arasından geçemeyeceği demir parmaklıklarla çevriliymiş. Ormanın bütün hayvanlarını sivri kazıklarla çevrili bir bahçede toplamış. En uyanık yarasa ve puhukuşları başlarında nöbetçi duruyormuş. Bu uğursuz kuşlar en minik bir hayvan bile kaçamasın diye gece gündüz gökte dolaşırmış. Orman insanın içini karatıyormuş. Hiçbir yerde kuş cıvıltısı işitilmiyormuş, yuvalar boşmuş. Eskiden hayvanların su içmek için geçtikleri yerler eğrelti otları ve yabani otlarla kaplanmış.

Ama Cehennemler kralı bu kadarla yetinmemiş. Kara taş yüreği Sukamışını arzuluyormuş. Genç kızı kulübesinden kaçırıp Demir Şato'ya getirmeleri için bir alay cehennem hizmetkarını görevlendirmiş. Ama şeytanlar elleri boş dönmüş ve başlarına gelenleri efendilerine anlatmış:

Cehennemler kralı ormanın üstüne çullandığında ve

en yüksek dağa şatosunu kurduğunda, Dişbudak gözlerini dört açmış. Cehennemler kralından kuşkulanıyor ve bütün kalbiyle sevdiği güzel Sukamışı'nın güvenliği için korkuyormuş. Onu kollamaya başlamış, yanından ayrılmıyor, adım adım izliyormuş. O gece, cehennemden gönderilenler kulübenin yolunda görününce, Dişbudak bir hortlak gibi karşılarına dikilmiş, onları dikenlere, uçurumlara fırlatmış, doruğunda şatonun yükseldiği dağın eteklerine, demir parmaklıklara kadar kovalamış.

Cehennemler kralı bu başarısızlık karşısında küplere binmiş. Hemen içinde yeni bir plan olgunlaşmış. Rüzgârın uluduğu, kasırganın ortalığı allak bullak ettiği bir gece, ayın önünü kara bulutlarla kaplamış ve ormanı dipsiz bir karanlığa boğmuş. Sonra yardımcılarının en kararlısını seçmiş; onun kara pençelerine garip bir kap tutuşturarak ne pahasına olursa olsun, Sukamışını getirmesini söyleyerek şatodan yollamış.

Bu kez cehennem planı başarılı olmuş. Günlerdir uyumayan Dişbudak yorgun düşmüş ve bir ara içi geçmiş. Cehennem görevlisi işte bu andan yararlanmış. Uyuyan Dişbudak'ın yanından bir gölge gibi sessizce geçmiş ve kulübenin kapısına kadar ilerlemiş. Karanlıkta iki köz gibi parıldayan bakışlarıyla kapıyı yakarak bir delik açmış. Bu delikten garip kabını içeri sokmuş. İçeriyi koyu bir duman sarmış. Bu cehennem dumanı Sukamışı ile babasını uyutmuş ve oldukları yerde derin bir uykuya dalmışlar. O zaman, cehennem görevlisi kulübeye girmiş, uyuyan Sukamışı'nı pençeleri arasına almış ve Demir Şato'ya doğru havalanmış.

Sukamışı kendine gelip gözlerini açtığında, korkunç bir hortlağın iğrenç suratını görmüş.

- Ben cehennemler kralıyım, bu ormanların, bütün hayvanların ve kuşların efendisiyim. Şimdi sen bana aitsin ve sonsuza kadar bu demir şatoda benimle kalacaksın, demiş iblis korkunç sesiyle. Kimse seni kurtarmayı başaramayacak ve hep burada kalacaksın. Bunları söylerken öyle şeytanca gülmüş ki demir kapıyı gıcırdatmış.

Sukamışı'nın korkudan eli ayağı buz kesmiş. Babasını ve Dişbudak'ını düşününce hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamış.

-Ağlama güzel çocuk! diye dışarıda bir kuş şakımış. Sana olan sevgisinden dolayı buraya gelip biri seni kurtarırsa, kötülük Kralı kötü gücünden yoksun olacak. O adam ormanın, dağın ve bütün hayvanların efendisi, sahibi olacak.

Kuşu dinlerken Sukamışı'nın içinde Dişbudak'ın kendisini kurtaracağı umudu doğmuş ama ele geçirilmez kalenin demir duvarlarını görünce içine acı çökmüş.

Daha gün ağarmadan Dişbudak uyanıp kapının ardına kadar açık olduğunu görünce yüreği hop etmiş. Korkunç bir önseziyle sıçrayıp kulübeye atılmış. Korktuğu başına gelmiş. Sukamışı'ndan en küçük bir iz bile yokmuş.

Babası ile Dişbudak ona seslenmiş, umutsuzluk içinde onu her yerde aramışlar. Ağaçlar öylece duruyor, dalları üzgün üzgün sarkıyor, yaprakların ucunda gözyaşları parlıyormuş.

-Sukamışı'nı kimin kaçırdığını biliyorum, demiş Dişbudak. Onu ormanlarımıza yerleşen o kötü cin, Cehennemler kralı kaçırdı. Ama hiç korkmayın! Demir Şatoya girmeyi başaracağım ve Sukamışı'nı kurtaracağım. Bu sözlerden sonra dertli baba ile kucaklaşıp kararlılıkla yola koyulmuş.

Yürürken Sukamışını kurtarmak için ne yapması gerek-

tiğini düşünüyormuş. Birden başının üzerinde bir ses işitmiş:

- Bekle biraz. O kadar acele etme!

Dişbudak durmuş, başını kaldırınca kendisine doğru sarkan bir akkayın görmüş. Kayının yaprakları duyulur duyulmaz bir sesle fısıldıyormuş:

- Yiğit Dişbudak, tez yürekli olduğunu ve Sukamışı'nı sevdiğini biliyorum. Hep gelir, altımda otururdu ve bana seni nasıl sevdiğini anlatırdı. Ona yardım etmek isterim. Şimdi sana söyleyeceklerimi dikkatle dinle. En yüksek dalımdaki en küçük yaprağı kopar ve sakla. Ona ihtiyacın olacak. Bu sözlerden sonra, kayınağacı Dişbudak'ın ulaşması için iyice eğilmiş, Dişbudak da en küçük yaprağı usulca koparmış ve gömleğinin altına saklamış.

Genç adam yoluna devam etmiş ve bir süre sonra, ince bir ses işitmiş:

- Biraz bekle. Bu kadar acele etme!

Dişbudak durmuş ve bu ince sesin nereden geldiğini anlamak için, yere doğru eğilmiş. Sarmaşıklardan geliyormuş ses.

- Yiğit Dişbudak, temiz yürekli olduğunu ve Sukamışı'nı sevdiğini biliyorum. Ona yardım etmek isterim. Yerde sürünen en uzun ve en sağlam sürgünümü kopar ve onu sakla. Ona ihtiyacın olacak.

Dişbudak sarmaşığın en uzun ve sağlam sürgününü büyük bir özenle kesmiş, sarmış ve gömleğinin altına gizlemiş. O anda, genç adamın çevresini koyu beyaz bir sis sarmış. Bir bulutun üstünde havada uçtuğunu hissetmiş. Bu uzun sürmemiş, az sonra yeniden yere inmiş. Beyaz bulut ve Dişbudak kendisini arasından bir farenin bile geçemeyeceği demir parmaklıkların önünde bulmuş.

Cehennemler kralının dağın doruğuna diktiği ele geçirilmez demir kaleyi çaresizlik içinde seyretmiş. Çevresinde halkalar çizen yarasalar o kadar çokmuş ki kara bir bulut oluşturuyormuş. O sırada göğsünü bir şeyin kaşındırdığını hissetmiş. Elini gömleğinin altına sokmuş ve parmakları kayın yaprağına dokunmuş. Birden bir domuzlan böceği haline gelmiş. Kayın yaprağı onu hafifçe sarıp rüzgâr esince havalandırmış ve cehennem zebanilerinin koruduğu Demir Şato'nun yükseldiği dağın doruğuna kadar uçurmuş. Yaprak üç çember çizdikten sonra gelip yere konmuş. Demir duvarlardan zavallı Sukamışı'nın ağlayıp sızlanmaları geliyormuş. Dişbudak perişan olmuş. Sevgilisini kurtarmanın bir yolunu bulmak için, boşuna kafa yorarken cehennem bekçisinin şatoya girdiğini görmüş.

- Havalan sevgili kayın yaprağı, diye mırıldanmış Dişbudak, güzel Sukamışı'nı kurtaralım. Yaprak havalanmış, havada birkaç çember çizmiş ve gidip kara bekçilerinden birinin mantosunun üstüne konup geniş giysinin kıvrımlarına saklanmış. Demir kapı yukarı kalkmış ve nöbetçilerin arkasından hemen inmiş. Dişbudak demir kalenin içindeymiş.

Korkunç cehennemler kralı tamamen dövülmüş demirden, geniş bir salonun ortasındaki demirden kara bir tahtta oturuyormuş.

- Majesteleri Cehennemler Kralı'na düğün ziyafetinin hazır olduğunu bildiririm, demiş kralın baş veziri.

- Çabuk giyin, diye buyurmuş Cehennemler Kralı Sukamışı'na ve demir halkalardan uzun bir giysiyi göstermiş.

- Dişbudak, Dişbudak'ım, kurtar beni, diye umutsuzlukla seslenmiş zavallı. Dişbudak'ı taşıyan kayın yaprağı, cehennem bekçisinin mantosunun kıvrımlarından havalanmış, havada bir çember çizmiş ve gelip güzel Sukamışı'nın ayaklarının dibine konmuş. Tam o anda, domuz-

lan böceği yeniden Dişbudak haline dönmüş. Benzersiz bir sevinç çığlığı atarak Sukamışı onun kollarına atılmış. Cehennemler kralı şaşkınlıkla kalakalmış. Gözlerinden öfke şimşekleri çakarken tek kelime söyleyemiyormuş. Dişbudak korkusuzca onun yüzüne bakıyormuş. O sırada gömleğinin altında bir şeyin kımıldadığını hissetmiş. Elini gömleğine sokunca sarmaşık sürgününü hissetmiş. Parmaklarının arasına alır almaz sürgün sağlam bir ip haline gelmiş ve bir yılan gibi Cehennemler Kralına doğru sürünmeye başlamış. Şaşkınlığı geçinceye kadar ip onu sımsıkı bağlamaya girişmiş. Öyle sımsıkı dolanıyormuş ki en küçük bir harekette bulunamıyormuş. O zaman, ipin iki ucu havaya yükselmiş, cehennemin öteki sakinlerini yakalamış ve onları kara efendileriyle birlikte bağlamış.

İplerden kurtulmak için boşuna çırpınıp durmuş Cehennemler Kralı. Boşuna "yetişin" diye bağırmış. Öteki cehennem cinlerinin de korkudan ciyak ciyak bağırmaları boşunaymış.

- Sen ve cehennem hizmetçilerin sonsuza kadar Demir Şatonda bağlı kacaksınız, demiş Dişbudak Cehennemler Kralı'na.

O anda havada bir hışırtı sesi işitilmiş ve bulutun beyaz bir at getirdiği görülmüş. Dişbudak sevgilisini belinden tutarak kaldırıp ata bindirmiş. Sihirli atına sihirli sözler mırıldanmış, at havaya yükselmiş ve onları evlerine götürmüş. Birbirlerine kavuştuklarında, babanın sevincini anlatmak olanaksızmış. Hemen ertesi gün, çok uzaklardan gelen kalabalık davetlilerin huzurunda Dişbudak'la Sukamışı'nın düğünü yapılmış. Çok güzel ve neşeli bir düğün olmuş.

Ormanda her şey eski haline gelmiş. Halk huzura ve mutluluğa kavuşmuş.

Açıkgöz Şerab

Krallığın birinde Şerab adlı genç bir adam yaşıyormuş. Çok açıkgöz bir oğlanmış. Hangi işe el atsa, iyi sonuç alır ve durumlardan yararlanmasını bilirmiş.

Bir gün, kral onun ülkesinden geçerken küçük bir evin kapısının önünde insanların itiştiğini görmüş.

- Git bak, ne yapıyorlar! diye bir hizmetçisine buyurmuş. Hizmetçisi bir süre sonra geri dönüp şöyle demiş:

- O küçük evde krallığın en bilge kişisi Şerabadında biri-

nin yaşadığını söylediler. Kapısının önünde bekleşenler ya bir akıl danışmak ya da bir iş için içeriye alınmak istiyorlar.

"Nasıl! En bilge mi!" demiş kral kendi kendine."En bilge ben değil miyim!"

Saraya döner dönmez başbakanını çağırmış.

- Sence krallığın en bilgesi kim? diye sormuş.

-Tabii sizsiniz Majesteleri, diye yanıtlamış başbakan yerlere kadar saygıyla eğilerek. Ülkeyi yöneten kişinin en bilge olduğu öteden beri bilinir.

- Bunu sen biliyorsun, demiş kral somurtarak ama herkes bilmiyor. Köyde herkesin göklere çıkardığı Şerab adında genç bir adam var. Halkın her koşulda benim haklı olduğumu görmesi için onunla yarışmak istiyorum. O adamı hemen bana getirin.

Böylece Şerab saraya varmış, kralı büyük bir incelikle selamlamış. Kral ona şöyle demiş:

- Dinle beni. Senden söz edildiğini duydum. Neler yapabildiğini görmek istiyorum. Sana benimle yarışma onurunu bağışlıyorum.

Çok şaşıran Şerab kralın önünde eğilmekle yetinmiş. Kral konuşmasını sürdürmüş:

- Şu değerli taşı görüyor musun, demiş kral göğsünde kolye olarak taşıdığı muhteşem zümrütü göstererek. Hiçbir krallıkta bunun eşini bulamazsın. Bunu benden aşırmayı başarırsan, onu sana armağan edeceğim ama bunu başaramaman için, elimden geleni yapacağım. Bakalım, hangimiz daha yetenekli!

Şerab kısa bir süre düşünmüş, sonra krala cevap vermiş:

- Anlaştık ama bunu ne zaman deneyeceğimi bilmi-

yorum. Yarın da olabilir öteki gün de. Belki gece, belki gündüz.

- Ne zaman istersen! demiş kral küçümseyerek.

Şerab da içinden sırıtmış, yerlere kadar eğilerek çekilmiş.

Kral hemen buyruklar yağdırmaya başlamış.

- Trampetçi! diye çağırmış gür bir sesle.

- Trampetçi mi! diye şaşırmış başbakan.

- Tabii trampetçi! demiş başbakan yardımcısı. Majestelerinin söylediği apacık. Trampetçi nerede?

Kral yüzünde bir gülümsemeyle bakanlarına açıklamış:

- Neden trampetçiyi istediğimi anlamadınız, işte, kralın bilgeliği de burada. Trampetçi trampetiyle odamın kapısının önüne yerleşecek ve çubuklarını elinde tutacak. Şerab'ı görecek olursa, trampetini çalmaya başlayacak, böylece hepimizi uyaracak. Sizce de güzel bir fikir değil mi?

- Gerçekten muhteşem bir fikir, diye mırıldanmış kralın danışmanları. Kral devam etmiş:

- Mutfakta bir nöbetçi ateşe göz kulak olacak, bir başkası da yeterince çam odunu olmasına dikkat edecek. Bir şey kımıldayacak olursa, ateşi canlandıracaklar, öyle aydınlık olacak ki bir sineği bile göreceğiz. Bu koşullarda hırsızın hiçbir yere saklamayacağını anlarsınız.

- Besbelli, diye onaylamış danışmanlar.

- Giriş kapısında, atları bir direğe bağlı dört süvari bekleyecek. Bütün önlemlere karşın, Şerab taşı çalsa bile, atlılardan kurtulamayacak,

- Hiç kuşkusuz kaçamaz, demiş danışmanlar törensel bir gülüşle.

Kralın bütün buyrukları hemen yerine getirilmiş. Saray Şerab'ın ne zaman ve nerede ortaya çıkacağını endişe içinde beklemeye başlamış. Ama hiçbir şey olmamış. Kral uyumak için yatağa girdiğinde, endişe içinde zümrütüne bakmış, onu ağzına koymuş. İçi rahatlamış ve yatıp uyumuş. O gece hiçbir şey olmamış.

Ertesi gün de sakin geçmiş. Gündüz geçmiş, gece sona ermiş; Şerab'tan ses soluk yokmuş. Hizmetkarlar nöbetlerini gevşetmiş, uykusuz iki geceden sonra, herkes bir güzel uyku çekmeyi düşünüyormuş.

Üçüncü gün de önceki iki gün gibi geçmiş, sonra gece olmuş. Giriş kapısının önündeki dört süvari soğuktan büzülmüş, zaman zaman uyukluyor, can sıkıntısından esneyip duruyormuş.

- Ne iş! demiş oradan geçen yaşlı bir kadın acıyan bir tavırla. Sırtında bir şarap tulumu taşıyormuş.

- Kralımıza zevkle hizmet ediyoruz, diye cevap vermiş alaycı bir tavırla birinci asker ellerine üfleyerek.

- Evet, öyle! demiş ikincisi çenesi kopacakmış gibi esneyerek.

- Tamam, öyle de bu soğukta zor, diyerek onlara acımış yaşlı kadın. Hiç olmazsa, biraz sarap içseydiniz!

-Ah, nerede! Şarabımız olsaydı keşke! diye homurdanmış askerler. Şu tulumunda ne var? Sakın şarap olmasın!

-Tabii ki şarap var dostlar. Yoksa ağzınızın suyu akar mıydı! demiş kadın gülerek. Tulumunu yere indirmiş ve askerler içmeye başlamış. İçtikçe ısınmış ama çok geçmeden uyumaya başlamışlar. Yaşlı kadın atları girişin arkasında uzak bir yere bağlamış. Ahıra gidip dört tibet öküzünü atla-

rın yerine yerleştirmiş. Giriş kapısından geçip kralın mutfaklarına yönelmiş. Ateşin yanında bir hizmetçi, kuru odun yığınlarının yanında başka bir hizmetçi uyukluyormuş.

Yaşlı kadın ayaklarının ucuna basarak hizmetçi kadına yaklaşıp onun saç topuna bir saman sapı sokmuş, erkek hizmetçinin yanında durmuş ve cebine bir avuç çakıltaşı boşaltmış. Gülmesini bastırarak sessiz adımlarla birinci kata yönelmiş. Az kalsın trampetçiye çarpıyormuş. "Bak sen! Kralımız da az kurnaz değil!" demiş kendi kendine. "Ama bu şekilde beni yenemez. Trampetçi kütük gibi uyuyor. Onu şaşırtmalıyım." O zaman, garip yaşlı kadın trampetçinin elinden çubuğu alıp yerine bir bok koymuş. Kralın yatak odasına süzülmüş. Kral yatağında horluyorrmuş. Kadın giysileri içindeki karaltı bir süre uyuyan kralı gözlemiş, sonra kadın giysilerinden kurtulmuş ve Şerab ortaya çıkmış.

- Gördün mü kralım! diye fısıldamış gururlu bir tavırla, işte buradayım! İyi ama taşı nereye sakladın!

Taşın kralın göğsünde olmadığını anlayınca Şerab bir an endişeye kapılmış. "Nereye saklamış olabilir!" Her yere bakmış ama boşuna! Birden kralın bir yanağının ötekinden daha şişkin olduğunu farketmiş. Kralın horlamalarına şakırtılar karışıyormuş. "Tamam, buldum", demiş Şerab birden. "Ama taşı oradan nasıl çıkaracağım!" Ama pek düşünecek zamanı olmamış. Kral garip bir ses çıkarmış ve hapşurur gibi taşı ağzından çıkarmış. Sonra rahat bir soluk alıp öteki yanına dönmüş ve rahat rahat uyumaya devam etmiş.

Şerab cebinden bir makas çıkarıp kralın bıyığının ucun-

dan bir parçayı özenle kesmiş. Sonra, Tibet öküzü midesiden yapılmış bir başlığı kralın başına geçirmiş, zümrütü almış ve koşarak odadan çıkmış. Trampetçinin yanından geçerken "Şerab burada, Şerab burada!" diye bağırarak trampete vurmuş ve tabanlara kuvvet kaçmış.

Mutfakta ateşin yanındaki hizmetçi kadın uykusunda ürpermiş. "Şerab! Şerab! Yetişin!" diye bağırmış ateşi canlandırmaya çalışarak. Ama ateşe eğilince saç topuzundaki saman alev almış, zavallı yürek parçalayan çığlıklar atarak yangını söndürmek için pınara doğru koşmaya başlamış. Bu çığlıkları işitince odunla ilgili görevli yarı uykulu bir halde ateşe kuru odun atmak istemiş. Ama ocağa cebindeki çakıltaşları dökülmüş. Ateş sönmüş.

Saraydaki bu ani gürültüyle kral irkilerek uyanmış. "Şerab!" diye mırıldanmış uykulu uykulu. Gözlerini açmış ama hiçbir şey görememiş. Elini yüzüne götürmüş ve hissetmiş. "Başımda ne bitmiş böyle!" demiş kendi kendine dehşetle. Heyecan içinde koşan insanların çığlıklarını ve gürültüsünü işitiyormuş. Birden kafasında bir şimşek çakmış: "Şerab!" diye haykırmış ama başındaki torba çığlığını boğuyormuş.

Odasının kapısı birden açılmış ve korku içindeki danışmanlar odaya dolmuş. Kralın başında acayip bir başlıkla yatağından fırladığını ve burundan bir sesle "Şerab! Şerab!" diye bağırdığını işitmişler. Danışmanlar bakışmış:

- Bu da ne! demiş ikinci danışman birinciye.

- Kralımızın yeni bir buluşu, demiş birinci danışman kendinden emin.

Bu arada kral başlığından kurtulmayı başarmış.

- Hırsız var. Yakalayın onu. Şerab geldi, diye duvarları sarsan bir sesle bağırıyormuş.

O zaman herkes dışarı fırlamış. Ama Şerab nereye gitmiş! O çoktan uzaklardaymış. Dört asker daha gürültüye uyanmadan o kapıdan geçmiş, atlardan birine atlamış ve öteki üçüncü atı dizginlerinden yakalamış. Karanlık gecede dörtnala oradan uzaklaşmış.

Sonunda gürültü ve şamataya sallanarak uyanan dört asker orada ne yaptığını sormuş kendine. Çabuk anlamışlar. "Çabuk atlara!" Hayvanlara küfretmişler, olmamış; sevip okşamışlar, olmamış; mahmuzlamışlar, boşuna! Sonunda birinci hayvan bir adım ilerlemiş. Sürücüsü "Yürüyor", demiş. Öteki üç Tibet öküzü hareketi izlemiş ve kararlı bir şekilde ahırlara doğru ilerlemeye başlamış. "Yapacak bir şey yok!" demiş askerler ve saraya dönmüşler.

Ertesi gün Şerab kralın huzuruna çıkmış. Sakal tutamını ve zümrütü elinde görülecek bir şekilde tutuyormuş. Taşı krala sunarken şöyle demiş:

- Bu durumda başardım! İzinizle sakalınızdan aldığım tutamı size sunuyorum: Bu, odanıza kadar geldiğimin bir kanıtı. Değerli taşı size getirdim. Şimdi söz verdiğiniz ödülü rica ediyorum.

Kral öfkeyle dişlerini gıcırdatmış. Zümrütü yere atmış.

- Bu pis taşı bir daha görmek istemiyorum. Onu ezeceğim. Sen yiğidim, hemen gözden kaybol. Başarın bana büyük bir hakaret!

Şerab gerisini beklemeden çabucak saraydan çıkmış ve evine dönmüş.

Bu arada, kral yenildiğine o kadar öfkelenmiş ki zümrütü un ufak etmelerini buyurmuş. Ne var ki taş sonunda yok olunca onu yitirdiğine daha çok üzülmüş. Zaman geçtikçe kral utancını ve o güzel zümrütü düşünmeden edemez

olmuş. Bu, o kadar içini kemiriyormuş ki sonunda sinir hastası olmuş; öfke ve üzüntüden ölmüş.

Hüküm sürenin her zaman haklı olduğu çok sık tekrarlandığından, insanlar bundan her zaman haklı olanın yönetmesi gerektiği sonucunu çıkarıp Şerab'ı kral seçmiş.

İlk kez biri en bilge olduğu için kral seçiliyormuş.

Öksüz İle Ejderhalar Kralının Kızı

Bir zamanlar, dünyada kimsesi olmayan genç bir adam varmış. Yabancıların arasında büyüdüğünden kimse adını bilmezmiş. Ona öksüz demekle yetinirlermiş bu yüzden.

Öksüz acı bir yaşam sürüyor ve geçimini sağlamak için her gün balık avlamaya ırmağa gidiyormuş. Yakaladığı balıkları komşu şehrin pazarına götürüp satarmış.

Günlerden bir gün, her zamanki gibi avlanmaya gitmiş, ağını sabah ırmağa atmış ama güneş battığında ağda hiçbir şey yokmuş. Sanki ırmağa büyü yapılmış. Hava kararmaya

başlamış ama eli boş dönmek istemeyen öksüz ağını bir kez daha atmış. Ağını çektiğinde, parlak, küçük bir balığın çırpındığını görmüş ağda.

- Seni ne yapayım! Sen de benim gibi sıskasın! demiş öksüz ve parlak balığı suya bırakmış.

Ağını birdaha atmış ve çektiğinde, aynı küçük balık ağın içindeymiş.

- Zavallı küçüğüm, seni pazarda kimse almaz ki! demiş öksüz ve onu yine suya bırakmış.

Son bir kez şansını denemeye karar vermiş ama ağını çektiğinde yine aynı balık ağda çırpınıyormuş.

"Öyle olsun, bakalım!" demiş kendi kendine "Belki de yazgı benimle gelmeni istiyor. "Parlak, küçük balığı alıp evine götürmüş ve bir su birikintisine koymuş.

Kendisini artık yalnız hissetmiyormuş. Balığın suda neşeyle oynayışını seyrederken yüreği aydınlanıyormuş. Ama o günden sonra evinde garip şeyler de olmaya başlamış. Balıktan döndüğünde, ev tertemizmiş ve masanın üstünde iştah kabartan yiyecekle dolu bir tepsi duruyormuş. Dünyada kimsesi olmadığına göre, kendisiyle kimin böyle ilgilendiğini anlamak için kafa yoruyormuş. İşi aydınlığa çıkarmak istemiş. Bir gün her zamanki gibi balığa gider gibi yapmış ama usulca kapıya yaklaşmış ve delikten içeriye bakmış. Gördüğü şey karşısında şaşırıp kalmış. Balık öyle bir fırlamış ki her yere sular sıçratmış ve su damlacıkları içinde çok güzel bir genç kız belirmiş. Kız kollarını sıvamış ve hemen işe koyulmuş. Çevik elleri öyle hızlıymış ki sanki bin el çalışıyor gibiymiş. Süpürge yerde sanki koşuyor, hızla gidip geliyormuş. Yatak bir anda yapılmış ve daha beşe kadar saymadan yemek hazırmış.

Öksüz daha çok beklememiş. Odaya girmiş ve genç kızın önünde diz çökerek yalvarmış:

- Benimle kal. Beni yalnız bırakma. Karım ol.

- Peki seninle kalacağım, diye söz vermiş genç kız elini ona uzatarak.

Mutluluktan tek kelime söyleyemiyormuş öksüz ama bu kadar güzel bir kadını kendi yoksulluğu içine sokmak onu rahatsız ediyormuş.

- Bu yüzden üzülme, demiş kadın. Bir domuz ahırı kur.

- Domuz ahırı neye yarar! Domuzumuz mu var ki!

- Soru sorma da dediğimi yap, diye diretmiş kadın.

Öksüz, kadının dediğini yapmış. Bir domuz ahırı kurunca karısı:

- Şimdi, inekler için bir ahır kur, demiş.

- İnekler için mi!

- Soru sorma da dediğimi yap.

Öksüz onun dediğini yapmış ve bir ahır kurmuş. Ahır bitince karısı:

- Şimdi, geriye bir kümes kurmak kaldı, demiş.

Bu kez, Öksüz hiçbir şey söylememiş ve tek kelime etmeden bir kümes kurmuş. Kümes de tamamlanınca kadın ellerini üç kez vurmuş. Üçüncü vuruşunda domuz ahırında domuzların homurdandığı, ahırda ineklerin böğürdüğü, kümeste tavukların gıdakladığı işitilmiş.

Bundan sonra, Öksüzle karısı bolluk ve mutluluk içinde yaşamış. Bir süre sonra durum değişmiş. Oturdukları köyde zengin bir çiftçi varmış ve Öksüz eskiden çiftçinin en küçük kızını istemiş. Çiftçi onu alay ederek kapıya atmakla kalmamış, bir de peşine azgın köpekleri salmış. Ama

Öksüz'ün şimdi bolluk içinde yaşadığını görünce onu bulmuş ve hiç lafı gevelemeden:

- Senin gibi bir delikanlının eş olarak bir balığı almasına şaşıyorum, demiş. Köyde herkes sana ne olduğunu merak ediyor. Neden uygun bir kızla evlenmiyorsun! En küçük kızım tam sana göre, demiş.

"Çiftçi haklı, bunu hiç düşünmemiştim." demiş içinden Öksüz. "Bir adam karı olarak bir balığı mı alır!" Gidip balık-karısını bulmuş. Yüzü asıkmış.

- Ne oldu? diye sormuş kadın. Neden bana öyle bakıyorsun!

- Balığın yeri balıkların arasındadır, insanların arasında değil. Topla eşyalarını ve geldiğin yere dön.

- Çok yazık! diyerek içini çekmiş kadın.

- Bir kadınla evlenecek yerde bir balıkla evlendiğim için herkes benimle alay ediyor. Sen pullarla örtünüyorsun. Geldiğin yere dön.

- Sus! diye yalvarmış karısı hıçkırıklar içine. Kulübeden çıkmış ve ırmağa doğru koşmuş.

- İşte, böyle koş! Geldiğin yere dön, diye sıntmış Öksüz. Kadın büyük bir acıyla:

- Pişman olacaksın ama işe yaramayacak, demiş. Sonra 'cup' diye bir ses işitilmiş ve kadın suda gözden yitmiş.

Öksüz kulübesine girmek için geri dönmüş ama şaşkınlıktan donup kalmış. Domuzlar, inekler, tavuklar, sürü halinde yanından geçip ırmağa yönelmiş.

- Heyy, nereye gidiyorsunuz! diye bağırmış. Hiç olmazsa, bir tavuk yakalamaya çalışmış ama boşuna!

Irmaktan gelen ince ses:

- Siz de geldiğiniz yere dönün, diye bağırıyormuş. Öksüz daha şaşkınlığından kurtulamadan domuzlar, inekler, tavuklar suya dalmış.

"Pehh, sizsiz de olur!" diye düşünmüş Öksüz omuz silkerek. "Nasılsa çiftçi kızını bana verecek, durumum hiç de kötü olmayacak."

Öksüz kızını istemek için çiftçiye gitmiş. O da sormuş:

- Olur, en küçük kızımı sana veriyorum ama önce bana kaç domuzun, ineğin, kaç tavuğun olduğunu söyle.

Genç adam gerçeği anlatmış.

- En çok sevdiğim küçük kızımı sana vereceğimi mi sanıyorsun! Kızımı yaksulluğa mı atacağım! Kümesinde bir tavuğun bile yok! Sen düş kuruyorsun, diye bağırmış çiftçi ve onu evinden kovmuş.

Öksüz evine dönmüş. Ev çok sıkıntılıymış ve o yine çok yalnızmış. Öyle bunalıyormuş ki dayanamayıp dışarı çıkmış, ırmağa doğru yürümüş. Orada bir taşın üstüne oturmuş, başını ellerinin arasına almış, başlamış ağlamaya. Oradan geçen bir köpek yanında durmuş.

- Neden ağlıyorsun?

- Nasıl ağlamayayım! Karım gitti. Onu öyle özledim ki!

- Sen de onu kovmasaydın! deyip köpek koşarak uzaklaşmış.

Bir Baştankara uçarak gelmiş, gözleri yaşlı genç adamın omzuna konmuş.

- Neden böyle ağlıyorsun?

- Nasıl ağlamayayım! Karım gitti. Çok pişmanım.

- Sen de onu kovmasaydın! deyip havalanmış Baştankara.

Bir kurbağa sıçraya sıçraya yanına yaklaşmış.

- Niye ağlıyorsun delikanlı?

- Karım gitti, onu çok özlüyorum.

- Onu kovdun, şimdi pişmansın, demiş kurbağa. Yine de sana yardım edeceğim. Bana bir kilo un getir.

- Sana istediğin kadar un getiririm, demiş Öksüz sevinerek. Kulübesine koşmuş ve kurbağının istediği unu getirmiş.

- Az sonra sevgilini göreceksin, demiş kurbağa ama sana söyleyeceğimi iyi dinle. Sakın gülme, yoksa her şeyi berbat edersin. Kurbağa başlamış unu yutmaya. Hepsini bitirince öyle bir susamış ki eğilip su içmeye başlamış. İçmiş de içmiş; o kadar ki ırmağın su düzeyi ciddi bir biçimde alçalmış. Kurbağa son yudumları da içine çekince öksüz dipteki karısını görmüş. Çıkrığa özenle ip sarıyormuş; çıkrığı öyle çılgın bir hızla döndürüyormuş ki çıkrığın rüzgârı kadının eteğini havalandırıyormuş.

"Bir an boş duramaz!" diye düşünmüş Öksüz. Bu ona o kadar komik gelmiş ki göbeğini tutarak kahkaha ile gülmekten kendisini alamamış. Onu gören kurbağa da kendini tutamamış, o da başlamış gülmeye. O ne korkunç şeymiş! İçtiği bütün suyu çıkarmış. Su kaynıyor, dere gibi akıyormuş ve beşe kadar saymadan ırmak yeniden dolmuş.

- Sana demedim mi gülmemek gerekiyor diye! Neden karına atılıp kollarına almadın onu, evine götürmedin! demiş kurbağa.

- Kızma kurbağa! Bir kere daha dene. Yalvarırım sana, diye ısrar etmiş Öksüz.

Kurbağa kabul etmiş ve Öksüz ona bir daha un getirmiş.

Hepsini bitirince öyle bir susamış ki bir içişte ırmığın bütün suyunu bitirmiş. Son yudumu da içince dipte çıkrığın başına oturmuş ip saran kadın ortaya çıkmış.

Bu kez Öksüz bir an duraksamamış. Karısına koşmuş, onu kollarına alıp yalvarmış:

- Benimle gel, bir daha hiç kovmayacağım seni. Hep birlikte kalacağız.

- Önce biricik kızımı sana verip vermeyeceğimi bana sorman gerekir, demiş güçlü bir ses Öksüzün arkasından, Arkasına dönünce donup kalmış. Karşısında Ejderhalar kralı dikiliyormuş. Karısının suların hakimi Ejderhalar Kralı'nın kızı olduğunu işte o zaman anlamış. O bir prensesmiş.

- Sana bazı görevler vereceğim. İstediğim gibi başarılı olursan, sana kızımı veririm. Başaramazsan, vay haline! demiş Ejderhalar Kralı korkunç bir bakışla. Genç adama yaptıracağı şeyi düşünmüş bir an, sonra şöyle demiş:

- Şu ormanı görüyor musun. Birinci gün bütün ağaçları kesecek ve köklerini sökeceksin. İkinci gün bütün dal ve ağaçlarını temizleyip toprağı süreceksin. Üçüncü gün orayı bir pirinç tarlası haline getireceksin. Başaramazsan, vay haline!

Öksüz kara kara düşünmeye başlamış:

- Ağlayıp sızlanmayı bırak! demiş karısı. Bu da iş mi! Şu baltayı al ve yarın ormana git. Her bir yanından iki ağaç kes ve dallarına benim işareti mi kazı. Çalışırken benden başka kimseyi düşünmeyeceksin.

Ertesi gün, çok erkenden Öksüz ormana gitmiş ve birinci yandaki ilk ağacı kesmeye girişmiş. Zor, yorucu bir işmiş bu. Gövdesi taş gibi sertmiş ağacın ve demir baltadan kıvıl-

cımlar çıkıyormuş. Öksüz karısından başka hiçbir şeyi düşünmüyormuş. Öğle olduğunda, iki ağaç kesmiş ve üzerine karısının işaretini kazımış. Öteki yanda iş çok daha zormuş. Akşama doğru, iki ağaç daha kesip üzerlerine karısının işaretini kazıyınca birden bütün orman çatırdamaya başlamış. Ağaçlar yıkılıyormuş.

Öksüz daha yeni yeni şaşkınlığından kurtuluyormuş ki Ejderhalar Kralı karşısına dikilmiş.

O da şaşırmış, hiçbir şey söylemeden yerdeki ağaçları seyrediyormuş. Sonra dişleri arasında ıslık çalar gibi:

- Yarın bütün ormanı temizleyip toprağı süreceksin, demiş.

Öksüz endişe içinde Ejderhalar Prensesi'ne akıl danışmaya gitmiş.

- Bu zor değil! demiş prenses gülerek. Şu belle ormanın ortasında yere amblemimi kazı. Çalışırken benden başka hiç kimseye düşünme.

Ertesi gün, gün doğar doğmaz Öksüz ormana gitmiş. İlk kütüğü ormanın dışına yuvarlamak için kalın sopayı almış. Ama bu çok yorucu bir işmiş. Kan ter içinde ikinci kütüğü ormanın dışına çıkarmak için yuvarlarken zaman hayli ilerlemiş. Çalışırken karısı Ejderhalar Prensesinden başka kimseyi düşünmüyormuş. Sonra beli alıp ormanın ortasında yere ona sonsuza kadar sadık kalacağına yemin ederek Ejderhalar Prensesinin amblemini kazımış.

Daha işaret yere tam kazılmadan gerçek bir mucize olmuş; bütün kütükler kendiliklerinden ormanın dışına yuvarlanmış, dallar üst üste düzenli bir şekilde dizilmiş, toprak kendiliğinden sürülmüş. Öksüz hayran hayran tarlaya bakıyor, karısına şükran duyuyormuş.

Çoktan Ejderhalar Kralı ona doğru geliyormuş. Öfkeli gözleri yuvalarından uğrayacak gibiymiş.

- Becerikli olduğunu kabul etmeliyim! demiş hoşnutsuzlukla. Ama unutma, yarın tarlaya iki avuç pirinç ekeceksin. Eğer tek tohumcuk olsun filizlenmez ve yarın akşama kadar olgunlaşmazsa, vay haline!

Öksüz boynu bükük, karısına akıl danışmaya gitmiş.

- Bu kadar büyük bir tarlayı iki avuç tohumla nasıl ekebilirim! Üstelik akşam olmadan bütün tohumları nasıl filizlendirir, olgunlaştırabilirim!

- Bırak sızlanmayı, boynunu bükmeyi! demiş Ejderhalar Prensesi. Bu çok kolay bir iş. Bir avuç pirinç al, tarlanın bir yanına tohumları serperek işaretimi çiz. Bir avuç pirinç daha al, diğer yanda da aynı şeyi yap. Çalışırken benden başka kimseyi düşünme.

Ertesi gün şafakla birlikte tarlaya gitmiş Öksüz. Tohumları ekeceği sırada sert bir rüzgâr çıkmış. Tohumlar sağa sola saçılmış, sonra yağmur tohumları alıp götürmüş. O zaman, Öksüz diz çöküp tarlanın her iki yanında prensesin işaretini oluşturmak için tohumları tek tek dizmeye başlamış. Çalışırken karısı Ejderhalar Prensesinden başka hiç kimseyi düşünmüyormuş. Akşam olmak üzereyken son tohumu dizerken rüzgâr dinmiş, yağmur kesilmiş, pirinç tohumları kendiliklerinden düzenli bir şekilde tarlaya dağılmaya, filizlenmeye ve genç adamın hayran bakışları altında olgunlaşmaya başlamış.

Tam pirinçlerin olgunlaştığı sırada gelmiş Ejderhalar Kralı. Delikanlının yaptıklarını görünce o kadar şaşırmış ki tek kelime bile söyleyememiş. Öksüz önünde eğilerek ondan kızını istemiş.

- Bekle bekle, demiş Ejderhalar Kralı . Güçlük çıkarmak istiyormuş. Sen basit bir ölümlüsün. Öyle kolay kolay kızımı alamazsın! Yeni bir sınav bulmak için bir an düşündükten sonra şöyle demiş:

- Bir tarlayı ekip pirinç yetiştirmek bir şey değil. Ama yarın sabah bütün pirinçleri devşirecek ve çuvallara koyup dizeceksin. Ürünün bir tanesi eksik çıkarsa, vay haline!

Öksüz yaşlı gözlerle gelip haberi karısına vermiş.

- Ölümsüz bile olsa, tek başına kimse böyle bir işin üstesinden gelemez.

-Ağlama. O kadar karmaşık bir iş değil ama dayanır ve benden başka kimseyi düşünmezsen, bunu yapabilirsin, demiş Ejderhalar Prensesi. Ona dört çuval vermiş. Bunların her birini tarlanın bir köşesine koy. Öksüz pirinç başaklarını kesip çuvalları alarak tarlaya gitmiş. Pirinç başaklarında prensesin işaretini ilk çuvala çizmeden gök bulutlarla kaplanmış, ayın önü kapanmış. Birden ortalık öyle kararmış ki Öksüz bir adım ötesini göremez olmuş. İşini körlemesine bitirmek zorunda kalmış. Aklındaki biricik şey karısı Ejderhalar Prensesiymiş.

Dördüncü çuvalın üstünde Ejderhalar Prensesi'nin işaretini oluşturduğunda, olağanüstü bir şey olmuş. Bulutlar çekilmiş ve Öksüz şafağın pembe ışığında pirinçlerin kendiliğinden toplanıp derlenerek çuvallara dolduğunu görmüş. Ama ne yazık ki iki tane eksikmiş.

- O iki tane bir dalın üstünde tünemiş olan iki sülünün kursağında, demiş Ejderhalar Kralı kahkahalarla gülerek. İstersen, sana yay ve bir ok verebilirim. Vur onları.

"Bir okla ikisini birden nasıl vurabilirim!" demiş Öksüz kendi kendine. Ejderhalar Prensesinin kendisine ne salık

vereceğini merak ediyormuş. Sevgilisinin uzaklardan gelen sesi kulağına fısıldamış:

- Oku al ve ikiye böl.

Öksüz de öyle yapmış. İyi nişan almış ve iki sülünü arka arkaya vurmuş. Gerçekten iki pirinci kuşların kursağında bulmuş.

- Seni beğendim, demiş Ejderhalar Kralı. Aileme girmeye layık olduğunu düşünüyorum. Yine de sana son bir görev vermem gerekiyor. Maymunlar krallığına gideceksin. Eğer bana maymunların trampetini getirirsen, Ejderhalar Kralı olarak sana söz veriyorum, kızımı alacaksın.

- Şimdi ben ne yapacağım! Babana maymunların trampetini getirmek için maymunlar krallığına nasıl gideceğim! diye Ejderhalar Prensesine yakınmış Öksüz.

- Bu gerçekten kolay bir iş değil! demiş prenses, sonra bir an düşünmüş.

- Maymunlar krallığına git. Oraya varınca maymunlar sana adını soracak. Sana Maymun olup olmadığını soruncaya kadar hiçbir şey söyleme. Ancak o zaman başınla evet işareti yap. Dibinde küçük bir delik olan şu kupayı al. İçmek için bundan başka bir kap kullanma. Şimdi git, yalnızca beni, hep beni düşün.

Öksüz maymunlar krallığına doğru yola çıkmış. Oraya varır varmaz maymunlar çevresini sarmış.

- Adın İnsan mı diye soruyorlarmış ama Öksüz başıyla hayır işareti yapıyormuş.

- Belki de adın Balık'tır, diyormuş maymunlar, Öksüz de başıyla yine hayır işareti yapıyormuş.

- O halde senin adın Maymun diye fısıldamış küçük bir maymun. Öksüz bu soruya başıyla evet işareti yapmış.

Maymunlar sevinçten sıçramaya başlamış, trampet çalmış ve konukları için bir ziyafet hazırlamaya koyulmuş. Birkaç şarap fıçısını yuvarlaya yuvarlaya getirmişler, genç adamın kupasını sık sık doldurmuşlar. Kendileri fıçıdan lıkır lıkır içmişler. Öksüzün kupası hep boşmuş, delikten boşalıyormuş, maymunlar kupayı doldurmakla baş edemiyormuş. Bir zaman sonra, maymunlar sallanmaya başlamış, bacaklarının gücü kalmamış, hepsi arka arkaya yıkılmış. Hepsi kör kötük sarhoş, yerde yatıyormuş, parmaklarını kımıldatacak güçleri yokmuş.

Öksüz son maymunun da sızmasını beklemiş, sonra ayaklarının ucuna basarak trampetin asılı durduğu yere yaklaşmış. Trampeti kapmış ve kaçmış.

Soluk soluğa Ejderhalar Kralı'na doğru koşuyormuş. Trampeti kralın önüne bıraktığında, soluk soluğa kalmış. O zaman, Ejderhalar Kralı çubukları almış ve trampete öyle kuvvetli vurmaya başlamış ki yer sarsılmış.

- Haydi bakalım, hangimiz trampeti daha kuvvetli çalacak?

- Yeter kayınpeder yeter! Kulağımızı sağır ettin. Bırakın da ben de deneyeyim.

Ejderhalar Kralı çubukları uzatmış ve Öksüz başlamış vurmaya; tramm, tramm. Öyle kuvvetli vuruyormuş ki dağlar sarsılmış, sular karışmış, dünya temelinden sarsılmış.

- Yeter! Bu kadarı yeter! diye bas bas bağırmış Ejderhalar Kralı.Beni sağır edeceksin. Genç adamın devam etmek istediğini görünce

- Bırak şunu, demiş. İstiyorsan, kızımı al ve şimdi beni rahat bırak. Ama bak seni uyarıyorum, kızıma iyi baka-

caksın. Bu sözleri söyledikten sonra suya atlamış. Öyle hızlı dalmış ki yittiği yerde çukur oluşmuş.

Öksüz Ejderhalar Prensesinin elinden tutmuş. İkisinin de yüzünde silinmez bir mutluluk gülümsemesi varmış. O günden sonra, uyum içinde yaşamışlar. Olay çok eskiden geçtiğine göre, birçok insan ve ejderha çocuk büyütecek zamanları olmuştur herhalde!

Bataklıkta İki Ateş

Yaban elma ağacının bile çiçek açmadığı, zehirli yaban otlarının bittiği konuk sevmez bir bölgedeki, batak bir yerde dul bir adam yaşarmış. Kendisine hiç özen göstermez, tıraş olmaz, herkese homurdanır dururmuş. Bu adamın o kadar güzel, öyle tatlı bir kızı varmış ki kızın yüzü ışıl ışılmış. Sessiz sedasız bir kızmış. Anne sevgisi tatmadığından ve kaba bir babanın yanında büyüdüğünden, çok çekingenmiş. Bu karanlık yerde hep üzgün, hep durgunmuş.

Bir gün, kuyudan su taşırken yüzü öyle soylu genç bir adamla karşılaşmış ki gözlerini ondan ayıramamış.

Genç adam da büyülenmiş gibi hayran hayran ona bakıyormuş. İki genç aynı anda yanaklarının kızardığını hissetmiş. Utangaç ve sessiz uzun zaman bakışmışlar, yüreklerinde olanlardan ürküyorlarmış.

O günden onra, genç adam kuyuya giden patikada bekler olmuş. Her gün karşılaşır, sessizce, uzun uzun bakışırlarmış. Genç kız utangaç utangaç gülümsermiş genç adama, o da ona sevgiyle bakarmış. Böylece günden güne birbirlerine iyice aşık olmuşlar. Sonunda birbirlerinden ayrı yaşayamayacaklarını hissetmişler. Bir gün, genç adam cesaretini toplayıp genç kızı elinden tutmuş ve birlikte hırçın babaya gitmişler. Cevap olarak baba zavallı kıza bağırıp çağırmış, genç adamı da sopasıyla korkutmuş. Bir daha oralarda gözükecek olursa, onu öldüreceğini söylemiş.

Bu olaydan sonra, kızını odaya kapatmış. Kızı ağlamaktan ağır şekilde hastalanınca bile, onu odasında tutmaya devam etmiş.

Ama bir gün, baba geceleyin odayı kilitlemeyi unutmuş. Gece yarısına doğru genç kız odasından çıkmış ve kuyuya koşmuş.

Patikada sevgilisini görmüş. Yüzü solukmuş. Onu kollarına almış, göğsüne bastırmış. Öyle umutsuz, öyle üzgünlermiş. Birbirlerinden ayrı yaşayamayacaklarını biliyorlarmış ama biraraya gelmeleri olanaksızmış. Bu yüzden birlikte ölmeye karar vermişler. Zehirli otlar toplamış ve öldürücü özsuyunu içmişler.

Sabah baba kızının odasında olmadığını görmüş ve dışarı çıkmış. Orada kuyunun yanında iki sevdalı, sevgiyle birbirlerine sarılmış olarak cansız yerde yatıyormuş.

Dehşete düşen baba gözleriyle iki cesedi saklayabileceği bir yer aramış. İki ölüden öyle korkmuş ki onları derin bir bataklığa atmış.

İki ceset bataklığın çamurlu sularına gömüldüğü anda, orada iki elma ağacı bitmeye başlamış. Gövdeleri birbirine sarkıyormuş; öyle ki sonunda tek gövde haline gelmişler, gökte dalları birbirine karışıyormuş.

Bu çift elma ağacının çiçek açtığını görünce baba o kadar ürkmüş ki evine koşup bir balta almış. Ağacın gövdelerini kesmiş, dallarını parçalamış ve yakmış.

Akşam ateş sönünce iki küçük alevin yükseldiği ve bir daha hiç sönmediği görülmüş. Bugün bile gece bataklıktan geçerseniz, durgun suların üstünde koşan o iki alevi görürsünüz. Sanki hiç bulamadıkları bir şeyi arıyor gibi dolaşıp dururlar.

Sedef Hanım

Bir zamanlar bir ailede üç kız kardeş varmış; Altın Hanım, Gümüş Hanım ve Sedef Hanım. Üçü de çok güzelmiş ve yörede onlardan biriyle evlenmeye can atmayan delikanlı yokmuş. Ne var ki Altın Hanım'la Gümüş Hanım'ın gözü yükseklerdeymiş; evlenecekleri adamın zengin ve soylu olmasını isterlermiş. Oysa Sedef Hanım eşinin dürüst ve iyi yürekli olmasını dilermiş.

Bir sabah, Altın Hanım su getirmek için altın kovasını almış. Kapıyı açınca korkuyla sıçramış. Eşikte paçavralar içinde bir dilenci yatıyormuş.

- Burada ne işin var, pis adam! diye bağırmış Altın Hanım. Çekil yolumdan.

- Bana biraz yardım et hanım kızım, demiş dilenci. Yaşlı kemiklerimle zor doğruluyorum.

- Kalk. Kim sana oraya yat dedi! demiş kız burnu havada. Babam şarabına katmak için su istiyor. Annem çay yapacak, ben de saçlarımı yıkayacağım. Sana elimi sürmem.

Dilencinin üstünden atlamış ama atlarken eline basmış. Dilenci başını kaldırmış, kara gözlerinde şimşekler çakıyormuş. Genç kızı sert sert süzmüş. Kız eve döndüğünde, dilenci kaybolmuş.

Ertesi sabah, Gümüş Hanım elinde küçük gümüş kovası, su getirmek için dışarı çıkmış. Aynı dilenci eşiğe yatmış. Genç kız geri çekilmiş.

- Bu iğrenç giysilerinle eşiğimizde ne arıyorsun! Çekil yolumdan.

- Bu o kadar kolay değil, güzel kız! diye cevap vermiş dilenci üzgün bir tavırla. Bütün kemiklerim sızlıyor. Lütfen, doğrulmama yardım et.

- Deli misin nesin! diyerek tiksinmeyle geri çekilmiş genç kız. Şuna bak! Elimi verecekmişim! Çekil oradan, yoksa üzerine basar geçerim. Hiç beklemeden dilencinin üstünde atlamış. Atlarken gümüş kovası dilencinin başına çarpmış. Kor gibi bakışlar genç kıza dikilmiş, sonra dilenci gözden yitmiş.

Üçüncü günü sabahı, su getirmeye giden Sedef Hanım'mış. Güneşte alkımın bütün renklerini yansıtan Sedef küçük bir kova taşıyormuş. Kapının önünde büzülmüş yatan dilenciyi görünce şaşırmış.

- Lütfen geçmem için biraz yer açar mısınız! demiş çekine çekine.

- Seve seve ama bu kolay değil! Bütün kemiklerim sızlıyor. Tek başıma ayağa kalkamam.

-Durun, size yardım edeyim, demiş Sedef Hanım sevecenlikle. Elini dilenciye uzatmış ama o ağırlığı kaldırmak zormuş. Az kalsın kendisi de düşecekmiş. Onu kırmamak için ne kadar ağır olduğunu söylememek gerektiğini düşünüyormuş. Gülümseyerek:

- Taşın üstünde çok kalmışsın dede! demiş. Uyuşmuşsun ama az sonra kendini dipdiri hissedeceksin.

- Söylediklerine neredeyse inanacağım! demiş yaşlı başını sallayarak. İyiliğine karşılık, dilerim, bölgenin en zengin nişanlısıyla karşılaşırsın.

- İster zengin olsun, ister olmasın, demiş Sedef Hanım, önemli olan iyi yürekli olması.

- Öyleleri de vardır, demiş topallaya topallaya pınara kadar genç kıza eşlik eden yaşlı. Sedef Hanım bir kapla su almış ve kovası dolunca onu omzuna almak istemiş.

- Dur, kaldırmana yardım edeyim, diyerek dilenci atılmış. Kova devrilmiş ve bütün su yere dökülmüş.

- Üzülme dede! demiş genç kız gülerek. Ben bile kaç kez devirdim kovayı. Kovayı yeniden doldurmuş ve dilenci kaldırmış.

- Biraz daha yukarı, size göre çok ağır değilse tabii, diye rica etmiş genç kız.

- Hay hay, demiş dilenci ve kovayı o kadar yükseğe kaldırmış ki genç kız kovayı omzuna alamamış.

- Kızmayın dede ama kova fazla yüksekte, uzanamıyorum, diyerek özür dilemiş kız.

- Önemi yok, bir kere daha deneyelim, demiş dilenci.

Kovayı o kadar eğmiş ki kızın sırtını ıslatmış. Sakarlığım için özür dilerim.

- Hiç de sakar değilsiniz! Böyle şeyler herkesin başına gelir. Dilenci düşünceli bir tavırla ona bakmış. Bir kez daha kovayı kaldırmış, kova elinden kayarak yere düşmüş ve paramparça olmuş. Bu kez genç kız artık kendisini tutamamış, gözlerinden yaşlar boşanmış. Dilenci yine genç kızı dikkatle incelemiş.

- Bu sizin hatanız değil, dede! diyerek hıçkırmış. Siz bana yardım etmek istiyorsunuz. Ama şimdi evde bana kızacaklar. Böyle bir kovayı hiçbir yerde bulamazsınız.

Parçavralar içindeki adamın gözlerinde bir sevgi ışıltısı belirmiş.

- Belki kovanı onarabilirim, demiş yumuşak bir sesle. Çabucak bütün sedef parçalarını toplamış, yerine koymuş; göz açıp kapayıncaya kadar su dolu kova genç kızın önünde duruyormuş. Birden dilenci de değişmiş. Çevik bir hareketle doğrulmuş, kovayı kaldırıp usulca kızın omzuna koymuş. Genç kızın içini titreten çok hoş bir sesle sormuş:

- Benim için bir şey yapabilir misin?

- Elimden ne ne gelirse, diye incelikle cevap vermiş Sedef Hanım. Yardım etmeseydiniz, ne yapardım bilmiyorum! Kovayı kırdığım için, annem beni azarlardı.

- Geceyi mutfakta geçirmeme izin verirler mi bir sorar mısın?

- Annem buna izin verir mi bilmiyorum! demiş genç kız canı sıkkın. Dilencileri hiç sevmez. Ama bir rica ederim.

- Karşılında kovanın dibinde bulacağı şeyi ona bırakabilirsin, demiş dilenci gülerek. Kız çok şaşırmış. Kova-

nın dibinde ne olabilirmiş! Bu adam sıradan bir dilenci değilmiş. Onarılması olanaksız kova bir anda yepyeni olmuş! Belki de iyiliksever bir cinmiş!

Genç kız sonunda su dolu kovayı eve götürmüş. Yaşlı dilencinin geceyi mutfakta sıcak bir yerde geçirmesine izin verip vermeyeceğini sormuş annesine.

- Üç gecedir kapımızın eşiğinde uyuyan şu iğrenç dilenci olmasın! demiş annesi sinirlenerek. Sedef Hanım başını eğmiş ve gidip kovayı büyük bir bakır leğene boşaltmış. Bir sey çınlamış, leğinin dibinde altından bir şey parlıyormuş. Sessizlik içinde bakışmışlar. Anne elini suya daldırmış ve bir altın yüzük çıkarmış. O zaman Sedef Hanım dilencinin sözlerini anımsamış.

- Bu sizin anne. Geceyi mutfakta geçirmesinin karşılığı olarak dilenci gönderdi, demiş çabuk çabuk.

- Altın dağıtan bir dilenci! diye şaşırmış anne. Madem öyle, bu gece mutfakta uyusun.

Gece olunca bütün aile bir araya toplanmış. Baba çay içiyor, anne yün eğiriyor, kızlar da şundan bundan konuşuyorlarmış. Az sonra, söz dolaşıp damat adaylarına gelmiş.

O anda kapı açılmış ve dilenci içeriye girmiş.

- Sedef Hanım için bir nişanlı tanıyorum, demiş. Prens Mipam böyle iyi yürekli, bu kadar güzel bir hanımefendiyle evlenmekten çok mutlu olacaktır.

- Kim bu prens Mipam? diye sormuş öteki iki kız kardeş. Hintli prensler kadar güçlü ve zengin mi!

- Belki de ondan daha güçlü ve zengin, demiş dilenci bakışlarını Sedef Hanıma çevirerek. Ona bakarak konuşmasını sürdürmüş:

- Mipam seninle evlenmekten mutluluk duyacaktır. Sen de çok mutlu olacaksın, inan bana Sedef Hanım. Buradan gittiğimde, sopamın izlerini sür, seni ona götüreceğim. Onu eş olarak ister misin?

Mucizevi bir biçimde onarılan sedef kovayı hatırlayan genç kız başıyla onaylamış. Dilenci dönmüş ve kapıdan geçmiş. Sedef Hanım onun arkasından koşmuş.

- Nereye koşuyorsun! Delirdin mi sen! diye bağırmış annesi. Bir dilenci bulsa bulsa, kendisi gibi bir dilenci bulur.

Ama Sedef Hanım çoktan kapının eşiğindeymiş. Dilenci gözden kaybolmuş. Ay ışığında yerde bir sıra kara delik görünüyor ve uzakta kayboluyormuş. Genç kız bu yolu izleyerek koşmuş.

- Aman sen de! Gidersen git! diye bağırmış öfkeli anne. Ama sakın bir daha bu eve dönme!

Sedef Hanım bütün gece dilencinin sopasının izlerini sürmüş. Sonunda ay solgunlaşmış ve ufukta şafağın ilk ışıkları belirmiş. Genç kız geniş bir çayırlığa vardığını görmüş. Bir çoban binlerce koyunu güdüyormuş.

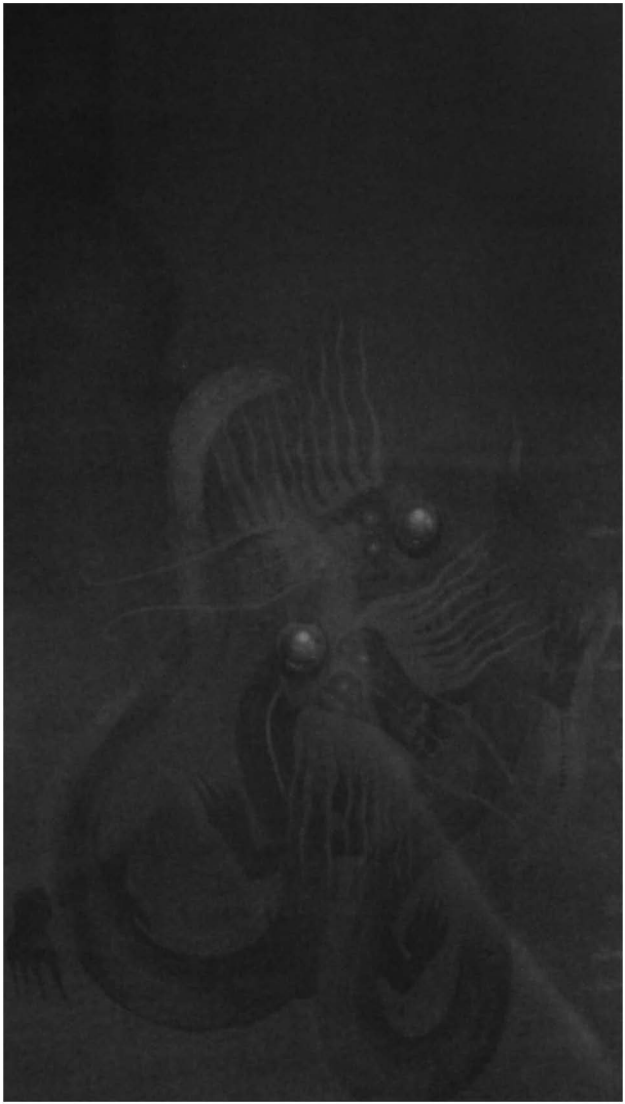
- Buradan yaşlı bir dilenci geçti mi? diye sormuş çobana.

- Hayır ama efendimiz Mipam geçti. Bu koyunlar onundur.

Genç kız yoluna devam etmiş ve az sonra kendisin büyük bir Tibetöküzü sürüsü içinde bulmuş.

- Yaşlı bir dilencinin geçtiğini gördün mü? diye sormuş çobana.

- Efendimiz Mipam'dan başka geçen olmadı. Bu Tibet öküzleri onundur.

"Bu dilenci nereye gitmiş olabilir!" diye meraklanıyormuş genç kız.

"Sakın, Mipam o olmasın! Eğer öyleyse, yaşlı bir dilenciyle evleniyorum!" diye düşünmüş. Yürümeye devam etmiş. Karşısına bir at sürüsü çıkmış.

- Buradan yaşlı bir dilenci geçti mi? diye sormuş sürüyü güden adama.

- Dilenci değil ama az önce efendimiz Mipam geçti. Bu atlar onundur.

Bu arada güneş sabah sisinden sıyrılmış, çevreyi iyice aydınlatıyormuş. Birden genç kız hayranlık içinde durmuş. Karşısında parlak, muhteşem altın bir şato yükseliyormuş. Giriş kapısının önünde, ak saçlı bir yaşlı gülümseyerek onu bekliyormuş.

- Buda tapınağı mı burası? diye çekinerek sormuş genç kız.

- Hayır, diye cevap vermiş adam sevgiyle. Bu, efendi Mipam'ın sarayı. Efendimiz sizi bekliyor.

Genç kız ilerlemiş. Ayağını bastığı yerde tutam tutam çiçekler açıyor, serpiliyor ve hoş kokular saçıyormuş. Saraya girince göz alıcı çiçeklerden bir halı ayaklarına serilmiş ve yakışıklı, genç bir adam onu karşılamaya gelmiş. Adamın kara gözleri mutluluktan ışıl ışılmış. Birbirinden harika armağanlar taşıyan hizmetçiler geliyormuş arkasından. Yumuşak bir şekilde genç kızı elinden tutan yakışıklı genç:

- Ben Mipam'ım, şu yaşlı dilenci, demiş, Söz verdiğin gibi beni eş olarak alacak mısın?

Sedef hanım gözlerini yakışıklı genç adama dikmiş, ondan ayıramıyormuş. Mutluluktan yüreği yerinden fırla-

yacak gibiymiş. Düşte gibi, başıyla evet işareti yapmış ve hala elini tutan Mipam onu sarayına götürmüş. Orada gökkuşağının tüm renklerini taşıyan bir elbise giymiş, mercanlar, pırıl pırıl parlayan değerli taşlar takınmış, sonra tahtta yerini almış. Mipam altın bir tahta oturmuş. Düğünleri için uğurlu günü seçmişler.

Sonra ne mi olmuş! Sonra mutlu, uzun bir yaşam sürmüşler; çünkü hep birbirlerine aşık kalmışlar.

Ağıt Kuş

İki erkek kardeş birlikte yaşarmış. Babalarını toprağa vereli uzun bir zaman olmuş ve dünyada birbirlerinden başka kimseleri yokmuş. Sevgi ve uyum içinde yaşarlarmış. Balıkçılıkla zar zor geçinirlermiş. Gün doğar doğmaz ağlarını alıp denize çıkarlarmış. Güzel bir balık yakaladıklarında onu satmaz, evlerine götürüp pişirir, yerlermiş.

Küçük kardeşine acıyan ağabey balığın başını alır, kalanını hep onun tabağına koyarmış. Durum böyle devam

edince küçük kardeş neden ağabeyinin kendisine başın tadına baktırmadığını merak ederek başını sallamış. "Balığın başı çok lezzetli olmalı!" demiş kendi kendine. "Belki de bu yüzden onu hep kendisine ayırıyor." "Ağabeyine karşı büyük bir kin doğmuş yüreğinde. Bir gün, açık denize çıkmak için sandallarına bindiklerinde, ağabeyi sırtını dönünce bundan yararlanp onu suya itmiş.

"Artık balık başlarının keyfini ben de çıkarabilirim", demiş ellerini oğuşturarak. Yakaladığı balıkları eve götürmüş, en güzelini pişirmiş ve yemeye başından başlamış. Başta neredeyse yiyecek hiçbir şey yokmuş. Kemik gibi koca koca kılçıklardan başka bir şey yokmuş. Yanaklarının da öyle özel bir tadı yokmuş. İşte o zaman anlamış ağabeyinin kendisini ne kadar sevdiğini. Acı gözyaşları dökmüş ve denize koşup bitkin, üzgün kumsala serilmiş.

- Vah, benim zavallı ağabeyim! Neredesin! Çok mutsuzmuş ama kimseler cevap vermemiş. Yalnızca deniz kükrüyor, kocaman dalgalar patlıyormuş. Boşuna çağırıyormuş ağabeyini, kimse ona cevap vermiyormuş. Sonunda ağabeyini denizin dibinde aramaya karar vermiş. Suya atlamış ve sular sonsuza kadar üstüne kapanmış. O günden sonra, kimse onu bir daha görmemiş.

Boğulduğu, ruhunun denizin üstünde süzülen ve ağabeyine ağıtlar yakan ağıtçı bir kuşun ruhu haline geldiği anlatılır.

Sa-Norbu

Çok eskiden, bir zamanlar, geniş bir bölgede hüküm süren güçlü bir başkan varmış. Buyurmayı çok sever ve aslan payını hep kendisi almak istermiş. Aynı ülkede bir de bilge ve iyi yürekli bir büyücü varmış. Köy köy, şehir şehir dolaşır ve biri huzur bulma ihtiyacı duyduğunda, ona güzel düşler gördürür, onu sıkıntılarından uzaklaştırırmış. Her yerden insanlar onu görmeye gelirmiş.

"Büyücü, bir sürü öküz isterim. Büyücü, yeni bir elbisem olsun isterim. Büyücü, güzel bir parça et yemek isterim.

Büyücü, öğleye kadar yatıp uyumak isterim. Büyücü, derdim tasam olmasın isterim. Büyücü, bir genç gibi koşmak isterim".

Büyücü bu dilekler karşısında gülümsüyor ve diledikleri yaşamı onlara birkaç saatlığına gördürüyormuş. Herkes böylece bir an için mutlu oluyor, günlük sıkıntılara daha iyimser yaklaşabiliyormuş. Halk büyücüyü çok sever ve onu sık sık bölgelerinde görmek istermiş.

Büyücünün ününü duyan başkan onu sarayına getirmiş. Ona kızmış:

- Hödük, sen töreyi bilmez misin! Benim dışımda herkes için büyü yapıyorsun! Haydi bakalım, bana da bir büyü yap.

- Ulu Efendim, sizin gibi biri için nasıl bir büyü yapacağımı doğrusu bilmiyorum! Mutsuz insanların düşünü kurdukları şeylere siz sahipsiniz zaten.

- Daha önce olmamış yeni bir şey yap.

Büyücü duraksıyormuş, sonra şöyle demiş:

- Ekselansları, cesaretim yok, sonra beni cezalandırırsınız. Yap. Bunun için başını kestirecek değilim ya! diyerek kestirip atmış başkan.

- Lütfen kızmayın Ekselansları, diye ısrar etmiş büyücü. Ama sonra bana kızmayacağınıza nasıl güvenebilirim!

- Pekala, sana bir şey yapılmayacağına dair bir kağıt imzalayacağım, diye homurdanarak bir kağıt parçasının üstüne sabırsızca bir şeyler çiziktirmiş. Şimdi göster yeteneğini!

Büyücü başkanın elinden kağıt parçasını almış ve bir şey diyecek gibi olduğu sırada, dışarıda at kişnemeleri ve büyük bir kalabalığın bağrışması işitilmiş. Başkan pencereye gitmiş. Topraklarında yabani atlar otlanıyor, yabancı asker-

ler çadır kuruyorlarmış; sanki hiçbir şey olmamış gibi. Başkan küplere binmiş:

- Çabuk, gidin bakın, kimmiş bu işgalciler! diye hizmetkarlarından birine buyurmuş.

Hizmetkar az sonra dönmüş, heyecandan alı al moru mor haber vermiş:

- Ekselansları, o kadar çok asker, öyle çok hizmetkar var ki saymak olanaksız! Sürülerini otlatıyor ve yurtlarını kuruyorlar. Biri altın, öteki gümüş iki taht bulunan iki otağ kurmuşlar.

- Bir altın tahtla bir gümüş taht mı! diye şaşırmış başkan. Peki, kiminmiş bunlar?

Hizmetkar korkudan tir tir titriyormuş.

- Altın tahtın Yazgı Tanrısı Sa-Norbu'nun, gümüş tahtın da onun oğlunun olduğunu söylediler. Doğruca Cehennemler'den geliyorlarmış Ekselansları.

Başkan çok şaşırmış. "Yazgı tanrısının gelmesi öyle sıradan bir olay değil! Halk ona adaklar adamaya alışkın. Gelince ona hemen armağanlar götürmek gerekir", diye düşünmüş. Hizmetkarlarını çağırmış, değerli sungular seçmiş ve altın otağın yolunu tutmuş.

Altın tahtta kırçıl sakallı bir yaşlı oturuyormuş. Başkan yere kapanıp saygıyla mırıldanmış:

- Zavallı kulunuzun topraklarını ziyaret etmek bağışında bulunmanızın şerefini neye borçluyum?

- Bir incir ağacı yüzünden! diye homurdanmış Sa-Norbu. Cehennemlere bir incir ağacı diktim. Cılız bir ağaçtı ama ona o kadar iyi baktım ki hızla boy atmaya başladı. Cehennemden yeryüzüne, şimdi de göğe çıktı. Kökleri cehennem hükümdarlığında ama [illegible] gökte. Tanrılar

incirlerimi zevkle yiyor. Bu yüzden onlarla hesaplaşmaya geldim. Yarın sabah göğe yolcuğumuza devam edeceğiz.

Başkan bakışlarını yakışıklı bir gencin oturduğu gümüş tahta çevirmiş. Birden aklına bir fikir gelmiş ve gayet kibar bir tavırla:

-Soylu Tanrı, sen Cehennemlerin büyük efendisisin, ben de yeryüzünde zengin bir başkanım. Çiçek gibi körpe bir kızım var, gördüğüm kadarıyla senin de oğlun çok yakışıklı. Oğlunu kızımla evlendir, ben de senin yeryüzündeki çıkarlarını savunayım.

Yazgı tanrısı öneriyi enine boyuna ölçtükten sonra, onayladığını göstermek için başını sallamış.

- Fena bir fikir değil, demiş. En küçük olduğundan, onu çok severim ama evde iki oğlum daha var. Bu durumda onu yeryüzünde bırakabilirim.

Başkan, Yazgı tanrısıyla akrabalığın gücünü artıracağını düşünerek içinden seviniyormuş. Bu yüzden hemen düğün hazırlıklarını başlatmış.

Ertesi sabah, Sa-Norbu yola çıkmadan:

- Artık akraba olduk, göğü iyi kolla; orada başıma ne geleceği hiç bilinmez, demiş.

O andan başlayarak başkan zamanının çoğunu evin çatısında geçirmiş, belki bir şeyler görürüm diyerek göğü kollayıp durmuş. Başlarda hiçbir şey olmamış. Bir gün gök kapanmış, şimşekler çakmış, fırtına çıkmış, birden başkanın önüne bir adam bacağı düşmüş. Arkasına sıçrarken bir adam kolu burnunu sıyırmış. Arkasına dönmüş, bir asker gövdesi kapının önüne düşmüş. Korkuya kapılan başkan gözlerini göğe kaldırınca parçalanmış insan parçalarının yağdığını görmüş. Büyük bir gürültüyle yere düşüyorlarmış.

"Eyvahlar olsun!" diye inleyerek başını ellerinin arasına almış. "Gök tanrılarına saldırıya geçmiş ve savaşı yitirmiş olmalı! Hiç değilse, kendi canını kurtarmış olsa!" Tam bunları düşünüyormuş ki bir kelle ayaklarının dibine düşmüş.

Eğilince bunun ak sakallı bir baş olduğunu görmüş. Korkmuş. "Olanlar oldu! Birkaç incire değer miydi bütün bunlar! Şimdi ne yapmalı! Akrabam olduğuna göre, ceneze töreni hazırlıklarına başlamalıyım."

Korkudan sağa sola kaçışmış hizmetkarları bir araya toplamak uzun zaman almış, sonra ak sakallı başı yakıp kül haline getirmek için bir odun yığını hazırlamalarını buyurmuş. Bunları yaptırırken hizmetkarlarını uyarmış:

- Sakın bunlardan damadıma tek kelime etmeyin.

Böylece kocaman bir odun yığını tutuşturmuşlar. Yazgı tanrısının oğlu pencereden alevleri görmüş ve bir hizmetkara sormuş:

-Orada ne yanıyor?

-Yazgı tanrısının gökten düşen başını yakıyorlar galiba, diye cevap vermiş hizmetkar.

- Sen ne diyorsun! diye haykırmış genç adam ve dışarı fırlamış. Odunlar çoktan alev alev yanıyormuş. "Baba baba!" diye ağlayarak genç adam kendini alevlerin içine atmış. Oradakiler daha ne olduğunu anlayamadan ateş genç adamı yutmuş.

Aradan birkaç gün geçmiş. Başkan ne yapacağını düşünüyormuş. Birden dışarıda bir gürültü kopmuş ve korku içinde bir hizmetkar kapıda gözükmüş:

- Saygıdeğer Efendim, demiş dişlerini gıcırdatarak, ulu tanrı Sa-Norbu geri döndü.

Böyle bir şey olanaksızmış. "Bana oğlunu sorunca ne cevap vereceğim!" diye söylenmiş büyük bir endişeyle.

Korkudan yarı ölü halde Yazgı tanrısı ve yanındakileri karşılamak için, sürüne sürüne dışarı çıkmış.

- Sağ salim döndüğünüzü görmekten çok mutluyuz, diye gevelemiş. Demek yukarıda çarpıştınız!

- Öyle oldu, birbirimize biraz çizik attık, demiş sabırsız bir tavırla yazgı tanrısı. Belli ki aklında başka bir şey varmış. Konuşmaya değmez. Yukarıda, çok yaşlı, saygıdeğer bir tanrı var. Bizi barıştırdı. İncirleri paylaşacağız. Biz böyle konuşup duruyoruz ama ben oğlumu görmek için sabırsızlıktan ölüyorum.

"Hapı yuttuk!" diye sessizce sızlanmış başkan. Bir yalan uyduramayınca gerçeği olduğu gibi anlatmış.

Sa-Norbu küplere binmiş:

- Oğlumu öldürdünüz! Bir de onu kızına istiyordun! Sorumluluğu böyle mi üstleniyorsun! Vah, benim sevgili oğlum! Bunu canınla ödeyeceksin. Sana bu bile az.

Başkan yalvarmaya, inlemeye başlamış. Sonunda tanrı biraz yumuşamış.

- Dikkatsizliğini unutmaya çalışacağım, demiş başkanın damarlarındaki kanı donduran soğuk bir tavırla. Ama karşılığında bütün topraklarını, hizmetkarlarını, kölelerini, tüm altınlarını bana vereceksin.

- Hepsi senin olsun. Şu andan sonra, bütün topraklarım senin. Yeter ki canımı bağışla. Başkan Yazgı tanrısının ayaklarına kapanmış.

-Ayağa kalk, diye bağırmış yukarıdan gelen bir ses. Kalk ve çevrene bak. Başkan yavaş yavaş kendine geliyormuş. Başını kaldırmış. Çevresinde herşey sakinmiş; ne Sa-

Norbu'dan, ne askerlerinden iz varmış. Yalnızca bir kütüğün üstüne oturmuş, dalgın yüzünde ince bir gülümsemeyle kendisine bakan büyücü varmış. Kapısının eşiğinde hizmetkarlar toplanmış. O, bütün yörenin en zengin başkanı, yoksul ve zavallı bir köle gibi yerlere kapanmış!

-Umarım eğlenmişsinizdir soylu efendi? diye kibarca sormuş Büyücü.

Başkan kuduruyormuş öfkeden ama büyücüye hiçbir kötülük yapmayacağına ilişkin kendi elleriyle yazdığı bir belge varmış.

Doğal olarak bu olay yörede çabuk yayılmış ve alaycı sözlerden çekinen başkan uzun zaman evinden çıkmamış. Buna karşılık bu olaydan sonra, büyücü halk tarafından daha çok sevilmiş. Kurumlu başkan ilk kez halkının önünde yere eğilmiş.

Gök Mahkemesi

Dünya karanlık, sis ve acıya boğulmuş. Tanrı başını bulutlardan bir yastığa yaslamış, sisten mantosuna sarılmış, uyuyormuş. Birden kımıldanmış ve gözlerini açmış. Bakmış, ayaklarının altında sis uzanıyor, burnuna kadar yükseliyormuş, her yer sis içindeymiş, sisten başka hiçbir şey yokmuş.

"Usandım artık!" demiş Tanrı gerinerek. Kolları siste kaybolmuş. Ona, kendisi de sistenmiş gibi gelmiş bir an.

"Bu böyle gitmez!" demiş kendi kendine. Kudretli elini sallamış. O anda, sol elinin altında ışık, sağ elinin altında karanlık oluşmuş. Elini ikinci kez sallamış, gök sallanmış ve dünya dönmeye başlamış. Üçüncü hareketinde bir yanda güneş, diğer yanda yıldızlar ortaya çıkmış. Göğe sonsuz bir uzay, güneşe yakıcı bir sıcaklık, yıldızlara soğuk bir ışık vemiş. Peki ama dünyaya ne verecekmiş! Dünya ayaklarının altında boz, ıssız ve sessiz durup duruyormuş. Görüntü insanın yüreğini daraltacak kadar acı vericiymiş. Seni böyle bırakmayacağım, "demiş yatıştırıcı bir tavırla. Hemen göğün yücelerinden inmiş ve işe koyulmuş. Şurada bir vadi açmış, burada bir dağ yükseltmiş. Yaylalara ormanlar dikmiş, ırmakları, nehirleri suyla doldurmuş, dağların başlarında öbek öbek bulutlar toplamış, sonra rüzgârı salmış. Arkasından ağaçlara kuş yuvaları koymuş ve hayvanları ormana yerleştirmiş. Ama akşam yaklaşıyormuş ve Tanrı yorulduğunu hissetmiş. Ama hemen yatmaya gidemezmiş. "Bitirmeden yatmayacağım", demiş kendi kedine. Dağların yamaçlarından taşlar toplamış ve eteklerinde insanı yaratmış. Önce taşları, sonra insanları yarattığından, her ikisini de özel bir şekilde kutsamış. Taşlara şöyle demiş:

-Dünya sizin üstünüze oturacak, çoğalacak ve yeryüzüne yayılacaksınız. Sizi ve soyunuzdan gelecekleri kutsuyorum.

Tanrı önce küçük küçük, sonra daha büyük, daha sonra dev yığınlar oluşturarak dağları kaplayan taşların çoğalmasını seyretmiş.

Arkasından insanlara dönmüş veonlara şöyle demiş:

- Sizlere de akıl ve ölümsüzlük veriyorum. Bomboş

yeryüzünün bahçıvanları olacaksınız. Sizleri ve soyunuzdan gelecekleri kutsuyorum.

Böylece insanlar yeryüzüne dağılmış. Zekâyla donatıldıklarından, bomboş dünyayı çiçek bahçesine çevirmişler.

Tanrı Baba kendinden hoşnut bulutlar içindeki evine dönmüş.

Taşlar dağlarda yıllar geçirmiş. Ama bir gün, yeterince yaşam alanına sahip olmadıklarını düşünmüşler. Böylece harekete geçmiş ve vadiye inmeye başlamışlar. Çayırlıklara girmiş, sürülü tarlalara yuvarlanmışlar. İnsanlar buna çok kızmış; öyle ki taşlarla insanlar arasında anlaşmazlık çıkmış. İnsanlar taşlara çarpıyor, düşüyormuş. O zaman onlardan kurtulmaya karar vermişler. Tarlalarından taşları temizlemiş, suya atmış, kırmış, baş belalarını ezmişler. Taşlar öç almak için insanlara saldırıp onlara çok zarar vermiş.

Bir akşam gök kapalıyken ve yeryüzüne akşam inerken insanlar endişe içinde uyumaya hazırlanıyormuş. Taşlar çoktan saldırıya geçmeye hazırmış. Yorgunluktan bitkin insanlar uyur uyumaz dağdan akan taşlar zavallı insanların evlerine saldırmış. İnsanlara çarpıyor, onları deviriyor, eziyorlarmış. Zavallılar boşuna imdat diye bağırıyormuş. Tanrı onlara ölümsüzlük verdiğinden, ölüp acıdan kurtulamıyorlarmış. Çektikleri işkence anlatılır gibi değilmiş. Sonunda çığlıkları Tanrının kulağına ulaşmış. Hiç duraksamadan elinden geldiğince çabuk yerküreye inmiş.

- Eğer biraz acıman varsa, bizi bu acımasız taşlardan kurtar. Koru bizi, kurtar bu taşlardan, diye bağırıyormuş insanlar. Taşlar kımıldamadan duruyormuş.

- Bundan böyle bir daha kavga etmeyeceksiniz, demiş Tanrı. Taşlar ve insanlar, sizleri kutsadım ama sizler buna layık değilsiniz. Siz insanlar, bundan böyle ölümsüz olmayacaksınız, Taşlar, sizler de artık çoğalmayı kesecek ve olduğunuz yerde kalacaksınız. İnsanlara yaptığınız kötülükleri ödeyeceksiniz. Sizleri yerinizden çıkarıp yontacak ve kendilerine evler yapacaklar.

Gördüğünüz gibi iyi karar vermiş. O kararından sonra, insanlar ve taşlar arasında bir daha kavga çıkmamış.

Mükemmel

Bir zamanlar, ne kadar çalışırsa çalışsın, beş kuruşu olmayan yoksul mu yoksul bir adam varmış. Karın her yeri kapladığı, acı ve dondurucu rüzgarın estiği bir kış, yoksul kulübesi sıcacık olsun diye güzel bir ateş yakmış, kulübeye toprak getirmiş ve bir kavun çekirdeğini toprağa dikmiş. Bir zaman sonra, kocaman, güzel bir kavun devşirmiş.

"Onu imparatora götüreceğim", demiş kendi kendine. "İyi para verecektir".

- Bunu tek başına mı yetiştirdin! demiş imparator merakla.

- Evet Majesteleri, diye mırıldanmış yoksul adam.

- Harika, diyerek onaylamış imparator. Hem de böyle bir kışta!

- Evet, majesteleri.

- Bütün bunları onu getirip bana sunmak için mi yaptın!

- Evet, majesteleri.

- Harika, demiş İmparator. Kavunu almış ve yoksula çekilebileceğini işaret etmiş.

Yoksul imparatorluk sarayından çıktığında, öylesine açmış ki neredeyse ağlayacakmış. Bir hanın yanından geçerken hancının kendisine seslendiğini işitmiş:

- Hey, sen! Kıymalı böreklerimden yemek istemez misin?

Yoksul çok nazlanmamış. Hana girmiş ve masaya oturmuş. Hancı onun önüne bir tabak kıymalı börek koymuş. Yoksul o kadar açmış ki böreğin hepsini çabucak yutmuş.

- Bunu tek başına mı hazırladın? diye sormuş.

- Tabii, demiş hancı.

- Harika, diyerek onaylamış yoksul. Etini de mi!

- Tabii, demiş hancı.

- Harika, diyerek kalkıp kapıya doğru yönelmiş.

- Hey, sen! Yediğin yemeğin parasını ödemeye ne dersin! diyerek onu yakalamış aşçı. Ama bir kuruş çıkmadığını görünce öfkelenmiş ve onu beleşçilikle suçlayarak imparatorun karşısına çıkarmış. İmparator kızmış:

- Yemek ısmarlayıp parasını vermeden gitmek de ne demek! Harika demek yeter mi sanıyorsun!

- Majesteleri, karıştırmış olmalıyım. Size kışın ortasında binbir güçlükle yetiştirdiğim bir kavun getirdim ve siz bana "harika" diyerek kapıyı gösterdiniz. Ben de ülkemizde harika sözünün ödemeye yettiğini düşündüm. Böylece, sözle böreklerin parasını ödemek istedim.

Çok utanan imparator hancının parasını verip yoksul adamı bol bol ödüllendirmiş.

Orman Perisi

Bir zamanlar çok eskiden, bir şehirde zengin bir tüccar yaşarmış. Üç oğlu varmış. Büyük ve ortanca oğlan çoktan zengin birer hanımla evlenmiş. En küçük oğlansa, evlenmeyi düşünmüyor gibiymiş. Bütün gün dolaşır, yoksullarla dostluklar kurar, elinden geldiğince yardım işlerinde bulunurmuş. Bu yüzden ona "iyiliksever" adı takılmış.

Bu durum ne ağabeylerinin, ne de yengelerinin hoşuna gidermiş.

- Baba, demiş evli kardeşler, küçük oğlun usanmaz bir eli açık. Böyle giderse, ailenin bütün malını mülkünü ayak takımına dağıtacak. Onu uzaklara göndermek en iyisi.

- Haklısınız oğullarım, demiş baba ve hemen küçük oğlunu çağırtmış. İyiliksever karşısına gelince de şöyle demiş:

- Kardeşlerin bütün gün sokaklarda sürtmenden, ailenin malını mülkünü dağıtmandan yakınıyorlar. Kendi yaşamını kazanmanın ne kadar zor olduğunu anlaman için, dünyayı gezip görmenin iyi olacağını düşünüyorum. Oğlum, artık adam oldun, kendine bir nişanlı bulmanın zamanı geldi.

Bu sözleri söyledikten sonra, baba ahıra gidip parlak, siyah bir at çıkarmış ve onu oğluna vermiş. Üç altın verip eklemiş:

- İşte, yol için güzel bir at! Bu üç altın bir süre yeter. Güle güle oğlum, Tanrı yardımcın olsun.

İyiliksever, baba ve ağabeyleriyle el sıkışıp şehirden çıkarak güneye yönelmiş.

Gitmiş gitmiş. Üç altın yolda karşılaştığı yoksulların elinde çoktan erimiş. Çaresizlikle atı satmış. Parasız kalan İyiliksever, gözlerinin kendisini yönelttiği ve ayaklarını götürdüğü yere yürümüş.

İyi insanların yardımıyla yaşıyormuş. Çoğu zaman midesi boş, açık havada uyuyormuş.

Günlerden bir gün ıssız bir bölgede sabahtan beri ağzına bir lokma bir şey koymaksızın yürümekteymiş. Ne bir ev, ne bir canlıyla karşılaşmış. Akşamın alacakaranlığı çoktan çöktüğü halde, yakınlarda bir insanın bulunduğunu umut etmesini sağlayacak en küçük ışık yokmuş. Yolunu yitir-'iğinden korkmaya başlıyormuş.

Birden ak saçlı bir yaşlı sanki topraktan çıkar gibi karşısına dikilmiş.

- İyi akşamlar büyükbaba, demiş yaşlının önünde saygıyla eğilerek. Yolumu yitirdim ve geceyi nerede geçireceğimi bilmiyorum.

- Sana bir öneride bulunmak için geldim, demiş yaşlı. Güneye daha çok gitme. En iyisi Gece yarısı'na doğru yürü. Bir ormanın ucuna varıncaya kadar dümdüz ilerle. Orada uzun gövdeli, genç bir çam göreceksin, o ağacın altına otur. Gece olup ortalık iyice kararınca çam ürpertiyle iç geçirecek, dallarını gerecek ve daha şaşkınlığın geçmeden güzel bir orman perisine dönüşecek. Hiç duraksamadan yeşil elbisesinin eteğine sıkıca sarıl ve ona karın olmasını öner.

Yaşlı sözlerini bitirir bitirmez geldiği gibi gözden yitirmiş, toprak onu yutmuş.

Böylece İyiliksever Gece yarısı'nın yolunu tutmuş. Uzun süre yürümüş, sonra uzun gövdeli genç çamın yükseldiği ormanın ucuna varmış. Ağacın altına oturmuş, sırtını gövdesine yaslayıp beklemeye başlamış. Karanlık gittikçe koyulaşıyor, gece yeryüzüne yerleşiyormuş. Az sonra ufukta ay doğmuş, gölgeler belirmeye başlamış. Uzun çam ürpetiyle iç geçirmiş ve dallarını kol gibi germiş. O anda çok çekici, güzel bir orman perisi haline gelmiş.

İyiliksever onun elbisesine sımsıkı sarılmış:

- Gitme, burada kal ve karım ol.

- Benden çok zor bir şey istiyorsun, diye cevap vermiş Orman Perisi. Ama seninle kalmaktan başka çarem yok. Bunları söylerken elini İyiliksevere uzatmış.

- Ey Orman Perisi, ben yoksulum! demiş İyiliksever üzüntüyle. Çıplak ellerimden başka hiçbir şeyim yok. Ama birlikte mutlu olmamız için her şeyi yapacağım.

- Bu benim işim, demiş Orman Perisi. Başındaki eşarbı çözüp havada sallamış. Ormanın kıyısında bir kulübe ortaya çıkmış. Odanın ortasında, üstünde iştah kabartan nefis yemeklerin bulunduğu bir masa varmış. Gençler ne kadar mutluymuş! Ama yemeği bitirince Orman Perisi başını yere eğmiş.

- Burada üç günden çok kalmamıza izin yok. Ne yapacağız! demiş. Meraklanan İyiliksevere açıklamada bulunacağı sırada, bir haberci koşa koşa gelmiş:

- Orman perisi'nin babası İyiliksever'in hemen odun yarmaya gitmesini buyuruyor.

Haberci ortadan kaybolmuş. Orman Perisi, İyilikseveri elinden tutmuş ve alçak sesle mırıldanmış:

- Ben de işte bundan korkuyordum! Babam seni sınavdan geçirmek istiyor. Avluda üç koca odun yığını var. Hiçbir ölümlü bu kadar odunu yaramaz. Şu sihirli baltayı al, her odun yığınının üstünde üç kere salla.

İyiliksever sihirli baltayı alıp Ormanların Devi'nin avlusuna gitmiş. Sihirli baltayı bir odun yığınının üstünde döndürmüş ve görünmez demir bir sap bu sert odunu ince ince kesmiş. Göz açıp kapayıncaya kadar kütükler yakacak odun inceliğinde kesilmiş ve tek yığın halinde dizilmiş.

- Güçlü bir delikanlı olduğunu kabul etmeliyim, demiş Ormanların Devi ama bu kızımı sana vermeme yetmez. Yarın annesinin huzuruna çıkacaksın.

İyiliksever Orman perisi'nin yanına koşup ona her şeyi anlatmış.

- Bu çok çok kötü! demiş Orman Perisi endişeli bir tavırla. Annem Ormanın Yabanı'nı ziyarete gitmek öyle kolay bir iş değil! Sana sihirli bir kılıç vereceğim. Sakın sana

söyleyeceklerimi unutma; evine girince kılıcın yalımını ona tut.

Ertesi gün tanla birlikte İyiliksever kendisini tanıtmak üzere Ormanın Yabanı'nın evine gitmiş. İçeriye girince kara bir ocağın köşesinde oturan korkunç bir cadı görmüş. İyiliksever'i görünce kahkaha atmış cadı. Gözlerinde kötülük şimşekleri parlıyormuş. İyiliksever kılıcının yalımını ona yöneltmiş. Aynı anda, Ormanın Yabanı sarı gözlü yeşil bir yılan haline gelmiş, ağzından kıvılcımlar çıkıyormuş. İyiliksever'in üstüne atılmış. Kılıcın yalımı yılanın boğazını delmiş ve iğrenç hayvan cansız yere serilmiş.

- Babam bunu yanımıza bırakmaz, demiş Orman Perisi. Hemen kaçmalıyız buradan.

Böylece iki genç el ele tutuşup koşarak kaçmış. Koşmuş koşmuşlar; derken arkalarında kızılca kıyamet kopmuş. Arkalarına dönünce başlarında Ormanların Devi'nin bulunduğu binlerce cinin peşlerinde olduğunu görmüşler.

- Sen koşmaya devam et ve arkana dönme, demiş Orman Perisi İyiliksever'e. Kazanırsam, sana yetişirim, yenilirsem, beni bir daha göremezsin.

Böylece, Peri elinde parıl parıl parlayan bir kılıçla kendilerini kovalayanların üstüne uçmuş.

- Nankör kız! Alçak bir ölümlüyle bir olup öz anneni öldürttün ama cezanı bulacaksın, diye gürlemiş Ormanların Devi.

Kılıçlar şakırdamış. Orman Prensesi kendisini savunmuş, saldıranları püskürtmüş, hepsini tek tek saf dışı bırakmış. Kılıçların şakırtısı kesildiğinde, gök açılmış. Binlerce çılgın cinden ve Ormanların Devinden en küçük bir iz bile yokmuş. Orman Prensesi başındaki eşarbı çözmüş ve üç kez

sallayınca beyaz bir at haline dönüşmüş eşarp. At şimşek hızıyla İyiliksever'e koşmuş.

İyiliksever beyaz bir atın yanından geçtiğini görünce onu kuyruğundan yakalayıp atın üstüne atlamış ve dörtnala dümdüz gitmiş. Bir şehre varınca tüccar kılığına girmiş bir büyücüyle karşılaşmış. Büyücü ata bakar bakmaz onun sıradan bir at olmadığını hemen anlamış.

- Hey, baksana! demiş İyiliksever'e. Ben at tüccarıyım ve atın işime gelir. Onu bana satmak istemez misin! Karşılığında sana daha iyi bir at ve altın dolu bir kese veririm.

- Neden satmayayım! demiş İyiliksever. Çok iyi bir iş yaptığına sevinmiş.

- Neler döndüğünü göreceğiz bakalım! demiş büyücü beyaz atı evine götürünce. O zaman fırını yakmış. Fırın öyle bir yanıyormuş ki bacadan alevler çıkıyormuş. Beyaz atı fırına atmış ama fırının kapısı kendiliğinden açılmış ve bir kuş çıkarak uçmuş.

- Sen şimdi görürsün! diye bağırmış büyücü. O anda atmaca haline gelmiş ve küçük kuşun peşine düşmüş. Atmaca avına yaklaşmış, yakalamak için pençelerini uzatıyormuş ki beyaz kuş altın bir halka haline gelip oyun oynayan çocukların tam ortasında yere düşmüş.

- Ne güzel yüzük! diye bağırmış çocuklardan biri, yüzüğü almış, koşarak evine götürüp saklamış. O sırada büyücü koşarak gelmiş.

- O yüzüğü hemen geri ver, diye buyurmuş. Olmaz, o benim, diyerek karşı çıkmış çocuk.

- O yüzük benim. Onu yitirdim, üstünde adımın ilk harfleri kazılı, demiş Çocuk yüzüğü sakladığı yerden çıkarmış. Büyücü hemen yüzüğü kapmış ve ona:

- Şimdi seni yakaladım, bir daha kaçamazsın,demiş. Ama zaferine pek erken sevinmiş; çünkü o bu sözleri söyler söylemez yüzük elinden kayıp yere düşmüş. Büyücü yüzüğü almak için eğilmiş ama altın halka kaybolmuş.

- Boşuna arıyorsun beni, bulamayacaksın! dediğini işitmiş bir genç kız sesi başının üstünde. Şaşıran büyücü gözlerini kaldırınca üstünde Orman Perisi'nin oturduğu beyaz bir bulut görmüş. Daha şaşkınlığı geçmeden bulut da Orman Perisi de kaybolmuş.

Rüzgârın ittiği bulutun üstünde Orman Perisi İyiliksever'e doğru uçuyormuş. Ona yetişince atından atlamış ve öfkeli bir sesle genç adamı azarlamış.

-Sonunda seni buldum. Dilediğin gibi seninle yaşamak için annemi ve babamı öldürdüm, beyaz bir at haline girip binlerce güçlüğü yenmek zorunda kaldım. Sen ne yaptın! Beni bir büyücüye sattın. Az kalsın canımdan oluyordum.

- Kızma Orman Perisi, o beyaz atın sen olduğunu bilmiyordum.

İyiliksever'in güzel bir nişanlıyla sağ salim geri döndüğünü görünce annesi de babası da çok sevinmiş. İyiliksever'in babası hemen düğün hazırlıklarına başlanmasını buyurmuş. Bütün aile üyeleri ve dostlar düğüne davet edilmiş. İyiliksever'in ağabeyleri ve onların eşleri de oradaymış. Biri tavuk, öteki horuz gözlü, garip bir adam olan amcası da gelmiş. Amca ağabeylerin eşlerini incelemiş şöyle bir, güzel Orman Perisi'nden gözlerini ayıramamış. İyiliksever'in eşini oldukça garip buluyormuş. Ağabeylerin eşleri her bir ellerine birer tabak alırken Orman Perisi bir anda birkaç tabağı ellerine alabiliyormuş. Onun elleri sanki hiçbir şey yapmıyormuş gibi çalışıyormuş. Onun tabakları kendiliğinden doluyormuş

"Bunda bir gariplik var, hoşuma gitmiyor!" demiş amca kendi kendine. Tavuk gözünü kırpıp horoz gözüyle İyiliksever'in karısını dikkatle incelemiş.

- Bu kız dünyalı olamaz! demiş sonunda. İyiliksever'in babasını bir köşeye çekmiş ve alçak sesle:

- Dinle kardeşim, demiş, aslında karışmak istemem ama İyiliksever'in nişanlısını gözüm hiç tutmadı. Büyücüden başka bir şey olamaz. Onu çok geç olmadan evinden kovarsan, iyi edersin.

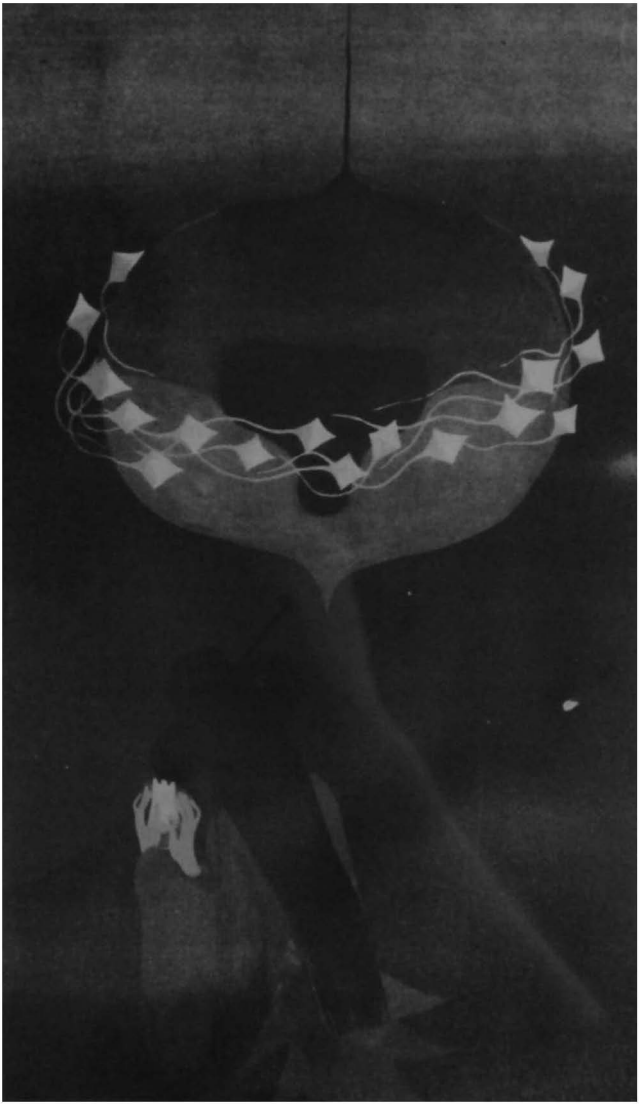
- Kusura bakma amca ama bu aptallık! diye haykırmış İyiliksever. Bu kadar güzel bir nişanlıyı ne kadar zorlukla bulduğumu bir bilseniz! Hayır, onu bırakmam.

Amca hiç sesini çıkarmamış ve sinsice işin sonunu beklemiş. Biricik kızını evlendirme zamanı gelmiş. Üç günde yüz elbise diktirmek bahanesiyle ağabeylerin karılarıyla İyiliksever'in karısını evine davet etmiş.

İyiliksever'in ağabeylerinin karıları hemen yerleşmiş ve dikmeye koyulmuş. İyiliksever'in karısı alçak sesle şarkılar mırıldanarak yüzünde hoş bir gülümsemeyle dolaşıp duruyormuş. İkinci günün sonunda, ağabeylerin karıları ancak beşer elbise dikmeyi başarmış. Cesaretleri kırılmış bir halde daha el sürülmemiş ipek topuna bakıyorlarmış.

- Verin onu bana, demiş İyiliksever'in karısı. Daha kesilmemiş top top ipek kumaşları götürmüş.

Orman Perisi dokuz şamdanı yakmış. Şamdanlar yanıyor, alazlarından kara bir duman sütunu göğe yükselip bütün ayı kapatıyormuş. İs bütün ayı kaplayınca dokuz narin genç kız yere inmiş ve dikişe koyulmuş . Ölçüleri almış, kesmiş, biçmişler ve o ince, hassas iple dikmeye

başlamışlar. Öyle ki dikişler görülmüyormuş. Harika ipek elbiselerin masanın üstünü, sandalyeleri, hatta yeri doldurması çok uzun zaman almamış. Son elbise de dikilince şamdandaki mumlar tükenmiş ve dokuz güzel kız ortadan kaybolmuş.

Tan ağarınca amca gelmiş, merakla sormuş:

- İşi bitirdiniz mi?

İyiliksever'in kardeşlerinin karıları canları sıkkın cevap vermişler:

- Elimizden geleni yaptık ama ancak beşer elbise dikebildik. İpeklerden kalanını İyiliksever'in karısı götürdü.

- Peki, sen kaç elbise diktin? diye sormuş amca İyiliksever'in karısına. Orman Perisi elbise yığınını göstererek:

- İşte, geriye kalan doksan elbise, diye cevap vermiş.

Amca İyiliksever'in karısının sıradan bir ölümlü olmadığını anlamış. Yine de hiçbir şey söylememiş, tek söz etmeden çıkıp gitmiş.

Bir gün, İyiliksever'in karısı evde yalnızken biri kapıyı çalmış. Genç kadın kapıyı açar açmaz amca içeri dalıp cin ağını fırlatmış.

Orman Perisi hemen neler döndüğünü anlamış ve daha amca onu yakalamaya kalkışacak zaman bulamadan tuzağa yakalanan kendisi olmuş. O zaman, genç kadın kocası İyiliksever'i bulmaya gitmiş ve onunla şöyle konuşmuş:

- Benim ölümlüler ailesinden olmadığımı biliyorsun. Artık ölümsüz olduğum anlaşıldığına göre, dünyanızı terketmekten başka çare kalmadı. İstersen, benimle gelebilirsin. İstemiyorsan, sonsuza kadar ayrılmamız gerekecek.

- Karı ile koca iyi günde de kötü günde de birlikte olur, diye cevap vermiş İyiliksever. Seni hiç bırakmayacağım. Ölüm bizi ayırana kadar seninle yaşayacağım.

- Öyleyse, elini ver bana. İyiliksever ikisinin birlikte uçtuğunu hissetmiş. Bilinmeyen bir yere doğru uçuyor uçuyorlarmış. Uzun bir zaman sonra, ayaklarını yere basmışlar.

Gözlerini yeniden açtığında, karısının hep başını örttüğü yesil eşarbı çözdüğünü ve başının üstünde salladığını görmüş. Aynı anda küçük, tertemiz bir kulübe çıkmış ortaya. Küçük evlerine girmiş ve o günden sonra mutluluk içinde yaşamışlar. Yıl bitmeden güzel bir oğulları gelmiş dünyaya.

Bebek yeni yürümeye başladığı sırada, imparatorluk ordusu oralara kadar ulaşmış. Askerler Orman Perisi'nin güzelliğini görünce onu imparatora götürmek istemişler. Orman Perisi askerlerin elinden kurtulamayacağını hemen anlamış, eşarbını çıkarıp başının üstünde sallamış. Aynı anda gökyüzünde beyaz bir bulut çıkmış ortaya. Orman Perisi hemen bebeğini koluna almış, İyiliksever'in elinden tutmuş. Böylece askerlerin şaşkın bakışları altında, ağır ağır yükselen bulutun üstüne yerleşmişler.

Bulut yükselmiş yükselmiş ve ancak göğün ortasında durmuş. O zamandan beri, Orman Perisi kocası ve oğluyla birlikte göklerde yaşamış. İnanmayanlar gece yıldızlıyken göğü incelesinler. Şansları varsa, orada ikisi daha büyük, ikisinin arasında daha küçük üç ışık görebilirler.

Sarı Ejderha

Bundan çok zaman önce bir köyde genç bir kız yaşarmış. Kimsesi olmadığından, mal mülk sahibi bir ailenin yanına hizmetçi olarak girmiş.

Bir gün, derede sebze yıkarken ham bir şeftalinin yüzdüğünü görmüş. İster ham, ister olgun olsun fark etmez, diye düşünüp meyveyi koparmış ve yemiş. Ham şeftalinin kılık değiştirmiş bir ejderha olduğunu nereden bilebilirmiş ki zavallı kızcağız! Bu meyveyi yiyen her kızın sonradan dünyaya bir çocuk getireceğini nereden bilecekmiş!

Bir zaman sonra, evin hanımı hizmetçisinin hamile olduğunu farketmiş ve onu sokağa atmış. Genç kız köy köy dolaşmaya başlamış, çalmadık kapı bırakmamış ama kimse onu hizmetçi olarak almak istememiş. Akşam oluyormuş. Geceyi nerede geçireceğini bilmiyormuş. Usanmış bir halde yolun kenarında bir taşın üstüne oturmuş ve gözlerinden yaş boşanmış.

Oradan geçmekte olan yaşlı bir kadın gözleri yaşlı çocuğa acımış.

- Ne oldu küçüğüm! Senin gibi genç biri öyle çabuk umutsuzluğa düşmemeli.

- Ne kadar şanssız olduğumu bir bilseniz! diye cevap vermiş hıçkırarak ve başına gelenleri ona anlatmış.

- Sen neler söylüyorsun! diye haykırmış yaşlı kadın ellerini birleştirerek. Bütün bu olanlara insanın inanası gelmiyor. Yine de orada kalamazsın kızım. Gece yaklaşıyor ve sen taşın üstünde oturuyorsun! Bekle biraz, belki sana bir şeyler ayarlayabiliriz. Şu büyük çiftliğin kahyasının yıkık, küçük bir kulübesi var. İçinde yalnızca bir döşek bulunuyor ama hiç yoktan iyidir.

Yaşlı kadın bir ara gitmiş ve geri dönünce kahyanın geceyi kulübesinde geçirmesine izin verdiğini söylemiş.

- Şimdi nerede uyayacağını biliyorsun. Bu da bir şeydir! demiş koruduğu kızı kulübeye götürürken. Al sana eski bir yün yorgan. Arada sırada sana yiyecek bir şeyler de getiririm. Bak, artık eskisinden daha iyi durumdasın.

Genç kız içtenlikle teşekkür etmiş ve ondan sonra bu terkedilmiş kulübede yaşamış.

Yaz gelmiş. Bir gün, hava öyle ağır, öyle boğucuymuş ki bütün doğa güçlükle soluk alıyor gibiymiş. Genç kız ölece-

ğini düşünerek döşeğine uzanmış. Birden dört bir yandan kanat hışırtıları gelmeye başlamış. Kocaman bir kuş gelip kulübenin önüne konmuş, kanatlarını germiş. Sanki güneşin ateşini emmiş gibi pırıl pırıl parlıyormuş. Kanatları sayesinde kulübeye biraz serinlik vermiş. Altın tüylerini hareket ettirince içeriye serin bir esinti giriyormuş. Genç kız çocuğunu o gün dünyaya getirmiş. Anne bebeğiyle serin gölgede rahat rahat uyurken, ateş kuşu gerdiği kanatlarını hareket ettirerek kımıldamadan gün boyunca eşikte durmuş. Üçüncü gün, anne uyanınca kuş havalanmış ve ufukta gözden yitmiş.

Anne için yine zor günler başlıyormuş. Kendisi ve çocuğu açlıktan ölmesin diye, sabahtan akşama kadar tarlalarda çalışması gerekiyormuş. Tarlaya giderken çocuğunu kurumuş bir dere yatağına bırakıyor ve onun üstünü sazlarla örtüyormuş. Çocuk durmadan acıkıyor, annesi onunla ilgilenemiyormuş. O zaman, kocaman bir yılan ortaya çıkıp bebeği emziriyormuş.

Zaman böyle akıp gidiyor ve çocuk hızla boy atıyormuş. Üç yaşına gelince yetişkin bir erkek gibi annesiyle tarlalarda çalışmaya başlamış.

Anneyle oğlun yaşadığı bölge Büyük Kara Ejderha'nın öfkesine uğramış.

Bakın, bu nasıl olmuş. Hatırlanamayacak kadar eski zamanlardan beri, Büyük Kara Ejderha yakın bir gölde karısıyla birlikte yaşıyormuş. Küçük, beyaz Ejderha da onlara komşuymuş. Büyük Kara Ejderha uzaklara gidince çok çapkın olan Küçük Beyaz Ejderha Büyük Kara Ejderha'nın karısını ziyarete gelirmiş. Kadın kocasına ait eşyaları ona verirmiş. Kral Ejderha hiçbir şeyden kuşkulanmıyormuş.

Ama günün birinde incili bayram elbisesini bir türlü bulamamış.

- İncili bayramlık elbisem nerede? diye sormuş karısına.

- Bilmiyorum, diye cevap vermiş sapsarı kesilen karısı.

- Sen bilmezsen, kim bilir!

- Bir yerlere bırakmış olmalısın, demiş kadın kısık bir sesle. Çünkü boğazı sıkışıyormuş korkmaktan.

- Ben mi! diye gürlemiş Büyük Kara Ejderha. Demek bir yere koymuşum! Eğer bu elbise bulunmazsa, sana yapacaklarımı göreceksin. Büyük Kara Ejderha incili elbisesini aramaya başlamış.

- Allahın belası, bir yerlerde olmalı! diye sövmüş ama bu karışıklıkta bir kedi bile yavrularını bulamaz. Şu taşlara bak, gören de temizlik yapacak zamanının olmadığını sanır! Başlamış gölün dibindeki taşları karıştırmaya. Taşlardan birinin altında bulmayı umuyormuş elbisesini.

Gölün yüzeyinde kocaman, kara dalgalar oluşuyor, kıyıları vahşi bir şekilde dövüyor, pirinç ekili tarlaları sular altında bırakıyormuş. Dehşete kapılan insanlar kaçıyor, endişe içinde gölün taşmasının nereye varacağını bekliyormuş.

Büyük Kara Ejderha'nın karısı Küçük Beyaz Ejderha'ya koşmuş.

- İncili gömleği lütfen geri ver. Sana ondan daha iyi bir şey veririm.

- Haydi, sakin ol. Bu incili gömleği ben de çok beğeniyorum. Neden geri verecekmişim! demiş Küçük Beyaz Ejderha.

- Ama onu tanırsın. Ver şu gömleği de ortalık sakinleşsin.

- Hayır, olmaz dedim sana. Vermeyeceğim, diye inat etmiş Küçük Beyaz Ejderha. En güzel şeyler hep onun mu olacak!

Böylece kadın eli boş dönmüş. Büyük Kara Ejderha hala incili elbisesini arıyormuş.

- Bütün bir ejderha yılı aramam, gölü büsbütün kurutmam gerekse de bu elbiseyi arayacağım ve bulacağım, diye uluyormuş. Kendinden geçmiş, elini kolunu sallıyormuş, derken gölün üstünde gerilmiş bir kaya gibi yükselen köprüye çarpmış. Köprü sarsılmış ve çökmüş.

- Şimdi için rahat etti mi! diyerek karısı sırıtmış.

- Daha yeni başladım. Bu da bir şey mi! İncili giysimi bulamazsam, siz o zaman düşünün başınıza gelecekleri! diye gürlemiş Büyük Kara Ejderha. Ortalığı alt üst ediyormuş. Göl fokur fokur kaynıyormuş. Dağ gibi dalgalar çıkıyor, insanları korkutan dev sular tarlaları başıyormuş.

Büyük Kara Ejderha'nın öfkesinin yol açtığı felaketlerin haberi hükümetin bulunduğu şehre ulaşmış. Ejderhayı yola getirecek olana iyi bir ödül verileceğini bildiren bir duyuru astırmış vali. Ama hiç kimse çıkmamış ortaya.

Duyuru anneyle oğulun kulağına da çalınmış.

- Anne, ne olur bırak, şehre gideyim.

- Sen ne sanıyorsun, oğlum! Kimse bir çocuğu dinlemekle zaman harcamaz. Öyle bir ejderha seni bir lokmada yutar, diye cevap vermiş annesi gülmesini tutamadan.

- Yine de bir deneyeceğim, demiş oğlan kararlılıkla. Annesi daha ne olduğunu anlamadan eşiği aşmış ve şehre koşmuş. Ödül duyurusunun önünde durmuş ve duvardan indirirken bağırmış:

- Ödül benim olacak. Ejderhayı yola getireceğim. Beni valiye götürün.

İnsanlar gülüyormuş ama oğlan o kadar ısrar etmiş ki sonunda onu valiye götürmüşler. Bu densizlik karşısında vali de gülmüş:

- Demek Büyük Kral Ejderha'yı dize getireceksin küçük adamım!

- Evet, onu dize getireceğim. Bunun için bana üç yüz küçük un pastası, üç yüz demir pasta ile samandan üç sahte ejderha hazırlatmalısınız. Önce üç ejderhayı suya atacaksınız ki Büyük Kara Ejderha önce onlara saldırsın. Böylece ben saldırdığımda, biraz yorulmuş olacak. Bu yüzden çok keskin altı kılıca, bir ejderha maskesine ve pençeleri olan demirden bir çift eldivene ihtiyacım olacak. Bunları gölün kıyısına taşıtın, daha sonra başka ne yapılacağını söyleyeceğim.

Vali çocuğu dikkatle incelemiş ve bu çocuğun öteki çocuklar gibi olmadığını düşünmüş. Buyurmuş:

- İstediklerin verin ona. Bakalım, elinden neler geliyor!

Böylece, hizmetkarlar çocuğun istediklerini gölün kıyısına taşımış. Arkalarından büyük bir kalabalık onları izliyormuş. Herkes olacakları merak ediyormuş. Çocuk önce ejderha maskesini yüzüne takmış, sonra ejderha peçelerini ellerine, ayaklarına geçirmiş. Sonra da hizmetkarlardan kılıçlarını rica etmiş. Üçünü sırtına bağlatmış. Koltuk altlarına birer tane yerleştirmiş ve altıncısını dişleri arasına almış. İşte o zaman, şöyle buyurmuş:

- Samandan üç ejderhayı suya atın. Büyük Kara Ejderha onlarla uğraşırken ben de size öğütlerimi vereyim. Ben göle daldıktan sonra, suyun yüzünü dikkatle gözleyin. Su sarıya boyanır da Sarı Ejderha yüzünü çıkarırsa, ona un pastalarını atın. Su fokurdamaya başlar, kapkara kesilir ve

Büyük Kara Ejderha yüzünü çıkartırsa, ona demir pastaları atın. Her şey bitince gölün üstüne bir tutam kuru ot atın. Sonra otun kıyıya vurduğu yerde bir tapınak kuduracaksınız.

Bu sözlerden sonra, çocuk suya dalmış. Suya girer girmez kol ve bacakları gerçek ejderha pençeleri halinde uzamış, maskesi gerçek bir ejderha yüzü, kılıçları sivri dişlerde kanat olmuş. Çocuk kaybolmuş, yerini Büyük Kara Ejderha'ya doğru yüzen Sarı Ejderha almış. Kara ejderha hala incili elbisesini aramaktaymış. Bulamadıkça eskisinden daha öfkeli oluyormuş.

- Bu samanı da kim attı! diye avaz avaz bağırıyormuş ejderhalardan geriye kalan saman saplarını tükürerek. Bunlar ejderha değil, saman! Ağzım saman doldu.

- Kızmayı bırak. Yeter artık, diye bağırmış Sarı Ejderha.

- Sen yabancı, hangi hakla buraya gelip bana buyuruyorsun! diyerek Büyük Kara Ejderha onun sözünü kesmiş.

- Seni düelloya davet ediyorum, demiş Sarı Ejderha Büyük kara Ejderha'ya su tükürerek.

- Bakın hele, şu küçük ejderhaya! diye haykırmış Büyük Kara Ejderha.

Böylece birbirlerine saldırmışlar. Büyük Kara Ejderha daha yaşlı ve güçlüymüş ama Sarı Ejderha daha çevik, daha atakmış. Onlar çarpışırken gölün suyu karışıyor, fokurdamaya başlıyormuş. Sarı ejderha, Büyük Kara Ejderha'nın çevresinde dans ediyormuş. Orasını burasını şişliyor, ısırıyor, kesiyormuş. Öyle ki Büyük Kara Ejderha sersemlemiş. Böyle yarım gün vuruşmuşlar. O zaman, Sarı Ejderha şöyle demiş:

- Biraz bekle. Bu kavga beni acıktırdı, biraz güç toplamalıyım. Ağzını kocaman açarak suyun yüzüne çıkmış.

İnsanlar merakla olacakları bekliyormuş. Sarı dalgaların arasından sarı bir yüzün sudan çıktığını görünce hemen un pastalarını suya atmışlar. Sarı Ejderha pastaları yutmuş ve hemen yeniden dalmış.

- Ben de bir şeyler yiyeceğim, demiş Büyük Kara Ejderha. Benim canım da pasta çekti.

İnsanlar suyun karardığını ve kara bir yüzün sudan çıktığını görünce demir pastaları suya atmaya başlamışlar, çocuğun öğütlediği gibi.

İki ejderha yeniden düelloya tutuşmuş. Bir zaman sonra, Büyük Kara Ejderha: - Biraz durmalıyım, demiş. Kendimi ağır hissediyorum. Bu durumda kavgaya devam edemem.

- Gölü karıştırmayı da kesecek misin? İnsanları rahat bırakacak mısın? diye sert sert sormuş Sarı Ejderha.

O zaman, Büyük Kara Ejderha'nın aklına yeniden incili elbisesi düşmüş. Canı gibi sevdiği o güzelim incili elbisesini hatırlayınca daha çok öfkelenmiş. "Kendi evimde yabancı biri gelmiş, bana buyruk yağdırıyor! Dünya kurulalı beri, görülmüş şey değil bu!" Aklına bir kurnazlık gelmiş ve Sarı Ejderha'ya şöyle demiş:

- Boğazıma bir baksana. Bir şey beni rahatsız ediyor.

Sarı Ejderha yüzünü buruşturmuş. "Beni öyle kandıramazsın", demiş içinden. O zaman aklına bir fikir gelmiş:

- Olur, ağzını iyice aç; girip bir bakayım.

Büyük Kara Ejderha'nın ağzına girmiş ve beklediği şey olmuş. Büyük bir gürültüyle kaymış ve kendisini Büyük Kara Ejderha'nın midesinde bulmuş.

- Oh be! demiş Büyük Kara Ejderha. Sonunda rahata kavuştum.

- Sen öyle san! diyerek sırıtmış Sarı Ejderha. Başlamış kımıldanmaya, şişlemeye, dişlemeye, tırmalamaya... Öyle ki Büyük Kara. Ejderha acıdan kıvranıyor, top halinde yerlerde yuvarlanıyormuş.

- Ne yapıyorsun! diye bağırıyormuş. Delirdin mi sen Çabuk dışarı çık.

- Çıkmayacağım işte! demiş Sarı Ejderha. Suç sende; ağzına girdiğimde, beni yutacağını söylememiştin.

- Başka ne yapabilirdim! diye yakınmış Büyük Kara Ejderha. Çık midemden. Dayanılır gibi değil!

- Uslu duracak mısın?

- Evet evet, diye homurdanmış Büyük Kara Ejderha. En iyisi buradan taşınıp başka yerlere yerleşmek.

- Ejderha sözü mü?

- Ejderha sözü. Ama artık çık, dayanamıyorum. Ahh ah...

- Çık demesi kolay! Nasıl çıkacağım!

- Sakin ol, lütfen sakin ol! İçimde sıçrayıp durma. Bırak da düşüneyim. Kulağımdan çıkmaya ne dersin?

- Delirdin mi sen! Kim bilir ne kadar zaman beri kulaklarını yıkamamışsındır!

- Peki, burnumdan çıkmaya ne dersin? diye çekine çekine sormuş Büyük Kara Ejderha.

- Burun olmaz, demiş öteki tiksinerek. Daha temiz bir yol bilmiyor musun!

- Öyleyse, ayağımın altından çık, demiş büyük Kara Ejderha bıkkın bir sesle.

- Ayağının altından çıkayım da beni pençelerinle boğ, öyle mi!

- Vallahi, aklıma başka bir şey gelmiyor! İstersen gözümden çık.

- Neden olmasın! demiş Sarı Ejderha. Bekle, gözünden çıkacağım. Sonra döğüşmeye yeniden başlarız.

"Sen öyle san. Ben bıktım artık" demiş Büyük Kara Ejderha içinden. "Sen dışarı çıkar çıkmaz ben kayboluyorum. Gözüm sende kalsın. Gözsüz de yaparım."

Bu arada, Sarı Ejderha gözü çıkarmış ve dışarı çıkmış. Gerinerek:

- İşte çıktım, demiş. Devam edebiliriz.

Bunun üstüne, Büyük Kara Ejderha geriye bir hamle yapmış, gölün ortasına kadar kuyruk çırpmış ve gölün çevresini saran dağlara doğru dönmala gitmiş. Kayalar'ın altından kendisine bir tünel açmış, gemi azıya almışçasına karnı üstünde sürüne sürüne uzaklardaki bir ırmağa koşmuş ve ırmağa dalıp sonsuza kadar yok olmuş.

Ama bu tünelden gölün suyu akmaya başlamış. Suyun düzeyi alçaldıkça alçalmış. Su altındaki tarlalar yeniden ortaya çıkmış, insanlar rahat bir soluk almış. Sevinç çığlıkları atıyor, çocuğun sudan çıkmasını beklerken ona övgüler yağdırıyorlarmış. Ama o ortaya çıkmıyormuş.

Kıyıda bekleyen annesi de endişelenmeye başlamış.

- Oğlum oğlum, diye onu çağırıyormuş. Neden geri dönmüyorsun! Sakın, ona bir şey olmasın!

Gölün yüzü dalgalanmış, Sular sarıya boyanmış ve ses:

- Dönemem anne, demiş. Ejderhalar yasasına göre, artık bir daha dönemem.

- Oğlum biricik oğlum! diye anne ağlıyormuş. Hiç olmazsa, son kez göster kendini bana.

Gölün yüzeyi ağır ağır açılmış ve Sarı Ejderha'nın başı sulardan çıkmış.

İşte o zaman, insanlar yürekli çocuğun kendilerine öğütlediğini hatırlamış. Göle bir tutam kuru ot atmışlar. O zaman, Sarı Ejderha'nın küçüle küçüle ufacık sarı bir yılan haline geldiğini görmüşler. Yılan kuru ot tutamına tırmanmış ve akıntı ile karşı kıyıya ulaşmış. İyilikbilir insanlar orada kurtarıcıları için bir tapınak kurmuşlar; Sarı Ejderha Tapınağı.

Lamanın
Yoksullara Yardım Edişi

Bir zamanlar yoksul bir lama varmış; o kadar yoksulmuş ki bir manastıra girdiğinde öteki lamalar burun kıvırırlarmış. Rengi atmış cübbesi, belinde turunç kuşağı olmasa, bu yoksulun bir lama olduğuna kimseler inanmazmış. Hem bu lama o kadar duaya düşkün de değilmiş. Buna karşılık geçtiği yerlerde yoksulları zenginlere karşı korur, onlara elinden geldiğince yardım edermiş.

Bir gün mevsimlerden kışmış, hava ayaza çekmiş. İnsanın iliklerine işleyen buz gibi bir rüzgâr esiyormuş. Lama

lime lime cübbesi altında kırda giderken birkaç köylüyle karşılaşmış. Soğuktan donmuş zavallılar ısınmak için ellerine üflüyorlarmış.

- Neden gidip bir bardak şarap içmiyorsunuz! Sizi ısıtırdı, demiş onlara acıyan lama.

- Tabii, bir bardak şarap iyi olurdu, diye içlerini çekerek cevap vermiş köylüler. Ama eski bir atasözünün dediği gibi, kesen boşsa, meyhaneye girme. Şarap içecek para nerede bizde!

- Durun, demiş lama. Gidip beni köydeki manastırda bekleyin. Birazdan ben de yanınıza gelirim.

Bunu üzerine, yakındaki hana yönelmiş.

- Hoş geldiniz, diyerek yüzünde geniş bir gülümsemeyle hancı onu karşılamış. Size ne sunabilirim saygıdeğer lama?

- Gelin, birlikte bir kadeh içelim, diyerek bir testi şarapla zaman geçiren zengin birkaç çiftçi onu masalarına davet etmiş.

- Beni bağışlayın dostlarım. Bugün çok zamanım yok, acele bir işim var. Ama yanımda biraz şarap götürebilirim, deyip verileni elbisesinin altına sokmuş ve dönüp yürümüş.

- Ne oluyor! Parasını veremeyecek misin! diye seslenmiş arkasından hancı.

- Param yok. Ben yoksul, gezgin bir lamayım, diye cevap vermiş öteki.

- Madem yoksul bir lamasın, sen de su iç! diye haykırmış sinirlenen hancı. Hemen şarabı aldığın yere boşalt ve defol.

Lama boyun eğmiş, tezgaha gelmiş ve elbisesinin altın-

dan çıkardığı şişeyi fıçıya boşaltmış. Masada oturan zengin çiftçiler kahkahalarla gülüyorlarmış. Lama başını önüne eğmiş, şöyle bir selamlayarak tek kelime etmeden handan çıkıp gitmiş.

Manastırda köylüler çoktan beri sabırsızlıkla onu bekliyorlarmış.

Lama lime lime elbisenin altından bir şişe şarap çıkarıp şişeye köylülere uzatmış.

- Saygıdeğer lama, bu şarabı almak için parayı nasıl buldunuz! demiş köylülerden biri.

Lama gülmeye başlamış, elbisesinin cebinden bu kez boş bir şişe çıkararak şöyle demiş:

- Hana girdiğimde, ceplerimde biri boş, öteki suyla dolu iki şişe vardı. Hancı önce boş şişeye şarap doldurdu. Şarabın parasını vermediğimi görünce şarabı fıçıya boşaltmamı istedi. Çok kızmıştı. O zaman ben de zenginlerin su katılmış şarap içmelerinin bir zararı olmayacağını düşündüm. İçin dostlarım, için de içiniz ısınsın ve bilesiniz ki zenginleri aldatmak günah değildir. Hancıyı aldatmasaydım, soğuktan ölürdünüz ve şarabın ne kadar iyi olduğunu bilemezdiniz.

Bu sözlerden sonra, lama gidip derin bir saygı ile bir Buda heykelinin önünde eğilmiş.

Beyaz Tüylerden Elbise

Çok çok eskiden uzaklardaki bir ülkede genç ve sevimli bir kız yaşarmış. Annesini toprağa vereli çok oluyormuş ve dünyada analığından başka kimsesi yokmuş. Analık üvey kızını sevmez, ondan bir an önce kurtulmayı düşünürmüş. Genç kız kendini analığına beğendirmek için ne yaparsa yapsın, çabaları boşunaymış.

Analığın komşu şehirde eski bir dostu varmış. İnsanların uzak kalmaya çalıştığı kaba bir adammış bu. Yüzünü

kara bir sakal örtermiş. Bu yüzden ona Kara Sakal adı takılmış.

- Garip bir adam! diyormuş insanlar sokakta onunla karşılaştıklarında alçak bir sesle.

- Bacı, demiş bir gün Kara sakal analığa. Üvey kızını gördüm. On beşinde bir ay parçası. Onu bana karı olarak ver, pişman olmazsın.

- Sizin gibi biri onunla evlenmek istediği için, kendini şanslı saymalı, demiş analık memnuniyetle. Ben de onunla uğraşmaktan usandım. Artık biraz dinlenmeyi hakkettim. Allah vere de reddetmese! Dikkafalıdır. Bana neler çektirdiğini bilemezsiniz!

- Korkmayın, ben ona yol yordam öğretirim, demiş Kara Sakal.

Genç kız meseleyi öğrenince ağlamış, yalvarmış, yakarmış ama boşuna! Az zaman sonra, analık genç kızı Kara Sakal'la evlendirmiş. Adam kızı evine götürünce hemen küçük bir odaya kapatmış ve kötü kötü gülerek şöyle demiş:

- Aklı başında bir kadının kocasına nasıl davranması gerektiğini düşün. Yanına geldiğimde, güleç yüzlü olmaya özen göster, yoksa aklın başına gelinceye kadar kapalı kalırsın.

Kara Sakal gider gitmez genç kız kapının iç kolunu itmiş, sonra çevresine bakınmış. Odanın çok yükseğe yerleştirilmiş küçük bir penceresi varmış. "Oradan geçemem", diye düşünerek ağlamaya başlamış. Ağlarken ağlarken uyuyakalmış. Düşünde beyaz bir güvercin görmüş. Güvercin:

- Neden bu kadar ağlıyorsun çocuğum? diye sormuş. Korkma, her şey düzelecek. Tüylerimi sana bırakacağım,

Kendine onlardan bir elbise yaparsın. İşler kötüye giderse, o elbiseyi giy.

Böylece beyaz güvercin genç kızın yatağının üstüne konmuş ve tüylerini tek tek koparacak güzel bir yığın oluşturmaya başlamış. Genç kız neler olup bittiğini daha tam olarak anlayamadan yok oluvermiş güvercin.

Tam o anda, genç kız uyanmış. "Ne garip düş!" diye söylenmiş. Ama bakışları yatağın bir köşesine kaymış. Az kalsın şaşkınlıktan çığlık koparacakmış. Beyaz ve hafif bir tüy yığını varmış yatağının üstünde.

Hemen işe koyulmuş ve kendisine beyaz tüylerden bir elbise dikmiş. Daha yeni bitirmiş ki odasının kapısında bir gürültü kopmuş.

- Çabuk, kapıyı aç. Odaya kapanmana kim izin verdi! diye öfkeli bir ses buyurmuş. Genç kız tınmamış.

- Hemen aç, yoksa kapıyı kırarım, diye gürlemiş Kara Sakal. Kapıya öyle vuruyormuş ki kapı neredeyse kırılacakmış. Genç kız korkudan tir tir titremiş. Kapı çat diye kırılıp yol açılınca Kara Sakal öfkeyle odaya daldığında, tüyden elbisesini çarçabuk giyecek zamanı ancak olmuş. O anda genç kız beyaz bir güvercin haline gelmiş ve pencereden uçup gitmiş.

Oradan çok uzaklarda tek başına yaşayan ve artık her işe yetişemeyen yaşlı bir hancının bahçesi uzanıyormuş. Beyaz güvercin oraya kadar uçmuş, bir ağaca konmuş ve başlamış acıklı acıklı ötmeye. Bu içli ötüşü duyunca iyi yürekli hancı ne olduğunu görmeye gitmeden edememiş. Güvercini görünce yüksek sesle:

- Ne kadar güzel beyaz bir güvercin! demiş. Çok üzgün ötüyor! Kim bilir başına neler geldi! Sakın, susamış olmasın! Bekle, sana biraz su getireyim.

Güvercin gagasını suya daldırınca güzel bir genç kız haline gelmiş ve hancının önünde saygıyla eğilmiş. Hancının gözleri şaşkınlıktan yuvalarından uğramış.

- Sen nereden çıktın! Güvercin nereye gitti!

- Beyaz güvercin benim, diye cevap vermiş genç kız. Dünyada kimsem yok. Üvey annem beni Kara Sakal'la evlendirdi. Ondan korkuyorum. O kötü bir adam. Genç kız, hancıya beyaz tüylerin nasıl kaçmasını sağladığını anlatırken ağlamaya başlamış. Hancı çok duygulanmış.

- Peki, gidecek bir yerin var mı?

- Hayır.

- Öyleyse, burada kal, diye karar vermiş hancı. Böylece, genç kız hancının yanında kalmış. Yemek pişiriyor, evin işlerini görüyormuş. Öyle sevecen, öyle alçakgönüllüymüş ki hancı onu öz kızı gibi sevmeye başlamış.

Bir gün, konuklara şarap sunulan bronz sürahileri yerleştiriyormuş. Ta yukarıda, tavanın altında iki raf görmüş. Birinde altın, ötekinde demir sürahiler varmış.

- Cici baba, tavanın altındaki rafta bulduğum demir ve altın sürahileri neden hiç kullanmıyoruz? diye sormuş genç kız.

- Sakın onlardan kendine şarap koyma, demiş yaşlı hancı Altın sürahiler ölümsüzler, demir olanlar da şeytanlar için. Şu bronz sürahiler biz basit ölümlüler için.

Genç kız pek bir şey anlamamış ama uysalca sürahileri eski yerlerine koyup inmiş. Tam o sırada dışarıdan çok tanıdık seslerin geldiğini işitmiş.

- Belki buradakiler bir şey biliyordur. Hey, hancı neredesin?

- Onlar, diyerek korkuyla sıçramış genç kız. Üvey annemle Kara Sakal. Şimdi ne yapacağız, cici baba!

- Güvercin elbisen küçük odada, diye hatırlamış hancı. Çabuk oraya koş. Hancı bunları söyler söylemez genç kız bir hamlede küçük odaya gitmiş, tüyleri çabucak sırtına geçirmiş, hemen beyaz bir güvercin haline gelmiş ve hanın salonuna doğru uçmuş. O sırada, üvey anne ve Kara Sakal hancıya yörede yabancı bir genç kız görüp görmediğini soruyorlarmış.

- Hiç yabancı bir genç kız tanımıyorum, diye cevap vermiş hancı. Burada yalnız kendi kızım var. O da kendisine yeni bir elbise almaya gitti.

- Beyaz bir güvercinden söz edildiğini de mi duymadınız? diye sert bir tavırla sormuş Kara Sakal. Bunu işitince güvercin kanatlarını çırpmış, ürkerek tavana kadar uçmuş ve yukarıdaki rafta duran demir sürahilerin arkasına saklanmış. Üçü de gözlerini oraya çevirmiş. Üvey ana anlaşıldı dercesine Kara Sakal'a bakmış.

- Bu güvercin kimin? diye öfkeyle haykırmış Kara Sakal.

- Benim, diye cevap vermiş hancı sakin sakin. Onu bahçemdeki bir ağacın üstünde buldum. Gitmesin diye ona yiyecek, içecek veriyorum.

- Bu güvercin bizim yitirdiğimiz güvercinin tıpa tıp aynısı, demiş üvey anne. Biz de ona yiyecek, içecek verdik ama çok yabaniydi ve kaçtı. Bu, bizimki sanıyorum. İncelememize izin verir misiniz.

Hemen rafa atılmışlar. Kara Sakal elini uzatıyor ama rafa yetişemiyormuş.

- İzninizle onu size ben vereyim, demiş hancı. Benim yakalamama izin verir, bir başkası tutmaya kalkınca kaçar.

Bu arada siz şöyle masaya buyurun, size bir bardak şarap ikram edeyim.

Kara Sakal bir şeyler gevelemiş ama üvey anne masaya yerleşmiş. Hancı iskemleye çıkmış, güvercini okşamış.

- Korkma, diye mırıldanmış hancı. Seni onlara vermeyeceğim. İki demir sürahi alıp inmiş.

- Ee, hani güvercin! demiş Kara Sakal hırçın bir tavırla.

- Onu okşamak istedim, kaçmadı. Birazdan inecektir, diye cevap vermiş hancı. Bu arada şarabımın tadına bakma onuruna bağışlar mısınız bana.

Kara Sakal sabırsızlıktan yerinde duramıyormuş ama hancı önlerine birer demir sürahi bırakmış. Üvey anne açgözlülükle, Kara Sakal sabırsızlıkla şarap içmişler.

Hancı alaycı bir tavırla onları gözlüyormuş. Şarabı bitirdiklerinde, kolları uzamış, kocaman kanatlar haline gelmiş, suratlarında bir gaga bitmiş, vücutları koca bir kuş biçimini almış ve parlak kara tüylerle örtülmüş. Dehşetle bakışmış, gaklayarak umutsuz çığlıklar koparmış ve kanatlarını çırparak açık pencereden uçup gitmişler. Az sonra, onlardan gökte iki küçük nokta kalmış.

- İnebilirsin, demiş hancı. Bir daha seni korkutmaya gelemeyecekler.

Dediği gibi de olmuş. İkisi birlikte çok uzun zaman mutlu yaşamış Üvey anne ve Kara Sakal'ın adı bir daha hiç duyulmamış.

Gözyaşları İpi

Bir zamanlar, bir öksüz varmış. Yuvadan düşmüş bir kuş gibi yaşadığından ona "Yavrukuş" adını takmışlar. Yavrukuş dünyada yalnızmış ve bütün malı mülkü ırmağın kıyısındaki yıkık dökük kulübeymiş. Yağmurlar başladığında, ırmak iyice dolar ve karşı kıyıya geçmek için ırmağı aşmak olanaksızlaşırmış.

"Dağdan yedi koca taş getirip onları yontacağım ve ırmağa koyacağım; böylece yağışlar başladığında bile, karşı yakaya geçebileceğim", demiş yavrukuş kendi kendine.

Tüm bir hafta boyunca kocaman taşlar getirmek için her gün dağlara gitmiş. Yedinciyi de bulduğu gün çok sevinmiş. Kocaman bir taşmış. "Bu işimi görür", diye düşünmüş. Bütün kuvvetiyle itince taşı yuvarlamayı başarmış. Ama taşın bunduğu yerde kardan beyaz bir yumurta bulunca çok şaşırmış.

"Bu yumurta Büyük Bacaklı Kuş masalındaki yumurtaya benziyor", demiş kendi kendine. "Onu götürüp tavuğun altına koyacağım."

Yirmi yedinci günün sabahında Yavrukuş erkenden uyanmış, kümese gidip bakmış. Gördüklerine inanamıyormuş! Yumurtanın kabuğu çatlamış ve içinden ne çıkmış, biliyor musunuz! Tabii kuş diye düşünüyorsunuz! Ama değil. İçinden küçük bir kız çıkmış. Öyle hızlı büyümüş ki Yavrukuş'un hayran gözleri önünde güzel bir genç kız belirivermiş.

- Sen nereden çıktın? diye sormuş Yavrukuş.

- Şimdi açıklamanın sırası değil, diye cevap vermiş genç kız gülerek. Ben periyim ve ırmağın üstüne köprü kurmana yardım etmek için geldim. Sen suya yedi taş koymakla yetinebilirsin. Ama insanlar taşların üstünden zor geçer.

Genç kız kollarını sıvayıp taşları suya yerleştirmeye başlamış. Yedi taşı yerine koyduktan sonra, yedi parmağının tırnağını kesmiş, başını eğerek birkaç kelime mırıldanmış. Artık köprü hazırmış.

Peri Yavrukuş'un çok hoşuna gidiyormuş. Genç adam sıkıla sıkıla sormuş.

- Benimle kalıp karım olmak istemez misin?

- Zaten bunun için geldim, diye haykırmış genç kız gülerek ve elini Yavrukuş'a uzatmış. O günden sonra, genç

adamın kulübesinde birlikte yaşamaya başlamışlar. Mutlularmış ama aşkları komşuları zengin çiftçinin gözüne diken gibi batıyormuş.

Bir gün, Yavrukuş şehre pazara gittiğinde, geri dönerken yolda kıskanç komşusuyla karşılaşmış.

- Baksana, demiş Yavrukuş'tan kurtulmaya karar vermiş olan bu kötü adam, küçük köprün çok güzel oldu. Bu kadar becerikli olduğuna göre, bir sürü insanı rahatsız eden dağdaki ejderhaya karşı da bir şeyler yapmalısın.

- Hangi ejderhadan söz ediyorsun! diye şaşırmış Yavrukuş.

- Benimle gel, sana nerede yaşadığını göstereyim, diye cevap vermiş Çiftçi. Eve gidip bir ip ve sepet alayım.

İki adam dağın yolunu tutmuş. Uzun zaman yürümüşler; gün batıyor, bulutların arasından ay görünüyormuş. Birden, alacakaranlıkta karşılarına kapkara bir delik çıkmış.

- Geldik, demiş çiftçi. İnsanlara onca zarar veren ejderhanın ini burası. Şimdi uyuyor. Sepetin içine otur, seni aşağıya indireceğim ve onu öldüreceksin.

Çiftçi ipini sepetin sapına bağlamış. Yavrukuş sepetin içinde oturmuş ve daha düşünmesine kalmadan karanlıkta sallanmaya başlamış. Korkunç ejderhayı düşündükce yüreği sıkışıyormuş. Korkudan gözlerini kapamış. Sepetin dibe dokunduğunu hissedince gözlerini açmış ve şaşkınlıktan donakalmış. Altın yaldızlı sütunları olan, duvarları yeşimtaşı işlenmiş bir mağaradaymış. Salon zümrüt sıraların üstüne yerleştirilmiş sandıklarla doluymuş. Sandıklar değerli taşlar ve incilerle ağzına kadar doluymuş.

- Çiftçi çiftçi! diye haykırmış Yavrukuş sevinçle. Burada ejderha falan yok. Ama büyük bir hazine buldum.

- İyi iyi. Zaman yitirme. Hemen sepeti doldur ve onu bana yukarıya yolla. Sonra sepeti yeniden sarkıtıp seni de yukarı çıkaracağım.

Genç adam sepeti yakut, akik, elmas ve altın zincirlerle doldurup ipi çekmesi için çiftçiye seslenmiş.

Sepet yukarı çıkmış, Yavrukuş dar bacadan yukarıda hazineyi yakalayan elleri görmüş.

- Tamam mı? diye seslenmiş. Ama yukarıdan cevap gelmemiş. Birden genç adam korkuya kapılmış. Sakın, beni burada bırakmış olmasın! Bir kez daha seslenmiş. Yukarıda hiç de iyiye işaret olmayan bir sessizlik sürüyormuş. Dar delikten gökyüzünde parlayan yıldızlar görülüyormuş.

- İşte, şimdi yandım! Burada açlık ve susuzluktan öleceğim", demiş genç kendi kendine ve ağlamaya başlamış.

Bu arada Peri boşu boşuna sevgilisinin dönmesini bekliyormuş. Çoktan gece olmuş, ay çıkmış ama kocası dönmüyormuş. Birden küt küt kapı vurulmuş. Kapıyı açınca kıskanç komşuyu görmüş.

- Bir şey mi oldu? diye endişeyle sormuş hemen.

- Şehirden dönerken yolda eşkiyaların genç bir adamı öldürdüklerini duydum. demiş yalancı çiftçi. Bu bizim delikanlı olabilir, dedim kendi kendime. Ama hiç korkmayın, yalnız kalmayacaksınız. Evime gelebilirsiniz, size gözümün bebeği gibi bakarım.

Bunları duyunca Peri kapıyı onun suratına çarpmış. Bir süre beklemiş, sonra ses kesilince usulca kapıyı açıp çevresine bakınmış. Çiftçinin gittiğinden iyice emin olunca sessizce dışarı süzülmüş ve karanlık gecede ilerlemiş. Çukurun kıyısına varıncaya kadar, ormanda soluk soluğa koşmaya başlamış.

- Yavrukuş, sevgilim, neredesin!

- Burada, aşağıdayım.

- Korkma. Seni kurtaracağım, diye cevap vermiş Peri ve gözlerinden yaşlar fışkırmış. Bu parlak ve saydam gözyaşları mağaranın deliğine doğru akmaya başlamış. Ne garip şey! Damlayan gözyaşları birbirine kaynayıp uçuruma inen bir ip haline geliyormuş. Bu ip genç kızın Yavrukuş'a beslediği aşk kadar güçlü ve sağlammış.

"Buradan ne götüreceğim ki!" demiş genç adam. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok". Böyle derken hazinelerle dolu mağarada çevresine bakınıyormuş. Birden, gözü duvara yerleştirilmiş sihirli inciye takılmış. Hemen kararını vermiş. Onu duvardan söküp çıkarmış, sonra iki eliyle ipe sa
ve tırmanmaya başlamış. Birbirlerine kavuşunca son derece mutlu olmuşlar. Mutluluktan gülerek kulübelerine dönmüşler.

İki sevgili kapıyı arkalarından kapamış ki kapı gürültülü gürültülü çalınmaya başlamış. Dışarıda kıskanç çiftçi dikiliyormuş. Genç adamı sağ salim karşısında görünce şaşırıp kalmış.

- Tam ben de seni çıkarmaya gitmek için hazırlanıyordum, diye şaşkın şaşkın mırıldanmış. Hemen yapamazdım; çünkü ip kopmuştu. Konuşurken genç adamın parmakları arasında parlayan inciyi görmüş.

- Bu inci nereden çıktı! Oda mı oradan! diye gözleri istekle parlamış.

- Duvarlar bu incilerle dolu, sayamayacağın kadar çok, demiş Peri. Biz en küçüğünü aldık.

- Haydi iyi akşamlar, bana izin. Yapacak işlerim var, demiş çiftçi aceleyle. Tabii, o kıskanç adamın doğruca evine

gittiğini düşümüyorsunuzdur! Bacaklarının var gücüyle mağaraya koşmuş. Deliğin kenarına gelince sarkıp bakmış. Şu mucizeye bakın, bir ip varmış! Soluğu kesilmiş. Mağaranın dibi parlıyor, ışıklar saçıyormuş. Çiftçi bir an bile duraksamamış. İpi yakalamış ve aşağıya kaymış. Ama yarı yolda ellerinde bir ıslaklık hissetmiş. Beyaz incilerden ip gözyaşlarına dönüşüyor ve gözyaşları uçuruma dökülüyor dökülüyormuş. İp gevşemiş ve çiftci büyük bir çığlıkla uçuruma düşmüş.

Kurumuş Göl

Çok çok eskiden bir anne oğlu ve kızıyla bir köyde yaşarmış. Ama ne kadar çabalasa, başkalarının tarlalarında güneşin doğuşundan batışına kadar iki büklüm çalışsa da yoksulluktan bir türlü kurtulamazmış. Yoksulluk gittikçe bunaltınca yapacak başka bir şey kalmadığından, kızını zengin bir çiftçinin yanına çoban vermeyi düşünmüş. Öyle de yapmış.

Kızcağız her gün koyun sürüsünü dağın yükseğine, yüzeyi gökyüzü gibi parlayan bir gölün yakınına götü-

rürmüş. Koyunlar otlağa dağılır, Dilma adındaki küçük kız da kocaman bir taşın üstüne yerleşir, örekesiyle koyun yünü eğirirmiş.

Günlerden bir gün, böyle oturmuş yün eğirirken bir yaban arısı başının çevresinde vızıldamaya başlamış. Dilma onu eliyle kovalamış ama az sonra sinek yeniden kulağının dibinde vızıldamış. Küçük kız onun sanki şöyle dediğini işitir gibi olmuş:

- Vız vızz, sırtıma bin de seni uzaklara götüreyim.

"Sanırım düş görüyorum", demiş kızcağız kendi kendine. Ama birkaç dakika sonra, aynı şey yinelenmiş:

- Vız vızz, sırtıma bin de seni uzaklara götüreyim.

"Çok garip!" diyormuş genç kız kendi kendine. "Yaban arılarının konuştuğu hiç duyulmuş şey mi!" Ama yaban arısı vızıldamayı sürdürüyormuş. Ancak güneş dağın arkasında batınca gözden yitmiş.

Koyunları ağıla döndürürken Dilma çok düşünceliymiş. Garip olay bir türlü aklından çıkmıyormuş. Akşam evine dönüp ocağın bir köşesinde otururken annesine:

- Anne, bugün dağda başıma garip bir şey geldi, demiş. Bir yaban arısı geldi, başımın çevresinde vızıldadı ve benden sırtına binmemi istedi. Beni uzaklara götürecekmiş.

- Neden istediğini yapmadın, küçük budala! Belki de seni bizimkinden daha iyi bir dünyaya götürürdü, demiş annesi. Gerçekte ise kızın anlattıklarını bir düş olarak görüyormuş.

Ertesi gün, Dilma her zamanki gibi koyunlarıyla dağın yükseğine varmış.

Gözde taşının yanına gitmiş, üstüne oturmuş, örekesini

çıkarmış ve başlamış yün eğirmeye. İşte o sırada, kulağına bir şeyler vızıldandığını işitmiş:

- Vız vızz, sırtıma bin, seni buradan götüreceğim.

-Peki, seninle geliyorum, beni sırtına al, demiş genç kız ve hemen ipin ucunu beline sarıp örekesini yere atmış.

- Gözlerini kapa diye vızıldamış arı.

Dilma gözlerini kapamış. Aynı anda yaban arısı yakışıklı bir delikanlı haline gelmiş. Genç kızı kollarına almış ve götürmüş.

O akşam koyunlar kendi kendilerine ağıla dönmüş. Anne ilkin kuzulardan birinin yolunu yitirdiğini ve kızının onu aradığını düşünmüş. Ama gece oluyormuş ve genç kızdan hiçbir haber yokmuş. O zaman, anne kızının bir gün önce anlattıklarını anımsamış ve yüreği endişeyle sıkışmış. "O yaban arası sıradan bir arısı olmamalı!" demiş kendi kendine. "Bir cin olmalı. Peki, iyi mi kötü mü olduğunu nereden bileceğiz!" O gece anne gözünü kırpmamış.

Ertesi sabah gün doğar doğmaz hemen dağın yolunu tutmuş. Soluk soluğa doruğa varınca kocaman tek taşı ve kızının hep yanında götürdüğü örekeyi görmüş. Örekeden akça bir ip boşalıyormuş. "Akıllı kızım!" diye söylenmiş kızının kurnazlığıyla gururlanan anne. İp boşalıyor, dönüyor, çalılıklarda yitiyor, bir ağacın çevresinde dönüyor, dağlık otlaklarda uzayıp gidiyor, sonra göle sarkıyormuş.

"Zavallı kızım, kendini nasıl bir yaban arısı kovanına soktun!" diye ağlayıp sızlanıyormuş anne. Ama boşunaymış ağlayıp sızlanmaları. Göl susuyor ve gölün durgun suyuna bulutsuz mavi gök yansıyormuş.

Kadın yaşlı gözlerle evine dönmüş. Üzüntü ve tasadan hasta olup yatağa düşmüş. Bir, iki derken tam üç gün yatak-

tan kalkamamış. Üzüntü içini kemiriyormuş. Üçüncü günün sonunda sayıklamaya başlamış, sonra derin bir uykuya dalmış. O zaman kızı ona görünmüş.

- Anacığım, demiş, benim için ağlama. Ölmedim, yaşıyorum. Dağın tepesindeki gölün dibindeyim. Ejderhalar Kralı'nın karısı oldum. Kocam bana her türlü büyüyü öğretti. Kendisinin ya da köy halkının yağmura gereksinimi olduğunda, size yağmur göndereceğim. Böyle konuştuktan sonra, kız beyaz bir bulut haline gelmiş ve havada dağılarak gözden yitivermiş.

Kızını düşünde gördükten sonra, anne yavaş yavaş iyileşmiş. Garip düşünü köylülere anlatmış. Onu dinlerken köylüler inanmazlıkla başlarını sallıyormuş. Ama bir zaman sonra kuyularda bir damla bile su kalmayınca annenin sözlerini anımsayıp Dilma'dan kendilerine yağmur göndermesini rica etmek üzere dağdaki gölün yolunu tutmuşlar. Gerçekten de biraz sonra gökyüzünü bulutlar kaplayıp bereketli yağmurlar başlamış. O günden sonra, köylüler Dilma'nın gölde yaşadığına ve yağmura gereksinimleri olduğunda, yardımlarına geleceğine inanmış.

Aradan yıllar geçmiş. Dilma'nın küçük erkek kardeşi büyümüş, yakında evlenecekmiş. Bir sürü eş dost davet edilmiş, Dilma da düğüne gelmiş. Başı dik ve sessiz, konukların arasından geçmiş. Göğsünden küçük bir kutu çıkarmış ve ev tanrılarının sunağına bırakmış. Annesinin ve erkek kardeşinin yanında çalıştıkları çiftçi de düğüne gelmiş. Küçük kutuya merakla bakıyor, gözlerini ondan ayıramıyormuş. "Bu kutuda Ejderha sarayının mücevherleri olmalı", diye düşünüyormuş. Sunağa atılıp kutuyu kapmak için konukların yandaki odaya geçecekleri anı kolluyormuş. Heyecandan elleri titriyormuş. Kutuda

çöreklenmiş iki yılan gibi iki ejderha çocuk varmış. Kapağın kaldırıldığını hissedince hemen başlarını dışarı çıkarmışlar. Çiftçi o kadar korkmuş ki kapak elinden düşmüş ve iki ejderha prensinin boynu ezilmiş. İkisi de o anda ölmüş. Dehşete kapılan Çiftçi hemen kutuyu yerine bırakmış ve yan odadaki konukların yanına gitmiş.

Dilma az sonra kutusunu almaya gelmiş. Ejderha bebekleri emzirme zamanı geldiğinden, kutuyu göğsünün üstüne yerleştirmiş. Bir süre geçmiş; kutuda hiçbir şey kımıldamıyor, bebekler emmek için başlarını çıkarmıyormuş. Kutuyu açmış ve korkunç bir çığlık koparmış. Kutudaki bebekler ölmüş.

- Anacığım, canım kardeşim! diye gözyaşları içinde haykırmış. Elveda, kocamın yanına dönmeliyim. Üç gün sonra göle gelin. Su duruysa, yaşıyorum demektir ama eğer bulanıksa, üzüntünüz sonsuz olacaktır. Eğer gölün suyu kırmızıya boyanmışsa, artık yaşayanlar arasında yokum demektir. Bu veda sözlerini söyledikten sonra, beyaz bir bulut haline gelmiş ve havada dağılıp gitmiş.

Üç gün sonra, anne yanında oğluyla dağdaki gölün yolunu tutmuş. Su durgun ve dinginmiş. Ama aniden su karışmaya başlamış, karışmış karışmış, kapkara, iç karartıcı hale gelmiş. Anne yürekleri sızlatacak biçimde hıçkıra hıçkıra ağlıyor, Dilma'nın kardeşi de acı gözyaşları döküyormuş. Şimdi de su kırmızı bir renk almaya başlamış, evet kızarmış ve kan rengini almış. Gözlerinden seller gibi yaş boşanan anne ve oğul kıvranıyor, Dilma'yı çağırıyorlarmış ama kırmızı su köpürüyor, inliyor gibiymiş. İçleri yanan anne ile oğul evlerine dönmüş.

Köy halkı Dilma'yı ve zavallı bebeklerini hiç unut-

mamış, çiftçiye de hakkettiği gibi büyük bir nefret beslemiş. Çiftçi köylülerin öfkesinden saklanmak zorunda kalmış, onlardan çiftlik kirasını bile isteyememiş. Dilma'nın felaketi hiç olmazsa, buna yaramış. Köylülerin durumları eskisinden daha iyi olmuş ve Dilma'ya duydukları gönül borcu daha artmış.

Ama gölün suyu yavaş yavaş azalmaya başlamış. Ağır ağır kaybolmuş, sonunda büsbütün yok olmuş, göl kurumuş. Kapalı bir gökyüzü gibi, dilsiz ve sessiz öylece duruyormuş. Ama bölgede büyük bir kuraklık olduğunda, insanlar yine de yağmur dilemek için kurumuş gölün kenarına geliyormuş.

Gökyüzünün bulutlarla kaplanması, iri yağmur damlalarının susamış toprağa düşmesi için çok beklemeleri gerekmezmiş. Yağmur çocuklarının ölümüne ağlayan Dilma'nın acı gözyaşları gibi, yağar yağarmış...

Kurnaz A-Hiu

Bir zamanlar A-hiu adında genç bir adam varmış. O kadar yakışıklıymış ki kızlar gözlerini ondan ayıramazmış. Öyle zekiymiş ki dünyada yapamayacağı şey yokmuş. Bu nedenle imparator kendisine sütunları kırmızı, çatısı yaldızlı kiremitlerden yeni bir saray yaptırmak için onu yanına getirtmiş.

Böylece A-hiu sarayda çalışmaya başlamış. İki prenses pencereden ona bakarmış hep. Sonunda dikkatini çekmeyi başarmışlar. Şaşkın şaşkın "Benden ne istiyorlar?" diye

kendi kendine sormuş. Çaktırmadan onları incelemeye başlamış. Prenseslerin küçüğüne vurulmuş hemen. "O çok güzel!" demiş kendi kendine. "Onun gibi biriyle evlenebilirim." Çatıda dikilmiş ve aşağıya tükürmüş. Prensesler yere bakmak için boyunlarını uzatmışlar. Şak diye güzel, parlak, kırmızı bir kiraz düşmüş yere.

- Bak, bir kiraz! diye bağrışmış prensesler ve hemen aşağıya inmişler. Küçüğü daha çevikmiş. Kirazı ağzına atmış ve yemiş.

- Bunu bir daha yap, demiş prensesler. A-hiu bir daha tükürmüş ve başka bir kiraz düşmüş yere. Prensesler üstüne atılmış, biraz itişip kakışmışlar, sonunda küçüğü üstün gelmiş. A-hiu ona gülümsemiş, aletlerini toplamış ve evine dönmüş. Akşam, sarayda prensesler A- hiu'nun yaptıklarını öve öve anlatıyormuş. İmparator biraz alınmış buna. Aldırmaz bir tavırla:

- Bunda ne var! Bunu ben de yaparım, demiş.

- Aman, neşans! Baba, neolur, bize kiraz yap, diye bağrışmış prensesler.

İmparator çatıya çıkmış ve aşağıya tükürmüş. Prensesler bakmak için boyunlarını uzatmış. Yerde yuvarlak bir tükrükten başka bir şey yokmuş.

- Bu sayılmaz! demiş imparator. Her zaman olmaz. Yeniden deneyeceğim. Gerçekten yeniden dememiş, sonuç yine düş kırıcı olmuş.

- Ha ha ha, hi hi hi, diye prensesler gülüyormuş.

- A-hiu'nun nasıl yaptığını bir görsen! demişler.

- Peki, nasıl yapıyor? demiş imparator. Bunu ben de görmek isterdim, diyerek hizmetçilerden birine buyurmuş:

- Söyle, hemen buraya gelsin.

A-hiu çatıya çıkınca imparator:

- Haydi, göster bakalım, nasıl kiraz yapıyorsun! demiş.

- Başüstüne, demiş A-hiu. Bir kez, iki kez, üç kez tükürmüş, her tükürüşünde yere güzel bir kiraz düşüyormuş. Son kez tükürdüğünde, yerde on kiraz duruyormuş.

- Bu kadarı yeter! demiş imparator. İnebilirsin. Yarın gel, sarayı bitir.

A-hui sarayı tamamlamış, sonra evine dönünce annesine:

- Anne, prenseslerin küçüğüyle evlenmek isterdim, demiş. Lütfen gidip onu babasından iste.

- Bu düşünce nereden aklına geldi, zavallı oğlum! demiş annesi. Sen basit birisin, o bir prenses!

- Ama beni seve seve alır, bakışlarından anladım, demiş A-hiu kararlılıkla. Böylece anne yan kapıdan içeri girmek üzere saraya gitmiş.

- Böyle nereye gidiyorsun ana? diye sormuş nöbetçi onun yolunu keserek. Anne boşuna açıklamış oğlunun neden onu imparatora gönderdiğini. Sonunda kadının sözlerinden bıkan nöbetçi sinirlenmiş:

- Sen ne söz anlamazsın! Belki şimdi anlarsın, diyerek kadına üç sopa indirmiş. Anne eve dönünce oğluna:

- İsteğini yerine getiremedim, demiş, saraya giremedim, üstelik de üç sopa yedim. Sana olmaz, demiştim.

- Ama neden olmaz, anne! Yalvarırım, bir kez daha dene.

Anne bu kez şansını arka kapıdan denemiş ama sanki inadına gibi, karşısına kapıcı çıkmış.

- Böyle nereye gidiyorsun! Buradan yalnız ben geçerim.

Sonra daha çabuk anlasın diye sopayla birkaç kez vurmuş kadıncağıza.

Anne söylene söylene eve dönmüş.

- Ah, senin şu işlerin yok mu! diye oğlunu paylamış. Bu kez de sırtıma sopalar indi. Ama yetti artık, bıktım.

- Ama olur mu anne! diye haykırmış A-hiu. Yalnız gidip imparatoru bulacaksın. Ne olur, bir kez daha dene.

Anne bu kez mutfaktan girmeyi denemiş ama bu kez de karşısına kazları güden adam çıkmış.

- Senin ne işin var burada! Haydi, yallah.

- Şey... Ama ben... diyerek açıklamaya kalkmış.

- Ne inatçısın! diye kızmış adam, süpürge sapıyla onu kovmuş.

Bu kez eve dönerken öfkeden köpürüyormuş kadın.

- Bıktım usandım senin bu çılgınlıklarından. Benim on sırtım yok. Yine sırtıma sopa indirdiler.

- Ama anne, akıllı davranmak gerekir, demiş A-hiu. Bir fikrim var. Asıl büyük kapıdan girmek gerekir.

- O kapıdan beyler girer, diye karşılık vermiş anne.

- Ben de onu söylemek istiyorum. Soyluların girmesine engel olunmaz. Haydi, rahat rahat git.

En sonunda, anne büyük kapıdan geçmeye karar vermiş. Kolayca içeri girmiş ve imparatorun karşısına çıkmış.

- İmparator Hazretleri, oğlum A-hiu sizden kızınızı istemeye gönderdi beni, demiş.

- Bak, sen hele! diyen imparator düşünmeye başlamış. "Bu kadar kurnaz, bu kadar becerikli bir damada sahip olmak hiç de kötü olmaz!" demiş kendi kendine. "Ama hemen peki al kızımı, diyemem ki! Sonra insanlar ne düşünür!" Pekala, demiş yüksek sesle. Ona küllerden ip örebi-

lecek bir damat istediğimi söyle. Madem A-hiu, benden kızımı istemeye cesaret ediyor, sarayın çevresini üç kez dolaşacak uzunlukta küllerden bir ip örsün. Ayrıca büyük kapıdan geçemeyecek kadar büyük boynuzları olan bir manda getirsin.

Anne eve dönünce imparatorun sözlerini oğluna aktarmış. A-hiu içinden: "Pekala", demiş. "Bu da iş mi!" Böylece uzun bir ip örmüş ve gece olunca gidip ipi sarayın çevresine üç kez doladıktan sonra, tutuşturmuş. İpler yanınca yerde küllerden güzel bir ip kalmış. A-hiu keyifle gülmüş. "Şimdi sıra mandaya geldi", demiş kendi kendine. Gidip bir ağacın kabuğunu şerit gibi sökmüş ve bir mandanın boynuzlarına dolaya dolaya sarmış. O gün bu gündür, yalnızca o manda değil, onun soyundan gelen bütün mandalar görkemli kocaman boynuzlarla dolaşır olmuş.

Ertesi sabah, imparator saraydan çıkarken yerde sarayın çevresini üç kez saran küllerden bir ip görmüş. Arkasından ikinci sürpriz; kapının önünde yanında bir mandayla A-hiu duruyormuş. Mandanın boynuzları o kadar büyükmüş ki kapıdan geçemiyormuş. "Bu A-hiu ile başa çıkılamaz", demiş imparator içinden hayranlıkla. "Acaba ona başka nasıl bir görev versim!"

- Üç güne kadar bana yarım kilo tavuk böbreğiyle üç ölçek balık gözü getirmen gerekiyor. Bir imparator kızı buna değer.

A-hiu evine dönünce bir süre düşünmüş. Sonra gidip bir yaban kedisi tuzağı kurmuş. Şansı yaver gitmiş, anne bir kedinin yanı sıra bir de anne su samuru yakalamış. Avlarını eve getirirken, yavruları, tutsak annelerini ağlayarak izliyormuş: "Annemizi isteriz. Annemizi bize geri ver."

A-hiu durmuş ve onlara şöyle demiş:

- Evet, size annelerinizi geri veririm. Ama bunun için kedi yavruları üç güne kadar yarım kilo tavuk böbreği, susamuru yavruları da üç ölçek balık gözü getirecek.

Yavrular ava çıkmak için hemen dört bir yana dağılmış. Daha ikinci günde A-hiu ihtiyacı olan her şeye kavuşmuş. İki dişi hayvanı serbest bırakmış ve dosdoğru imparatorluk sarayına gitmiş.

- Allah Allah, bütün bunları bu kadar çabuk nasıl devşirebildi!" diye şaşıyormuş imparator. "Dünyada onun gibisi bulunmaz. "Ama yüksek sesle şöyle demiş:

- Uyanık bir adamsın A-hiu; bu yadsınamaz. Ama işin daha bitmedi. Şimdi dağa üç yarım ölçek sarı bakla saçacağım. Onları toplayacaksın. Teki bile eksik gelirse, yenilgiyi kabul etmelisin.

"Eşeği yokuşa sürüyor", demiş A-hiu kendi kendine. Evine gidip yay ve oklarını almış, sonra dağın yolunu tutmuş. Kayaya konmuş bir karga görmüş. Karga gagasını kocaman açarak esniyor ve uyumaya hazırlanıyormuş.

- Heyy, Karga efendi! diye seslenmiş. Söylesene, ne yedin de bu kadar şiştin! Neredeyse uyuyorsun.

- Gaak gaak, diye gevelemiş karga.

- Konuş, yoksa işin bitiktir, diyerek A-hiu korkutmuş oku yayına yerleştirirken.

Birden karganın uykusundan iz kalmamış.

- Yalvarırım, iyi yürekli avcı, atma. Ne istersen, söyleyeceğim.

- Ne yedin, çabuk söyle, diye buyurmuş A-hiu. Sarı bakla, değil mi

- Evet evet, öyle, diye boğuk sesle inlemiş karga. İyi ama bunda kızacak ne var! Sarı baklayı bir ben değil, hepimiz yedik, kalabalıktık. İstersen, hepsini çağırırım.

Az sonra çeşitli kuşlardan bir sürü A-hiu'nun başına üşüşmüş. A-hiu onlara bütün baklaları geri vermelerini buyurmuş. Kuşlar kursaklarındaki baklaları boşaltmış. Kocaman bir sarı bakla yığını oluşmuş. A-hiu bir kere saymış, iki kere saymış, üç tane eksikmiş.

- Üç tane eksik! demiş A-hiu. Kuşlar büyük bir sıkıntı içinde birbirlerine bakmış.

- Bizde daha yok, demiş çekine çekine ön sradaki kuşlardan biri. Arkalardan bir ses haykırmış:

- Çobanaldatan kuşu burada değil. Onu bulmak gerekiyor.

Az sonra çobanaldatanı getirmişler. Korkusundan kuyruğunu her zamankinden çok sallıyormuş.

- Nerelerde sürtüyordun! diyeek onu azarlamış A-hiu. Kuşun kursağına bastırınca eksik kalan üç sarı bakla dışarı çıkmış.

Tek baklanın bile eksik olmadığını görünce imparator gerçekten çok sevinmiş ama yine de güçlük çıkarmış.

- Yarın bana Ejderhalar Kralının sakalından üç kıl getireceksin. Sonra düğün gününü saptayabilirsin.

"Neyse ki daha beterini istemiyor!" demiş içinden A-hiu. Sağlam bir sopa almak için evine uğramış, sonra gölün yolunu tutmuş. Orada başlamış kıyıyı dövmeye. Paat, çaat, küüt... Göl dalgalanmış, yapraklar titremiş, çiçekler birbirine sokulmuş. Ürken balıklar sağa sola kaçışmış. Gölün dibindeki sarayında Ejderhalar Kralı kulaklarını tıkıyormuş.

- Bu korkunç gürültü de nereden geliyor! Dayanılır gibi değil.

- Gidip bakacağım, diye bağırmış torunu kaplumbağa ve suyun yüzüne doğru yüzmüş. A- hiu'yu suyu döverken görünce öfkelenmiş.

- Kes artık. Büyükbabam kızıyor.

- Öyleyse, bana sakalından üç kıl göndermesini söyle ona, demiş A-hiu.

- Neden sana sakalından üç kıl versin!

- Çünkü vermezse, demiş A-hiu, gölü tamamen kurutur, onu çiğnemeye giderim.

- Büyükbabam senden korkmaz.

- Bununla yanına gidersem, büyükbaban korkar mı korkmaz mı görürsün! demiş A-hiu sırıtarak.

- Büyükbabam ta gölün dibinde, demiş kaplumbağa

- Elimdekini görüyor musun? diye sormuş A-hiu. Bu sihirli bir sopadır. Bir kez sallarsam, gölün suyu üç kulaç alçalır. Gölü kurutuncaya kadar sallayabilirim. Böylece büyükbabanın hakkından gelirim.

A-hiu sopasıyla havayı kamçılamış ve eklemiş:

- Görüyor musun gölün suyu daha şimdiden biraz alçaldı. Boynunu sudan çıkar da bak, göreceksin.

Kaplumbağa elinden geldiğince boynunu uzatmış. Kıyının çok alçak olduğunu bilmediğinden, su düzeyinin gerçekten düştüğünü sanmış.

- Biraz bekle, gidip büyükbabamı uyarayım. Ama rica ederim, ben dönünceye kadar hiçbir şey yapma. Ejderhalar Kralı ile konuşmak üzere gölün dibine dalmış.

- Ee, neymiş, öğrenebildin mi? diye sormuş Ejderhalar Kralı. Sonunda rahata kavuşacak mıyım?

- Büyükbaba, büyükbaba! diye hıçkıra hıçkıra ağlamış kaplumbağacık. Eğer ona sakalından üç kıl vermezsen, gölü kurutacakmış. Bu durumda bize Allah bilir neler yapacak! Gölün çok su yitirdiğini kendi gözlerimle gördüm.

- Neden korkuyorsun! diye bağırmış Ejderhalar Kralı güvenli bir sesle. Ama içinden o kadar güvenli değilmiş. Onunla dövüşmekten korkmayacağımı bilirsin ama huzur içinde olmayı yeğlerim. Al sakalımdan üç kıl. Bunları ona götür. Bu kadarcık bir şey için kavga etmek istemiyorum.

Böylece A-hiu Ejderhalar Kralının sakalından üç kıl alıp imparatora götürmüş. İmparator bir şey daha uydurmak istermiş ama o anda aklına bir şey gelmemiş. Yine de son anda aklına bir fikir gelmiş. Sevinerek:

- Yarın prensesi sana yollayacağım. Büyük kapıdan bayram tahtırevanları çıkacak. Sen de prensesin hangi tahtırevanda olduğunu bulacaksın. Bir kerede bulmak zorundasın.

Canı sıkkın bir halde A-hiu evine dönmüş. Kimseler kendisini görmesin diye ahıra kapanmış, kendini samanların üstüne atıp hıçkıra hıçkıra ağlamış. Yüz yirmi tahtırevan içinde prensesin hangisinde olduğunu nasıl bulacakmış!

Birden ince bir ses işitmiş:

- Haydi, ağlama, demiş ses. Ben sana hangisinde olduğunu göstereceğim.

- Çevresine bakınınca bir sinek farketmiş.

- Eğer bana prensesin bulunduğu tahtırevanı bulmam için yardım edersen, sana ne istersen, veririm.

- Hiçbir şey istemiyorum, diyerek onun sözünü kesmiş sinek. Yalnız bir iğneye ihtiyacım olacak. Mandaların derisi

çok serttir. Canım biraz kan içmek isteyince delik açmakta çok zorluk çekiyorum.

A-hiu hemen bir iğne getirmiş, sinek de hemen onu kendisine takmış. A-hiu'ya şöyle demiş:

- Yarın şöyle yapacağım. İkimiz birlikte büyük kapının önünde duracağız. Sen hep bana bakacaksın. Bütün tahtırevanların içinde uçacağım, hepsine tek tek bakıp hemen çıkacağım. Eğer dışarı çıkmazsam, bu prenses o tahtırevanda demektir.

Ertesi sabah büyük kapının önüne giderken A-hiu'nun içi rahatmış. Ama bir süre sonra, bütün o yeşil, kırmızı brokarlar gözünün önünde dans etmeye başlamış. Başı dönüyormuş... Sonunda, bütün dikkatini sineğin davranışı üstünde yoğunlaştırmış.

Sinek çok hareketliymiş. Vırt zırt bir tahtırevana giriyor, bir diğerinden çıkıyormuş. Vırt içeri, zırt dışarı. A-hiu sineğin ziyaret ettiği tahtırevanın sayısını unutmuş. Daha geride uzun bir alay varmış. Tahtırevanların ardı arkası gelmiyormuş. A-hiu derin bir iç çekmiş. O anda, taşıyıcılar eski püskü bir tahtırevanı dışarı çıkarıyorlarmış. Tahtırevan prensese hiç layık değilmiş. Ama şu işe bakın! Sinek içeri girmiş ve orada kalmış.

- Prenses burada! diye haykırmış A-hiu.

Bu kez A- hiu mutluymuş. sonunda prenses onun olmuş. Sabahtan akşama kadar ona hayranlık içinde bakıyor, neşeli yüzünü, siyah kehribar gözlerini, parlak saçlarını seyrediyormuş. Ona baktıkça yüreği mutlulukla çarpıyormuş.

Bu uzun bir zaman sürünce prenses:

- Neden durmadan bana bakıyorsun A- Hiu! demiş. Neden kendine yapacak daha iyi bir şey bulmuyorsun!

- Çünkü başka bir iş yaparken seni göremem, yazık olur! diye cevap vermiş A-Hiu.

- Bakmak insanın karnını doyurmaz, demiş prenses azarlarcasına.

A-hiu hiçbir şey söylemeden, hala prensese bakıyormuş.

Ama prenses ısrarlıymış.

- A-hiu, bak, sana ne yapacağını söyleyeyim. Bir kağıda portremi çiz ve onu tarlada bir yere as. Bir kazma sallar, bir başını kaldırıp bana bakarsın. Başını her kaldırışında, beni görürsün. Sence bu iyi bir fikir, değil mi!

Böylece A-hiu karısının portresini yapmış ve resmi yanına alıp tarlaya gitmiş. Prenses onu şöyle öğütlemiş.

- Bak A-hiu, söyleyeceklerimi iyi dinle; Portreme bakarken sakın ıslık çalma. Bir kez bile ıslık çalsan, kötü olur.

- Hiç korkma! Dikkat ederim, diye cevap vermiş A-hiu.

Böylece tarlaya gitmiş ve prensesin portresini bir ağaca asmış.

Her şey bir süre yolunda gitmiş. Öyle bir istek, öyle bir coşkuyla kazma sallıyormuş ki portreye her bakışında daha keyifleniyormuş. O kadar ki başlamış ıslık çalmaya. Birden insanın kulaklarını koparacak kadar sert bir rüzgâr esmeye başlamış, portreyi koparmış; güney yönünde bir yerlerde portre kaybolup gitmiş.

Prenses olanları öğrenince ağlamaya başlamış.

-Sana resmime bakarken ıslık çalma, demiştim! Ama sen yine de çaldın!

- Ağlama, başka bir tablo yaparım.

- Ben tablo için ağlamıyorum. Sen ne yaptığını bilmiyorsun. Sen ıslık çalar çalmaz Güney Ülkesi'nin impa-

ratoru varlığımdan haberdar oldu ve rüzgârı portremi almaya gönderdi. Şimdi de beni alması için ordusunu gönderiyor. A-hiu, şimdi ne yapacağız!

- Bir fikrim var, demiş A-hiu. Askerlerin köye geldiğini öğrenir öğrenmez yüzünü küle bulayacağım. Böylece senin bir prenses olduğun kimsenin aklına gelmeyecek.

Gerçekten de Güney ülkesi'nin imparatoru prensesi bulup getirmeleri için portresini de ellerine vererek askerlerini göndermiş.

Köy köy dolaşan askerler sonunda prensesle A-hiu'nun oturdukları köye gelmiş.

A-hiu isli bir bezi prensesin yüzüne sürmüş. "Artık istedikleri kadar arasınlar!" diye gülmüş. Askerler birini bile atlamadan bütün evleri aramış ama prensesi bulamamış. Prensesi kuşkuyla incelemişler ama sonunda portredekine göre teninin daha esmer olduğuna karar vermişler.

- Ne yaptınız? diye sormuş komutanları.

- Onu bulamadık, diye cevap vermiş askerlerden biri. Komutanın yüzü asılmış. "Şu işten bir kurtulsak!" demiş içinden. Çevresine bakınırken tarlada çapa yapan A-hiu'yu görmüş. Sohbet olsun diye sormuş:

- Baksana, günde ne kadar toprak eşeliyorsun?

A-hiu doğrulmuş, bir an düşünmüş ve cevap vermiş:

- Bilmem! Yürürken günde kaç adım attığınızı sormak gibi bir şey bu.

- Bir köylüye göre güzel cevap, demiş komutan askerlerine dönerek. Haydi, onun evine gidelim, biraz sohbet eder, biraz dinleniriz.

Adamlar küçük eve doluşmuş. Yüzü karaya bulanmış

prenses gidip ateşin yanına büzülmüş ama orası çok sıcakmış. Çok terlemeye başladığını anlayamamış. Yüzünden akan ter yer yer küçük beyaz izler açıyormuş. Onu yandan gözleyen bir asker arkadaşını dürtükleyerek:

- Gördün mü! Baksana! demiş.

- Ama bu o! Haydi, çabuk yüzünü yıkayalım, Prenses neye uğradığını anlayamadan askerler onu tutmuş, yüzünü soğuk suyla yıkamış. Kabuğu soyulan bir badem gibi, zambak ve gül teni çıkmış ortaya.

- Bu o, bu o! diye haykırıyormuş askerler sevinç içinde. Bizi atlatmak istedi ama şimdi onu götüreceğiz.

A-hiu o kadar ağlamış ki nasıl olup da yüreği çatlamamış, şaşılacak şeymiş.

- Islık çalmanın başımıza açtıklarını gördün mü! demiş prenses kınayan bir sesle, sonra hemen eklemiş:

- Hep seni düşüneceğimi biliyorsun. Şimdi söyleyeceklerime iyi kulak ver. Askerler beni götürünce her şeyi bırak, yayını, oklarını al ve yüz kuş öldür. Sonra tüylerinden, kanatlarından kendine manto yap Manton olunca avı bırak, kavalını al ve beni aramaya çık.

Böylece A-hiu yalnız kalmış. Tam bir umutsuzluk içindeymiş. Prensesin söylediği hiçbir şeyi unutmamış bu kez. Bir yıl boyunca ormanlarda, dağlarda kuş vurmuş. Tamı tamına yüz kuşun tüylerini, kanatlarını biriktirince kendisine bir manto yapmış, kavalını almış ve Güney Ülkesi imparatorunun oturduğu şehrin yolunu tutmuş. Orada kuş tüylerinden mantosuyla kavalını çalıp dans etmeye başlamış. Öyle güzel bir gösteriymiş ki insanlar hayran hayran seyretmek için çevresinde toplanıyormuş.

Bu arada, Güney Ülkesinin İmparatoru söylenip duru-

yormuş. "Ne oldu da bu yıl horozlarım ötmüyor, köpeklerim havlamıyor, güneş ısıtmıyor, rüzgâr esmiyor! Neden çiçeklerim açmıyor! Neden karlar erimiyor! Bu, belki küçük prenses buraya geleli beri, bir kez olsun gülümsemediğinden, tek söz etmediğindendir. Ne yakındı, ne bir kez olsun saçlarını taradı. Pazara gönderdiğim hizmetçi kız da nerede kaldı! Neden hala yemeğimi hazırlamaya başlamadı!"

Tam o sırada, hizmetçi kız durmuş, tüyden mantosu içinde kaval çalarak dans eden A-hiu'yu hayranlıkla seyrediyormuş. Bu o kadar hoşuna gitmiş ki saraya sebze götüreceğini bile unutmuş.

İmparator onu bulması için bir adam göndermiş ve sonra şöyle azarlamış:

- Nerelerde dolaşıyordun! İmparatorun öğle yemeğini beklediğini bilmiyor musun!

- Kızmayın imparator Hazretleri. Yakışıklı, genç bir adam öyle güzel kaval çalıyor, o kadar güzel dans ediyordu ki herkes onu seyrediyor. Tüylerden çok güzel bir giysisi var.

Hizmetçinin söylediklerini prenses de işitmiş. Sözü edilen kişinin kim olduğunu hemen anlamış. Bu, A-hiu'dan başkası olamazmış. Gülmeye başlamış.

- Tüylerle örtülü o genç adamın kaval çalmasını, dans etmesini seyretmek istiyorum. Koşup yıkanmış ve büyük bir özenle saçlarını taramış.

- Neler oluyor! diye şaşırmış imparator. İmparator gözlerimin gördüğü, imparator kulaklarımın işittiği gibi, horozlar ötüyor, köpekler havlıyor, güneş parlıyor ve rüzgâr esiyor. Çiçekler bile açılıp serpildi, karlar eriyor. Prenses

birden güldü, yıkandı ve saçlarını taradı. Eğer öyleyse, çabuk bana şu kaval çalan adamı getirsinler; prenses hep gülsün, konuşsun, yıkansın, saçlarını tarasın.

Böylece, Ahiu imparatorla prensesin karşısına çıkartılmış. A-hiu prensese bakıyor, dans ediyor, kaval çalıyor ve gülüyormuş. İmparator içinden şöyle diyormuş: O gülüyor, o halde benim de gülmem uygun olur. "Hahaha" Gülüyormuş A-hiu neşeyle. "hihihi" diye gümüş bir çan çınlar gibi gülüyormuş prenses. "Hohoho"diye gürleyerek gülüyormuş imparator.

Birden prenses imparatora:

- Ejderha işlemeli elbiseni kavalcının tüylü mantosuyla değiştirip bana bir ezgi çalarsan, daha çok eğlenirim, demiş.

- Seni eğlendirecekse, olur, demiş içi rahatlayan imparator. Neden olmasın! Biliyorsun, imparator her şeyi herkesten çok daha iyi yapar.

Böylece A-hiu imparatorun ejderha işlemeli mantosunu giymiş. İmparator tüylerden mantoyu sırtına geçirmiş, kavalı almış ve başlamış dans etmeye. Kavaldan öyle bozuk sesler çıkıyormuş ki ses aç bir keçi melemesini andırıyormuş.

Prenses ufak burnunu kıvırmış.

- A-hiu, sırtında ejderha işlemeli imparator mantosu var. Kurtar beni şu deliden. Korkuyorsan, çevrene bak.

A-hiu bakmış. Bütün bakanlar, hizmetkarlar ejderha işlemeli cübbenin önünde eğiliyormuş.

O zaman A-hiu çekmiş yayını, imparatoru tam kalbinden vurmuş.

- A-hiu, diye hemen eklemiş prenses, Sırtında ejderha işlemeli imparatorluk mantosu var. İmparatorluk tahtına otur. Tahta çıkar çıkmaz çevrene bak.

A-hiu tahta oturup çevresine bakmış. Bütün bakan ve hizmetkarlar ejderha işlemeli mantonun önünde daha da çok eğiliyormuş şimdi.

Şimdi benim söyleyeceklerimi tekrarla, demiş prenses. Ben, A-hiu, imparator oldum. On bin kere on bin yıl yaşayayım.

A-hiu mutluluktan şaşkına dönmüş. Prensese coşkuyla bakmış ve ilan etmiş:

- Artık imparator ben A-hiu'yum.

Tavuskuşu Küçükhanım

Kral Bahkeladir otlaklar, göller, ormanlarla dolu güzel ve zengin bir krallıkta hüküm sürüyormuş. Çoktan olgun çağındaymış ama hala çocuğu yokmuş. Ta ki bütün sarayı bir heyecen sarıncaya kadar. "Bir işaret!" diye bağrışıyormuş insanlar. "Onu gördünüz mü! Bu kuşkusuz iyiye işaret. Beyaz filin ayağından küçük bir şövalye çıktı ve şatoda gözden yitti." O gün, kraliçe bir oğlan çocuğu getirmiş dünyaya. Söylencelerde adı çok geçen yürekli bir prensin

adını vermişler bebeğe, Çaoşu demişler ona. Daha çok küçükken öteki çocuklardan cesareti, güzelliği ve aklıyla ayrılıyormuş. On sekizinde savaş sanatını en seçkin savaşçıdan çok daha iyi biliyormuş, babasının krallığındaki bütün bilginlerin bildiklerden haberdarmış. Cesur, yumuşak, çok yakışıklı ve çevikmiş. Sözün kısası, öyle mükemmelmiş ki krallıktaki bütün kızlar ona aşıkmış.

Günlerden bir gün, prens bir avluda dolaşırken eski bir kuyu görmüş ve kuyuya sarkmış. Dipte bir şey görür gibi olmuş. Kovanın zinciriyle aşağıya inip kuyudan kocaman bir yay çıkarmış. Tüm saray halkı onun çevresinde toplanıp silahı hayran hayran seyretmiş. Danışmanların en yaşlısı şöyle demiş:

- Prensim, Sular kralı Baha'nın eskiden bu kuyuda sihirli bir yay sakladığı anlatılır. Yayı germeyi başaran hedefi kesinlikle bulur. Böyle birini bir ordu yenemez. Çaoşu yayı almış ve kolaylıkla germiş. Sonra ilk hedefi bulmak için çevresine bakınmış. Birden havada tiz, korkunç bir çığlık yankılanmış. Krrri, kruü, krruü. Prens çığlıkların geldiği yana dönmüş. Uzaklardaki gölün üstünde, korkunç, kara bir kuş pençesinde kocaman bir balıkla havalanıyormuş. Prensin oku şimşekten daha hızlı çıkmış yaydan. Kruuü! diye çığlık atan kuş balığı bırakmış ve uzaklarda, ormanda bir yere düşmüş. O günden sonra Çaoşu sihirli yayını yanından hiç ayırmamış, ava çıktığında, çayırlıklarda, onu yanında taşımış. Bu arada birçok kez ekinler toplanmış, Çaoşu erkek oluyormuş ve anneyle babası uygun bir genç kız bulmak için çevrelerine bakmaya başlıyormuş. Evlendirecek kızları olanlar prensin dikkatini çekmeye çalışıyorlarmış. Ama Çaoşu evlenmek istemiyormuş.

- Ben bu süslü bebekleri istemiyorum, demiş babasına

bir gün. Özellikle de başbakanın kızını. Diyar diyar dolaşıp nişanlımı kendim bulmak istiyorum.

Anne ve babası onay vermiş. Başbakan bu duruma çok öfkelenmiş ama uyanık bir adam olduğundan, kinini yüreğinin derinliklerine saklayıp eskisi gibi gülümsemeye devam etmiş. Yine de kızını almak istemeyen prensten bir gün öcünü almaya and içmiş.

Böylece Çaoşu yay ve oklarını almış, büyük bir ırmağın güneyindeki bütün bölgeyi kaplayan ormana doğru yola çıkmış. Daha ilk akşam ormanda yaşlı bir avcıyla karşılaşmış. Avcı közde kendisine bir parça et kızartıyormuş. Prens yanına gelince başını kaldırmış ve şaşkınlığını belirtmiş.

- Seni buraya hangi rüzgâr attı oğul! Aylardır hiç kimseyle karşılaşmadım. İnsanlar yabani hayvanlardan korkuyorlar. Peki, sen buralarda ne arıyorsun!

- Dolaşıyorum, diye cevap vermiş Çaoşu. Avlanıyorum. Seni rahatsız etmezsem, birlikte avlanabiliriz.

Ondan sonra, yaşlı avcıyla Çaoşu birlikte benekli geyik ve yaban domuzu avlamışlar. Akşam etlerini odun ateşinde pişiriyor, sık sık gecenin geç saatlerine kadar sohbet ediyorlarmış. Yaşlı avcı bir sürü öykü biliyor ve bunları çok ilginç bir şekilde anlatıyormuş. Bir akşam yoldaşına şöyle demiş:

- Düşünsene, bir gün derede ağ kurarken ağın içine gökten kocaman bir balık düştü.

- Gökten mi!

- Korkunç, kara bir kuş bırakı onu. Biriçok uzaktan onu okla vurdu. Peki, bu balık kimdi dersin! Sular Kralı Bahma balık şekline girmiş, Yırtıcı kuşlar Kralı Bahnu da onu avlamış; çünkü Bahma eskiden onun oğlunu yakalamış.

- Kuşu vuran Sular Kralını mı kurtarmış! diye haykırmış Çaoşu şaşkın şaşkın. Sihirli yayla yaptığı ilk atışı hatırlamış.

- Evet, diyerek onu onaylamış avcı ama o bunu bilmiyor. O avcıyı tanımak isterdim. Öyle bir hedefi herkes vuramaz.

- Balığı ne yaptın? diye sormuş Çaoşu konuyu değiştirmek için.

- Irmağa bıraktım.

Yaşlı avcıyla prens böyle geceler boyu sohbet etmişler ama Çaoşu ona ne prens olduğunu açıklamış, ne de orada ne aradığını.

Bir akşam ateş yavaş yavaş sönerken yaşlı avcı:

- Bu akşam gökyüzü pırıl pırıl, demiş. Baksana, yıldızlar ne kadar yakın görünüyor!

Prens sırt üstü yatmış ve sözleri uzaklarda akan suyun tatlı şırıltısını andıran, saçları gökteki yıldızlar gibi parlayan, insanlara, hayvan ve çiçeklere karşı iyi yürekli olan kızla nasıl ve ne zaman karşılaşacağını sormuş kendi kendine. Ah, nerede bulacakmış böyle bir kızı!

- Uyuma da göğe bak! demiş avcı. Çaoşu gözlerini açmış. Karanlık gökkubbede, ta yükseklerde binlerce yıldız parlıyormuş. Çaoşu iç geçirmiş.

- Baksana, burada hangi yıldızın en parlak olduğunu söylemek kolay. Sana onu parmağımla gösterebilirim ama kızların içinde hangisinin en iyisi olduğunu göstermem gerekseydi, onu bulmak için nereye gideceğimi bilemezdim.

Şaşıran avcı onu inceledikten sonra,gülerek sormuş:

-Sen en iyisini arıyorsun, öyle mi?

- Arıyorum aramasına, diye gevelemiş Çaoşu ama olmuyor, ormanın ucu bucağı yok. Ayrıca nasıl yapacağımı da bilmiyorum!

Avcı gözlerini sönen ateşe dikmiş, sessizce durmuş. Sonra genç adama yöneltmiş yumuşak bakışlarını.

- Hiçbir şey olanaksız değildir, demiş tatlı bir sesle. Olabileceğine inanmasan bile, yeterince sabırlıysan ve gerektiği kadar kazarsan, en kurak fundalıkta bile su bulursun. Oğul, bütün sorun yenilgiyi kabul etmemekte.

- Tabii, diyerek onaylamış mutsuz Çaoşu. Avcı gülümsemiş.

- Sana hoşuna gidecek bir şey söyleyeceğim. Yakınlarda küçük bir göl var. Suyu yeşimtaşı yeşilinde, pırıl pırıl ve durudur. Daha önce bir eşini görmemişsindir. Atla buraya yarım günlük uzaklıkta. Oraya birlikte gidebiliriz.

Çaoşu cevap vermeden yıldızlara bakmaya devam etmiş.

- Bir gün orada olağanüstü bir şey gördüm, demiş avcı. Şimdi yaptığımız gibi uzanmıştım. Sıcak bir ikindi saati kıyıda yatıyordum. Birden bir kuş sürüsü geçiyormuş gibi bir kanat hışırtısı işittim. Kamışların arasına saklandım. Düşünsene, yedi kocaman alacalı tavuskuşu gelip kıyıya kondu. Daha yayımı germeye hazırlanıyordum ki birden tavuskuşları tüyden giysilerinden sıyrıldı. Bir de ne göreyim! Yedi genç kız! Ne kadar güzeldiler.

Çaoşu parlak gözlerini avcının üstüne dikmiş.

- Cıvıldaşmalarını dinleyerek onları gözetledim. Sonra dans etmelerini izledim. İçlerinde en güzeli en küçükleriydi. Bütün dünyada öyle güzeli yoktur.

- Nereden geliyorlarmış? Nereye gittiler?

Avcı omuz silkmiş.

- Bilmiyorum. Yıkandılar, sonra tüyden giysilerini giyip uçtular. Yedi günde bir göle gelirler. Yarın tam yedinci gün.

Çaoşu ayağa fırladığı gibi atlara doğru koşmuş.

- Gel, diye bağırıyorlarmış. Haydi, çabuk ol. Onları kaçırmayalım.

- Çok zamanımız var. Yarın sabah erkenden yola çıkarız, diyerek gülmüş avcı. Ama sonunda o da eyere atlamış ve gece göle doğru dörtnala at sürmüşler.

Güneş ışıkları ortalığı daha yeni ısıtmaya başladığı sıralarda, yeşil gölün kıyısına ulaşmışlar. Beklemek için , kamışların arasına saklanmışlar. Öğleye doğru, büyük bir kanat hışırtısı işitilmiş ve yedi kocaman tavuskuşu bekleyenlerin yakınına konmuş. Tüy giysiler düşmüş, Çaoşu'nun soluğu kesilmiş. Hayran olunacak güzellikte yedi genç kız gülüşerek suya atlamış. Yıkanıyor, gölün kıyısında birbirlerine takılarak dolaşıyorlarmış. Sonra dans etmeye başlamışlar.

- Hiçbir ölümlü böyle bir dans görmemiştir, diye arkadaşına fısıldamış avcı ama Çaoşu genç kızların en körpesinden gözlerini ayıramıyormuş. Kızların en genci, en güzeli ve en sevimlisi oymuş.

Genç kızlar yeterince dans ettikten sonra, tüy giysilerini giymiş ve havalanmışlar. Çaoşu bir nokta haline gelip gözden kaboluncaya kadar onları bakışlarıyla izlemiş.

- Yazık, uçup gittiler! diye mırıldanmış. Gözleri yaşlıymış.

- Gelecek hafta geri dönecekler, demiş avcı onu avutmak için. Onları görmeye geliriz.

- Onları görmek! diye haykırmış Çaoşu heyecanla. Çok

acı çekeceğim. Çok az kaldılar. En küçükleriyle konuşmalıyım.

Avcı biraz düşünüp:

- Gel, gidip keşiş Palazi'yi bulalım. Ondan başka kimse bize öğüt veremez, demiş.

Böylece Palazi'yi görmeye gitmişler. Keşiş sırtını bir ağaca dayamış, bir taşın üstünde oturuyormuş. İsteklerini dikkatle dinlemiş, sonra başını sallamış. Prensi uzun uzun inceledikten sonra gülümsemiş. Bir susamurunu çağırarak prense:

- Şu susamurunu izleyin, demiş. O size yolu gösterecek.

Avcıyla prens keşişe teşekkür edip ve susamurunu izlemişler. Dere tepe yürüyüp sessiz, engin bir gölün kıyısına varmışlar. Susamuru iki adama dönerek yüzünde garip bir sırıtmayla bakmış. Sonra bir ok gibi suya dalmış. Onun arkasından su bıçakla kesilmiş gibi iki yana çekilmiş. İki su duvarının arasında kupkuru, küçük bir yol açılmış. İki yoldaş gölün merkezine giden yola girmiş. Derinlere doğru ilerledikçe sudan duvarlar daha dikleşiyormuş. Yaşlı avcı soluk bile almaktan korkuyor ama prens gittikçe daha hızlı yürüyor, gölün derinliklerine doğru ilerliyormuş. Birden bir çığlık koparmış:

- Bak, karşımızda bir şato var!

Susamuru gözden kaybolmuş. Pırıl pırıl parlayan harika bir şatonun önünde duruyorlarmış. Merdivenlerin başında bir soylu onları bekliyormuş.

- Bu Sular Kralı Bahma olmalı, diye fısıldamış yaşlı avcı.

- Sarayıma hoş geldiniz, demiş Sular Kralı sevecenlikle. Sen avcı, bir gün savunmasız bir balığı özgürlüğe kavuşturdun ve sen prens, kötü kara kuşa ok attın, böylece bir

balığın yaşamını kurtardın. O balık bendim. Söyleyin, sizin için ne yapabilirim?

Çaoşu, Sular Krae'ına en genç tavuskuşu hanımla konuşmayı dilediğini açıklamış. Onların konuşmalarını dinlerken bir prensle dostluk kurduğunu öğrenince yaşlı avcı çok şaşırmış.

- Bu çok kolay bir şey! demiş Sular Kralı Bahma. Yeşil gölün kıyısında tutmak istediğin genç kızın tavuskuşu elbisesini yakalamak için, sana bir çengel vereceğim. Elbisesini onunla konuştuktan sonra geri vereceksin.

Böylece Bahma iki ziyaretçisini gölün kıyısına kadar götürüp onlardan dostlukla ayrılmış.

Çaoşu Tavuskuşu Hanımı göreceği günü beklerken sabırsızlıktan ölüyormuş. Yedinci gün avcıyla birlikte kamışlar arasına gizlenerek beklemeye başlamışlar. Çaoşu en gencin tüy elbisesini kendisine çekmek için sihirli çengeli kullanmış, sonra biraz uzakta saklanmış. Genç kızlar yıkanmışlar, kıyıda oynaşmış, sonra en gençlerini çağırmışlar: "Kardeş Namarona, gel tavuskuşları dansını yap. "Namarona halka halinde duran kardeşlerinin ortasına gelmiş ve dans etmeye başlamış. Yüreği heyecanla çarpan Çaoşu onu gözetlerken soluk almayı unutuyormuş. Namarona ince ve narin eğiliyor, ipeksi otlar gibi dalgalanıyor, bir balıkçıl tüyü gibi havalanıyormuş. Dansı öyle güzelmiş ki onu gözetleyenin içi gidiyormuş. Sonra birden genç kızlar gülüşerek dağılmış, tüylerine atılmış ve yola çıkmak üzere tüylerini omuzlarına atmışlar.Ama küçükleri giysilerini bulamıyormuş. Gözlerine yaşlar dolmuş.

- Kardeşlerim, beni bekleyin. Tavuskuşu mantomu nereye koyduğumu bilmiyorum. Bulmama yardım edin.

Genç kızlar onunla birlikte gölün kıyısındaki bütün otların arasını aramış ama hiçbir şey bulamamışlar.

- Şimdi ben ne yapacağım! Kanatlarımı kim almış olabilir! Şimdi burada kalmak zorundayım, diye sızlanan Namarona gerçekten ağlıyormuş.

- Ağlama, diyormuş kız kardeşleri. Biz seni eve kadar taşırız.

Çaoşu işte buna katlanamazmış, haykırmış:

- Hayır. Ne olur, gitme. Bunun üstüne, ürken altı genç kız kanatlarını çırparak havalanmış. Gölün üstüne birkaç daire çizmişler, Namarona'yı götürmek için inmeye hazırlanıyorlarmış. Ama yaşlı avcı havaya bir ok atmayı akıl etmiş. Tavuşkuşu kızlar korkmuş ve batıya doğru kanat çırpmış.

Bu arada genç kız çalılıkların arasına saklanmış, bir süre sonra yeniden kuş elbisesini aramaya koyulmuş.

Bir kartal gökte daireler çizmeye başlamış. Genç kız başını kaldırmış.

- Yoksa bana elbisemi mi getirdin! Bu sözleri işitince Çaoşu yayını germiş, kuşu tam kalbinden vurmuş. Kuş genç kızın ayaklarının dibine düşmüş.

- Gördüğün gibi tüylerin onda değil, demiş o zaman Çaoşu gülerek saklandığı yerden çıkarken. Genç kız bir çığlık koparmış ve kaçıp saklanmak istemiş ama prens üzgün bir tavırla:

- Evimi, annemi, babamı görmeyeli çok zaman oldu, demiş. Çiçeklerin en güzelini bulmak için, açık havada uyudum, uçsuz bucaksız ormanlarda avlanarak karnımı doyurdum.

- Nasıl! Sizin oralarda hiç çiçek yok mu! diye şaşırmış genç kız ürkek bir sesle.

- Var tabii ama ben bizim oralarda bulunmayan bir çiçek bulmak istiyordum.

- Peki, buldun mu?

- Buldum ama toplayıp toplayamayacağımı bilmiyorum. Karşımda gece gibi kapanıyor. Belki de bir başkasınındır.

Genç kız gözkapaklarını kaldırıp prense bakmış.

- Çiçek sıradan, basit bir tomurcuk. Ne bir lotüs çiçeği, ne de mis kokulu bir çiçek. Daha kimse onu toplamak istemedi. Belli ki buna değmiyor!

Prens bir süre sessiz kalmış, sonra:

Gerçekten sevgilin yok mu! demiş şaşkınlıkla.

- Ben sıradan, basit bir kızım. Benimle kim ilgilenir! demiş Namarona. Gözlerini eğmiş ama dudaklarının ucunda yaramaz bir gülümseme belirmiş.

- Peki, bir prensin ilk bakışta vurulduğu genç kızı aramak için bu kara ormanlara geldiğini ve onu bulduğunu söylersem, bana ne cevap verirsin?

- Prens Sular Tanrısı kadar yakışıklı, demiş Namarona. Ağzından kaçırdığı sözlerden dolayı kıpkırmızı kesilmiş. Her genç kız ona yemek pişirmekten, onun eviyle uğraşmaktan kuşkusuz mutlu olurmuş. Ama gökte hiç ayla güneş birlikte görülür mü!

- Sen nerelisin Namarona? diye sormuş prens. Buralarda ne bir şehir, ne bir köy, ne de kulübe gördüm!

- Babam Kazali kralı Cao'dur. Uzaklarda, batıda, çok büyük ve güzel bir şehirde oturur. Ben yedi kızın en küçüğüyüm. Seninle gelirsem, babam buna çok üzülür. Hem senin annenin, babanın beni nasıl karşılayacağını bile bilmiyorum.

- Namarona, diye ısrar etmiş gittikçe daha bir aşık olan prens, iki kişilik yiyeceğim var, tek başıma yiyorum, iki kişilik odam var, orada yalnız yaşıyorum. Oysa çevremdeki herkes, şu benekli geyik bile çift olarak yaşıyor. Namarona, beni yalnız bırakma. Annem, babam ve tüm krallık seni sevecektir. Göreceksin, orada hiç üzülmeyeceksin.

Çaoşu genç kızın elini tutmuş usulca ve parmağından çıkardığı yüzüğü parmağına takmış. - Ey, güzel yüzük, söyle bu ele, bundan böyle benden başka hiç kimsenin elini tutmasın, diye mırıldanmış.

Genç kız gözlerini daldırmış aşığının gözlerine, sonra bileziğini çıkarıp şöyle demiş:

- Bu bilezikte hep gönlünün seçtiğini göreceksin. Şimdi tüylerimi geri verirsen, iyi olacak.

İki sevgili yardımları için yaşlı avcıya candan teşekkür etmiş. Prens, anı olarak güzel atını ona bırakmış. Sonra Namarona tüylerine bürünüp prensle birlikte uçmuş. Çaoşu ona kendi sihrine giden yolu göstermiş ve az sonra şatonun avlusuna inmişler.

Sarayda kıyamet kopmuş. Çığlıklar koparılmış, mutluluk gözyaşları dökülmüş. Herkes genç prensesin güzelliğine hayran kalmış. Krallıktaki bütün kızlar, kadınlar, kocakarılar prensin nişanlısını aramasını , onların heyecanlı karşılaşmalarını geceler boyu anlata anlata bitirememiş.

Ancak, başbakan ,Çaoşu'nun eskiden kızını reddettiğini unutmamış. Prens şimdi de eve bir başkasını, Namarona'yı getiriyormuş. Neredeyse hasta olacak kadar öfkeliymiş.

- Prenses tam olarak nereden geliyor? diye sormuş bir gün. İnsanların onun ana babası konusunda kaygı-

landıklarını, bu işin içinde bir büyü olup olmadığını sorduklarını çok duydum. Doğrusu, prenses olağanüstü güzel, o kadar ki basit bir ölümlüye hiç benzemiyor.

Öyle ki Namarona'yı gerçekten seven kral nereden geldiği bilinmeyen bu prensesin bir gün oğluna bir kötülük yapmasından korkmaya başlamış. Başbakan da bu korkusunu özenle körüklüyormuş. Bu amaçla komşu ülkenin kralına, Bahkeladir kralının oğlunun, dünyanın en güzel kızıyla evlenme hazırlıkları yaptığı haberini gizlice ulaştırmayı başarmış.

Bu komşu ülkenin kralı kadınları, özellikle de güzelleri çok severmiş. Başbakanın haberi onu o kadar kışkırtmış ki ordusunu toplayıp prensin güzel nişanlısını kaçırmaya karar vermiş.

Bu arada, Bahkeladir kralı düğün gününü seçtirmiş. Her yerde büyük bir şölen için hazırlıklara başlanmış. En sonunda düğün günü gelmiş. Şenliğin tam ortasında bir haberci dörtnala gelmiş ve düşmanın ülkeye saldırdığı haberini vermiş.

Şenlik sona ermiş. Çığlık ve kargaşanın tam ortasında Çaoşu, Namarona'yla bir süre görüşmüş ve onun önerisi üzerine, babasından ordunun başına geçmesine izin vermesini istemiş.

Ordu uzaklaşınca başbakanın aklına şeytanca bir fikir gelmiş. Prens gittikten sonra birkaç gün beklemiş, sonra prensin savaşırken öldüğü, ordunun da yok edildiği haberini yaydırmış. Tam o gün, Kral Bahkeladir korkunç bir düş görmüş ve bilicisini çağırtmış.

- Kötü bir büyücü kadın şehrinizi de bizleri de büyüsüyle yok etmek istiyor, demiş bilici. Ondan kurtulmazsak, hepimiz öleceğiz.

- Kim o! Konuş, diye bağırmış kral.

- Yapamam, diye mırıldanmış bilici. Tahta çok yakın biri.

- Çabuk konuş, diye buyurmuş kral büyük bir sabırsızlıkla. Oğlumu yitirdim ama şimdi halkımın yaşamı söz konusu.

- Aciz kulunuz belki de yanılıyor, demiş bilici durak-sayarak. Ama bu kişi, prenses Namarona'dan başkası olamaz.

Kral dehşete kapılmış, kraliçe hüngür hüngür ağlamış. Yalnız başbakan için için seviniyormuş.

-Bir yolunu bulabiliriz, demiş. Zaten prensesi gözüm hiç tutmamıştı. Ne var ki kral ailesi söz konusu olduğundan, bu duygumu açamıyordum. Kralım izin verirse, açıklayabilirim ancak.

- Konuş, demiş kral asık yüzle.

- Namarona'yı tutuklayalım, mallarını alalım ve idam edelim.

Kral ve kraliçe perişan haldeymiş ama ellerinden ne gelirmiş! Böylece yedinci gün zavallı Namarona gözleri yaşlı, lime lime elbisesi içinde, işkence yerine götürülmüş.

- Haksever kral, acıması bol kraliçe, izin verin tavuskuşu elbisemi giyip bir kez daha dans edeyim. Bu benim son dileğim.

Kral başıyla onayını vermiş. Kraliçe Namarona'ya tavuskuşu tüyünden elbisesini getirmiş ve Namarona giyinmiş. Pırıl pırıl tüyler bin bir renk saçıyormuş, genç kızın büyüleyici yüzü güneşe dönükmüş. Başlamış Namarona dans etmeye. Tüyler dalgalanıyor, kızın narin ellerinden kayıyormuş. Kimse daha önce bu kadar güzel bir şey

görmemiş. Gösterinin güzelliği celladı, muhafızları, saraylıları ve halkı etkilemiş. Herkes o kadar üzülüyormuş ki yüreği katılaşmamış savaşçılar bile gözyaşlarını tutamıyormuş.

Dansın ritmi giderek ağırlaşmış. Namarona'nın narin kolları açılmış, parlak bir kanat halini almış. Namarona göz kapaklarını hafifçe kapamış ve iki iri gözyaşı damlamış yanaklarından. O zaman başını Batıya çevirmiş, kollarını hafifçe hareket ettirmiş, çok zarif bir şekilde birden havalanmış. Çevredekiler ne olduğunu anlayıncaya kadar, çok uzaklara gitmiş.

Tam o sırada, sarayın kapısının önünde bir gürültü kopmuş. Kalkan, kılıç şakırtıları, sevinç çığlıkları, atların sesi duyulmuş.

- Zafer! diye bağrışmalar geliyormuş dört bir yandan. Ordumuz düşmanı yendi. Cesur prensimiz Çaoşu geri döndü.

Bunları işitince başbakanın yüzü solmuş. Çabucak kralla arasındaki uzaklığı artırmaya çalışmış. Oradakiler daha şaşkınlıklarından kurtulamadan Çaoşu ortaya çıkmış.

- Baba, zafer kazandık! diye bağırıyormuş. Peki ama Namarona nerede! Ona iyi haberi vermek istiyorum. Düşmanı yenmek için ne yapmam gerektiğini o söyledi.

Büyük bir sessizlik olmuş. Herkes susuyormuş. Kraliçe birden oğluna sarılarak hüngür hüngür ağlamaya başlamış.

- Namarona gitti, demiş kral boğuk bir sesle. Keşke bütün bunlar olmasaydı! Oğluna bütün olanları anlatmış.

Çaoşu acıdan deliye dönmüş. İlk karşılaştıklarında, Namarona'nın bileziği kendisine verirken söylediği sözle-

ri hatırlamış ve hemen bileziğin içine bakmış. Karısını keşiş Palazi ile konuşurken görmüş; genç kadın ağlıyormuş.

- Ya Namarona'yı geri getiririm ya da kimse beni bir daha göremez! diye haykırmış prens. Atlamış atına, rüzgâr gibi, dörtnala keşişin mağarasına sürmüş atı. Kara ormanların yolu uzunmuş. Çaoşu daha yolun yarısındayken atı çatlamış. Genç adam yaya olarak yoluna devam etmiş. Bir an bile dinlenmeden, pınarlardan arada bir su içerek soluk soluğa yürümüş. Sonunda suyu yeşimtaşı gibi yeşil, bildik gölün kıyısına varmış. Orada yere diz çöküp ağlamaya başlamış.

Keşiş onu bu halde görünce üzgün üzgün başını sallamış.

- Namarona'n senin ona hiçbir kötülük yapmadığını biliyor ve seni hep seviyor. Senin yaşadığına, kendisini arayacağına inanıyor. Onun için sana bu ikinci bileziği gönderdi. Onu yanında taşırsan, o seninle birlikteymiş gibi olacak. Ama onu hiç aramaman gerektiğini söyledi.

- Ama neden? diye sormuş prens, yaşlı gözlerini keşişe çevirerek.

- Çünkü onun babasının ülkesine giden yol çok tehlikelidir, kesinlikle canından olursun yollarda.

- Canımın ne önemi var! Onsuz nasılsa öleceğim, diye haykırmış prens hıçkıra hıçkıra ağlayarak. Sevdiğim olmadan yaşamak neye yarar!

Keşiş çok duygulanmış.

- Her ne pahasına olursa olsun, ona kavuşmak istiyorsan, hiç değilse yolda seni nelerin beklediğini dinle! demiş. Ona izleyeceği yolu, kendisini bekleyen tehlikeleri

anlatmış. Çaoşu, Namarona'ya giden yola atılmış hemen.

- Bekle oğul, bu kadar acele etme, diye öğüt vermiş keşiş. Yola çıkmadan önce gücünü toplamak için dinlenmen iyi olur. Güneş doğar doğmaz ben seni uyandırırım.

Çaoşu öğüdü dinlemiş. Sabah güneş gölün sınırından yusyuvarlak görününce keşiş onu uyandırmış. Yanında evcilleştirilmiş bir maymun zıplayıp duruyormuş.

- Bu maymunu sana yol arkadaşı olarak veriyorum, demiş keşiş. Sana izlenecek yolu gösterecek, gereken her hizmeti yapacak.

Çaoşu keşişe candan teşekkür etmiş ve hemen yola koyulmuş. Maymun önde koşuyormuş. Böyle uzun zaman gide gide geniş bir ırmağa ulaşmışlar. Su büyük bir gürültüyle kaynıyor ve büyük bir bulut oluşturan bir buhar yükseliyormuş havaya. Görünürde ne bir köprü, ne bir dere varmış. Dalgalar kükrüyor, birbiri ardına patlıyor, derin çukurlar oluşturuyor, dokunduğu her şeyi yok ediyormuş.

Çaoşu ırmağın kenarında sabırsızlıktan yerinde duramıyormuş. "Ne olursa olsun", demiş kendi kendine, "geçmem gerekiyor." Suya atlayacakken maymun ıslıkla onu uyarmış. Yolunu kapamak için ön ayakları üstünde kalkmış. O zaman, prens ne kadar sıcak olduğunu anlamak için kılıcının ucunu suya daldırmış. Metal ıslık sesi çıkarmış ve parçalanmış. Çaoşu'nun yüzü asılmış. "Diri diri pişsem de bu ırmağı geçmem gerekiyor."

Tam o sırada suyun yüzünde uzun, boz bir şerit görünmüş. Prens kocaman bir boğanın ortaya çıktığını görmüş. Kuyruğunu karşı kıyının kenarına dayamış. Bu canlı köprüden ilk geçen maymun olmuş. Çaoşu yılanın sırtında

onu izlemiş. Kudurmuş dalgalar çevresinde öyle bir ıslık çalıyormuş ki prens sersemlemiş. Gözleri karşı kıyıda olabildiğince hızlı, dengeli yürüyormuş. Karaya ayak basar basmaz yılan kaybolmuş.

Sonra yeniden yola koyulmuşlar; uçsuz bucaksız çöllerde hep batıya doğru yürümüş yürümüşler. Bir gün, Çaoşu uzaklarda gümbürtülü sesler işitmiş. Her gümlemede yer sarsılıyormuş. İlerledikçe darbeler daha güçleniyor, yer daha çok sallanıyormuş. Kapalı bir vadiyi geçmiş ve bir düzlüğe çıkmışlar. Çaoşu şaşkınlıkla kalakalmış yerinde. Geniş, çıplak ovada üç dağ yer değiştirerek geçmesini önlüyormuş. Dorukları göz erişemeyecek kadar yüksekmiş. Çaoşu çevreyi incelemiş; en küçük bir gedik görememiş. Ürpermiş. Kayalar devriliyor, parçalanıyormuş. Yer güm güm inliyormuş. Çaoşu dudaklarını ısırmış, ellerinin titremesini bastırarak yayını var gücüyle germiş. Kayalar yavaş yavaş açılmış ve bir çatlak ortaya çıkmış. Tam o anda prens oku bırakmış. Onun değdiği yerde kaya parçalanmış. Prens ve maymun açılan gedikten kendilerini içeri atmışlar. Öteki yana geçer geçmez kaya arkalarından kapanmış.

Ama Çaoşu'nun önünde artık açık bir yol varmış. Yeniden düşmüşler yola. Uzun, çok uzun zaman yürüdükten sonra, bitkin bir durumda bir çöle varmışlar.

- Biraz dinlenelim, demiş prens. Tam o anda bir kaya birden çok yakınına düşmüş. İki yolcu sıçramış. Toprak sallanıyormuş. Derken kocaman bir taş başını sıyırıp toprağa gömülmüş. Prens ve maymun çölde tabana kuvvet kaçmaya başlamış. Rüzgâr şiddetle esiyor, kumları, çakıltaşlarını, koca koca taşları uçuruyormuş.

Birden her şey dinmiş. Çaoşu çevresine bakınmış. Kurak

fundalığın tam ortasındaki garip, dev bir ağacın altındaymışlar. Yerlerde kemikler dağılmış, ortalıkta in cin yokmuş. "Biraz dinlenmeye ihtiyacımız var", diye karar vermiş Çaoşu. Ağaca tırmanmış, güneşin yakıcı ışınlarından korunmak için kocaman bir dala uzanmış ve hemen uyumuşlar.

Prens şiddetli bir rüzgârla uyanmış, az kalsın ağaçtan aşağıya düşecekmiş. Aşağıdaki sağlam bir dala ağır bir şey konmuş. Ağaç yeniden sallanmaya başlamış, yaprakları titriyormuş. Çaoşu saklandığı yerden olanlara bakmış. Kocaman iki çift kanat kapanıyor ve prens yukarıda iki dev kuşun canavar kafasını görüyormuş. "Bu gagalar bir atı bir lokmada yer", demiş içinden ve dalların arasına sinmiş. Çölde insan yiyen iki kocaman kuşla kaşılaşacağını anlatan keşişin sözlerini hatırlamış. Erkeğe kulak kabartmış, ne olur ne olmaz, diyerek kılıcının kabzasını sımsıkı tutmuş.

- Gevezelikten başka bir şey yok, diye gaklamış dişi kuş. Her zamanki gibi yine sen haksız çıktın.

- Kapa gaganı! diye bas bas bağırmış erkek kuş.

- Ne yani, haksız mıyım! diye ısrar etmiş alaycı dişi. Senin tahminine göre, Çaoşu buralarda bir yerlerde olacaktı hani! Peki, nerede! Ağzımı sulandırıyorsun, tam gagamı hazırlıyorum, yanıldığın ortaya çıkıyor.

- Irmağı geçtik, üç dağı aştık, diye gagasını takırdamış erkek kuş, Buralarda bir yerde olmalı. Havayı koklayarak kafasını uzun boynu üstünde ağır ağır döndürmüş. Taze et kokusu alıyorum. Kapkara bir mağara girişine benzeyen burun deliklerinden biri prense dönükmüş.

O anda, maymun hızla ağaçtan inmiş, ağacın öteki yanında, kayalıkta gürültü çıkarmaya başlamış.

-Orada bir şey var. Bu o! diye bağırmış erkek. Gidip bakalım.

Erkek kuş yere atlamış, arkasından da dişi. Bir süre aradıktan sonra, maymunu yutmuşlar.

- Sen de ne bilirmişsin ya! diye alay etmiş dişi kuş. Kafanda bir prens görüyorsun, çıka çıka bir maymun çıkıyor karşımıza.

- Rahat bırak beni ve kapa gaganı, diye homurdanmış erkek kuş. Alayların beni artık eğlendirmiyor. Bir adam yetmiyor karnımı güzelce doyurmaya zaten.

- Şimdi de benim önsezilerimi dinle bakalım, demiş dişi. Herkesin kesinlikle kaybolduğunu sandığı en küçük kızının geriye dönmesi nedeniyle Batı ülkesinin kralı yarın büyük bir tören düzenleyecek.

- Eee? demiş erkek esneyerek.

- Yarın bayram için yüz fil, yüz öküz, yüz yağlı domuz kesilecek. Yarın sabah oraya gidebiliriz. Bir fil çok ya da eksik olmuş, kimse farketmez!

- Gagalarımızı bir güzel doldururuz, diye sevinmiş erkek. Sonra da uyumuş. Az sonra, dişi onunla birlikte koro halinde horluyormuş.

Çaoşu sessizce saklandığı yerden çıkmış. Ne pahasına olursa olsun, bu iğrenç kuşlarla oraya gitmeliyim", demiş içinden. Bütün cesaretini toplayarak yavaşça aşağıya kaymış. Kuşlar kanatlı kayalar gibi bir dalda uyuyormuş. Her olasılığa karşılık Çaoşu silahını hazırlamış, sonra uyuyan dişi kuşun tüylerinden birini sessizce parmaklarının arasına alıp bütün gücüyle çekmiş. Telek kopunca yerinde oda büyüklüğünde bir delik açılmış. Çaoşu delikten içeri girmiş, kıvrılmış ve hiç kımıldamadan durmuş.

Dişi uykusunda biraz titremiş, tüylerini sallamış, sonra yeniden uyumuş. Sabah erkenden iki kuş batıya doğru uçmuş. Uçmuş uçmuşlar, sonunda bereketli bir bölgeye varmışlar. Kraliyet bahçesinin ağaçları arasında yere konmuşlar.

- Bir taş beni kaşındırıp duruyor, demiş dişi kuş. Tüylerimi sallamalıyım. Dediği gibi yapmış ve Çaoşu bir çalılığa düşmüş. O kendini toparlayıncaya kadar iki kuş gözden kaybolmuş.

Çaoşu bir derenin duru suyunda elini yüzünü yıkamış, kendisine çeki düzen verip saraya yönelmiş. Bir köşkün gölgesinde yaşlı bir kadın dinleniyor, suya giden bir genç kız topluluğuna göz kulak oluyormuş.

- Sayın Hanımefendi, demiş Çaoşu, ben bu ülkenin yabancısıyım. Bayramlıklarını giymiş bunca güzel genç kız, neden hep birlikte suya gidiyor?

- Yani, delikanlı! diye şaşırmış yaşlı kadın. En küçük prensesimiz Namarona'nın geri döndüğünü duymadınız mı! Babası kralımız bu nedenle büyük bir tören düzenledi. Bütün bu genç kızlar prensesin yıkanması için su getirmeye gidiyor.

Çaoşu dalıp gitmiş. Birbiri ardına saraya su götüren genç kızları gözlüyormuş. Arkada yalnız biri kalmış. Narin ve bir çiçek kadar güzel olan bu sonuncusu Namarona'nın hizmetindeymiş. Pınarda kovasını doldururken arkasında bir ses işitmiş.

- En duru pınarlarda en güzel çiçekler biter. Senin güzelliğini gören, sahibenin bütün güzellerin en güzeli olduğunu hemen anlar. Lütfen kendisini kutsadığımı ona ilet.

Bu övgüyü duyunca genç kız dönmüş ve bir yabancı

görmüş. Öyle yakışıklıymış ki yabancı bu krallıkta hiçbir kız onun gibisini düşlerinde bile görmemiş. Hemen yanından ayrılmasın diye, kız su dolu kabını kaldıramıyormuş gibi yapmış.

-İzninle sana yardım edeyim, demiş Çaoşu. Kovayı kaldırmak için eğilmiş ve çaktırmadan Namaronu'nun bileziğini kovanın içine bırakmış.

- Bu ülkeden değilsin, demiş oda hizmetçisi. Bu kadar garip konuştuğuna bakılacak olursa, uzaklardan geliyorsun.

- Eskiden daha iyi konuşurdum, diye cevap vermiş prens. Şimdi konuşamıyorum. Dilimde yalnız bir kelime var; Namarona . Başka her şeyi unuttum. Ne konuşabiliyor, ne soluk alabiliyorum. Yalnız bir kişiyi, Namarona'yı düşünüyorum.

Genç kız ona şapşal şapşal bakıyormuş. Ama arkadaşları çoktan saraya dönmüş, o da ister istemez kovasını kapmış ve onlara yetişmek için acele etmiş.

Bu arada Namarona'nın nedimeleri prenseslerini yıkamış. Ah, bu sular üzüntüsünü yıkasalar, ona Çaoşu'yu getirseler! Su damlacıkları prensesin gözyaşlarına karışmış.

Oda hizmetçisi gelmiş ve kovasındaki suyu onun üstüne dökmüş. Bir şey Namarona'nın eline düşmüş, sonra yerde çınlamış. Namarona bileziği görünce haykırmış:

- Ama bu benim bileziğim! Onu nereden aldın?

- Hiç bilmiyorum, diye cevap vermişoda hizmetçisi başını sallayarak. Pınardan su alırken girmiş olmalı kovaya.

- Hayır, onu pınardan almış olamazsın! Lütfen, iyi düşün. Yolda olan her şeyi bana iyice anlat.

Oda hizmetçisi yakışıklı yabancıyı hatırlamış ve Nama-

rona'ya onun garip sözlerini anlatmış. Bunları işiten Namarona odasından dışarı fırlamış ve babasının yanına koşmuş.

- Baba! Kocam burada, diye sevinçle haykırmış. Duydun mu baba, kocam burada.

Kral pek memnun olmamış buna. Kızı bu prensin ülkesinde az kalsın kurban edilecekmiş, yeniden oraya dönmesine nasıl izin verebilirmiş! Buyruğu üzerine yabancıyı getirmişler, kral onu uzun uzun incelemiş. Çaoşu ona yolculuğunu anlatmış. Dinleyenler dehşetten titriyorlarmış. Hatta bazılarının gözleri dolmuş. Ama kral içinden "Bunların doğru olup olmadığını kim biliyor! Onu sınavdan geçireceğim", diyormuş.

- Bütün bunlar iyi hoş da, demiş, içimizden kimse yoktu orada, cesaretini bize de kanıtlamalısın. Sana iki görev vereceğim. Prensi bir ırmağın kıyısına götürüp akarsuyun ortasında yükselen kocaman bir kayayı göstermiş ve şöyle demiş:

- Bu kaya suyun akmasını önlüyor. İlkbaharda sular yükselince ülke su altında kalıyor. Onu kaldır oradan.

Prens yayını gerip okunu yerleştirmiş ve bütün kuvvetiyle çekip nişan almış. Kaya parçalanmış, küçük çakıl taşları haline gelmiş, suyun önü açılmış ve su gürül gürül akmaya başlamış.

Kral onayladığını göstermek için başını sallamış ama yinede:

- Şimdi de sana ikinci görevini veriyorum, demiş. Akşam olunca seni bir odaya götürecekler. Bitişik odada açılan deliklerden yedi kızın parmağını geçirecek. Namarona'nın parmağını bulursan, onu sana vereceğim.

Prensi sözü edilen odaya götürmüşler. Loş olsa neyse, içerisi o kadar karanlıkmış ki duvarın deliklerinden çıkan parmaklar bile zor görülüyormuş. Ama nereden geldiği bilinmeyen bir ateşböceği havada dolaşmış ve gidip parmaklardan birine konmuş. Prensin içine doğmuş ve o parmağı yakalamış. Tuttuğu parmağın titrediğini hissetmiş.

- Buldun, diye haykırmış kral. İnanılır gibi değil! Haydi, düğününüzü ikinci kez kutlayacağız.

Aynı gün büyük bir şenlik yapılmış. Herkes neşeli, mutluymuş. Bol bol yenilmiş, içilmiş.

- Dönüş yolculuğun daha rahat olacak demiş kral düğün sona erince. Sana uçan bir fille kanatlı bir at vereceğim. Namarona ile evine istediğinden de çabuk döneceksin.

Öyle de olmuş. Prensin sarayında bir kıyamettir kopmuş. Sevinçten ağlıyorlarmış. Hain başbakana nasıl kin duyuyorlarmış, kelimelerle anlatılamazmış!

Kötü adam ve onun Çaoşu'nun almak istemediği kızı sürgüne gönderilmiş. Güzel ve tatlı Namarona'ya gelince; herkes onu taparcasına seviyormuş. Hele ünlü tavuskuşu dansını yapmayı kabul edince! İşte, böyle uyum, anlayış ve sevgi içinde yıllar geçmiş.

Bütün bunlar çok eskiden olmuş ama barış ve mutluluğun simgesi olarak tavuskuşu dansı hala yapılmaktadır Tai ülkesinde.

Taş At

Çok eskiden, küçük Laling şehrinin arkasındaki tepenin doruğunda taş bir at varmış. Herkes ona "Mücevher" dermiş. Mücevher'in iznini almadan kimse o bölgeye giremezmiş. At kişnedikten sonra ziyaretçi yoluna devam edebilirmiş. Yolcu, Mücevher'in hoşuna gitmezse, atı ön ayaklarının üstüne çöker, bir adım daha atmazmış. Bizim çok engebeli olan bölgemize tahtırevanla gelmek kimin aklına gelir! Yolları dar ve dolambaçlıdır, ancak at üstünde geçilebilir. Bu yüzden, şehrin memurları ya da bir impa-

ratorluk görevlisi bizim küçük La-ling kasabasına hiç mi hiç uğramaz. Öyle ki biz yoksullar kimseye vergi vermek zorunda kalmayız. Dağlarımızda hep mutlu ve rahat yaşadık. İmparatorun adamları kaç kez bölgeye sızmaya çalıştılar ama atlar Mücevher'in önünde diz çöküyor ve yerlerinden kımıldamıyordu. Öyle ki adamların saraya dönmekten başka çareleri kalmıyordu. Bizi imparatora vergi vermekten kurtaran Mücevher'e karşı halkın nasıl sevgi ve saygı gösterdiğini tahmin edebilirsiniz.

Ama bu durum imparatorun hiç mi hiç hoşuna gitmiyormuş. Bu nedenle Mücevher'in kaldırılıp saraya getirilmesi için saldırı hazırlıkları yapılmasını buyurmuş. Ama kralın adamları La-Ling'e varmadan bir gece önce taş at sanki yer yarılmış da taşı yutmuş gibi, ortadan kaybolmuş. İmparatorun adamları onu boşuna aramış, La Ling'i karış karış dolaşmışlar aylar boyunca, taşların altlarına bile bakmışlar. Sonunda saraya elleri boş dönmek zorunda kalmışlar.

- Kasabada yoktu, Majesteleri, demiş adamlar korka korka. Kaybolmuş. Bütün dağı aradık, ayağımızı kırmak tehlikesini göze alıp bütün yarıkları inceledik ama attan en küçük bir iz yoktu. Göğün sayesinde kim bilir nerelere saklandı!

"Ya, demek öyle!" demiş imparator içinden. "Atı bulamadılar, bir de gelmiş göğün sayesinde deyip kafa şişiriyorlar. Bu kadarı da fazla!" Sonra yüksek sesle bildirmiş:

- Pekala, madem taş atı bana getirmediniz, başlarınızdan kısaltılacaksınız.

Buyurduğu gibi yapılmış. İdamdan sonra, imparator La-ling'e göndermek üzere yeni bir birlik seçmiş.

- Sakın, taş atsız geri dönmeyin! Yoksa, sizden öncekilerin sonuna uğrarsınız demiş birlikteki askerlere. Zavallılar aylarca La-ling'de aramadık köşe bırakmamış, saman çöplerinin altına bile bakmışlar ama taş attan en minik bir iz yokmuş. Evlere girip insanları sorguya çekmişler.

Geriye yapacak ne kalıyormuş! Kıra dönmüşler. Uzaktan, yakından ata benzeyen bir taş görünce alıyorlarmış. Öyle ki kısa bir sürede neredeyse bölgemizdeki bütün taşları toplamışlar.

Elde ettikleriyle geri döndükleri zaman, imparator çok şaşırmış ama bu taşların garip şekilleri olduğu için, onların taş atla bir ilgileri olduğuna inanmaya başlamış. Taşları sarayın önüne dizmelerini buyurmuş. Bir zaman sonra garip bir şey olmuş. Taşlardan biri yılan gibi ıslık çalıyor, öteki baykuş gibi ötüyor, bir başkası aslan gibi kükrüyor, bir diğeri öfkeli bir ayı gibi homur homur homurdanıyormuş; bir kargaşadır gidiyormuş. Çığrışmalar, gaklamalar, ulumalar, ıslıklar, homurtular, bütün gürültüler birbirine karışıyor, bir uğuldama halini alıyormuş. Çatısının kenarları kibirlice kalkık saray temellerinden sarsılıyormuş, neredeyse yıkıldı yıkılacakmış.

- Hey, siz, bu korkunç taşları getirenler! diye öfkeyle bağırmış imparator. Tez bir şeyler yapın. Şunları uzağa atın.

Saraylıların ödleri patlamış ama buyruğa karşı çıkamamışlar. Bu durumda her biri koşup bir taş alarak uzağa götürmek istemiş ama hiçbiri taşlara yaklaşamadan büyük bir patlama olmuş, taşlar alev, saray da kül haline gelivermiş.

İmparator canını zor kurtarmış ama aç gözü doymak bilmiyormuş. La-ling'deki sihirli taş atı elde etmeye karar

vermiş. Atına binmiş ve ordusunun başında La-ling'e doğru yola çıkmış.

Mücevher halkın başına yeni belalar sarmak istemiyormuş. Kayasının üstünde yeniden ortaya çıkmış, kımıldamadan durmuş, imparator ve ordusu yaklaşınca yenilmez imparatorluk atı boynunu bükmüş, gelip Mücevher'in önünde kuzu gibi eğilmiş. Arkasından diğer atlar yere diz çökmüş. İmparator müthiş öfkelenmiş.

- Ben seni yola getirmesini bilirim, diye bas bas bağırmış. Taş atın sırtına tırmanmış. Taş at direnmiş, ayakları havada kıvılcımlar saçmış, vahşice şaha kalkmış ve imparator büyük bir şiddetle yere düşüp can vermiş.

Taş at onun üstünde dikiliyormuş.

Maymunla Deve

Bir maymun bir ağacın tepesinde oturmuş, çevreyi inceliyormuş. Bakışı ırmağın öteki kıyısındaki bir meyve bahçesine takılmış. Ballı, güzel meyvelerin görünüşü ağzını sulandırıyormuş, yutkunmak zorunda kalmış. "Oraya bir varsak!" diye geçirmiş içinden. "Ama ırmağı nasıl geçeceğim!" İşte o zaman, meyve bahçesinin yanında bir şeker kamışı tarlası olduğunu görmüş "Buldum!" diye sevinmiş. Ağaçtan paldır küldür inmiş ve arkadaşı deveyi bulmaya gitmiş.

- Arkadaş, nereye gitsem, sizi düşünüyorum. Bir şeker kamışı tarlası buldum ki tam şenlik, demiş deveye.

- Nerede bu tarla? diye sormuş öteki ağzının suyu akarak.

- Irmağı geçip sağa döndükten sonra, dümdüz gidiyorsunuz, sonra sola dönüyorsunuz ve sağınızda tarlayı görüyorsunuz.

- Ben bütün bunları aklımda tutamam! diye söylenmiş deve. Beni oraya sen götürmez miydin?

- Hay hay, diye hemen onaylamış maymun. Ne var ki ırmağı geçemem, yüzme bilmiyorum.

- Hiç önemi yok, ben yüzme biliyorum. Karşı kıyıya kadar seni sırtımda taşırım.

Böylece maymun devenin sırtına tırmanmış ve iki hörgücü arasına bir güzel yerleşmiş. Deve yüzerek ırmağı geçmiş. Şeker kamışı tarlasına varınca maymun yoldaşına:

- Arkadaş, demiş, siz buradayken ben gidip meyve bahçesinden çevreyi kolaçan edeyim. Oradan her yer görülüyor. Bekçinin bizi yakalamasından çekiniyorum.

- Çok naziksin, demiş deve, bunun altında kalmak istemezdim.

Deve şeker kamışlarını haşur huşur yemeye başlamış, maymun da meyve bahçesine koşmuş. Karşısına çıkan ilk şeftali ağacına tırmanmış, şeftalilere saldırmış, onları arka arkaya ağzına doldurmuş. Öyle ballıymış, öyle güzel kokuyormuş ki! Doyasıya yedikten sonra, şeker kamışı tarlasına dönmüş. Deve yemeye devam ediyormuş.

- Artık dönmeliyiz, demiş beklemekten sıkılan maymun.

- Biraz daha bekle, demiş deve.

- Gitsek iyi olur, diye ısrar etmiş maymun.

- Geliyorum geliyorum, sabret biraz.

- Bak arkadaş, hemen gelmezsen, bekçiyi çağırırım, diye korkutmuş beklemekten canı iyice sıkılan maymun.

- Sakın yapma, döver beni, demiş korkuya kapılan deve.

- Yine de çağıracağım.

- Heey, bekçi! Şeker kamışlarında bir deve var. Çabuk gel; gelmezsen, bütün tarlayı silip süpürecek.

- Deli misin nesin! demiş deve. Maymun bekçiyi çağırırken ırmağa doğru koşuyormuş. Taş gibi uyuyan bekçi çığlıklara uyanınca kulübesinden dışarı çıkmış, sağlam bir sopa kapmış ve deveye doğru koşmuş. Zavallının beline sopalar iniyormuş. Tabana kuvvet, var gücüyle ırmağa koşmuş. Bir çalılıkta saklanan maymun onu bekliyormuş.

- Zavallı arkadaş! demiş deveyi yara bere içinde görünce. Neden beni dinleyip şeker kamışlarını bırakmadın! Bu kadar dayak yemezdin.

- Kabahat senin. Neden bekçiyi çağırdın!

- Ben mi çağırdım bekçiyi!

- Peki, sen değilsen, kim çağırdı!

- Size öyle gelmiş ama emin olun ben çağırmadım, diye ısrar etmiş maymun.

- Tamam, sen çağırmadın, ben sopa yemedim, yalnız düş gördüm, demiş deve.

Maymun bir an başını kaşımış, sonra:

- Baksana arkadaş, gerçekten bağırmış olabilirim, demiş. Bazen sinirlenince neden ve nasıl olduğunu bilmeden bağırırım. Bu bir hastalık! Elimden hiçbir şey gelmiyor.

-Tamam, demiş deve, kapatalım bu konuyu. Çık sırtıma da geri dönelim.

Maymun devenin sırtına tırmanmış ve iki hörgücünün arasına rahatça yerleşmiş. Deve akıntıya girmiş. Irmağın tam ortasına geldiklerinde, deve birden bağırmış:

- Suyun altında yüzeceğim Suyun altında yüzeceğim.

- Neyiniz var arkadaş! Peki, ben ne olacağım!

- Bazen çok sinirli olunca suyun altında yüzmem gerekiyor. Neden ve nasıl oluyor, pek bilmiyorum. Bir hastalık bu. Elimden hiçbir şey gelmiyor, demiş deve ve suyun altına dalmış.

- Boğuluyorum boğuluyorum, diye bağırmış maymun kendini suda bulunca. Şansına ırmak çok derin değilmiş, güzel bir banyoyla ile kurtarmış. Böylece hakkettiği dersi almış.

Kuruçiçek

Bu olay öyle eskiden olmuş ki o günden bu yana dünya tümüyle değişmiş. O yıl korkunç bir kuraklık olmuş. Toprak kurumuş, çatlamış, bitkiler ölmüş. O devirde oldukça yaşlı bir adamla kadın varmış, saçlarına çoktan ak düşmüş ama çocukları yokmuş. Kendilerini yalnız ve terkedilmiş hissediyorlarmış.

Ama günlerden bir gün, kadın sevinç içinde kocasına göğün dualarını işittiğini, hamile olduğunu haber vermiş. Bir yıl geçmiş, iki yıl geçmiş, üç yıl geçmiş, çocuk bir türlü

doğmuyormuş. Ancak üçüncü yılın sonunda dünyaya bir erkek çocuk gelivermiş. Kuraklığın azıttığı günlermiş; o yüzden onca bekledikleri oğullarına Kuruçiçek adını vermişler. Öteki çocuklara hiç benzemiyormuş. Daha altı aylıkken yakışıklı bir delikanlıymış ve evin bütün işlerini görüyormuş.

- Ana, demiş Kuruçiçek bir gün, insanlara nasıl yardım edebilirim, söyle. Bu korkunç kuraklığa nasıl son verebilirim?

- Bunu tek yolu var oğlum, diye cevap vermiş annesi üzüntüyle. Ama çok tehlikeli. Kuraklığa ve yağışa söz geçiren, Kara Göl'ün dibinde oturan kudretli eEjderhalar Kralı'nı yenecek kişi bu ülkeyi ve insanlarını koruyabilir. Çok pek çok kişi bunu denedi ama hiçbiri geri dönmedi.

- Ben de deneyeceğim, demiş Kuruçiçek kararlı bir sesle. Pirinç galetalarından bir paket hazırlamış ve Kara Göl'ün yolunu tutmuş. Derin ormanlardan geçmiş, dere tepe aşıp günlerce yürümüş. Yedinci günün akşamında Kara Göl'e ulaşmış. Her yer sessizmiş, insana ürküntü veriyormuş. Tek kuş ötmüyor, bir kız böceği arada bir suyun yüzünü ürpertiyormuş.

Ulaşılmaz gölün büyüsü altında Kuruçiçek yosun tutmuş bir taşın üstüne oturmuş ve gözlerini su yüzeyinin kımıltısız, parlak aynasına dikmiş. Böyle hiç kımıldamadan yüz gün, yüz gece boyunca gölün suyunu gözlemiş. Kimi zaman göl sevecen ve yumuşakmış, göğün mavisini huzurlu bir biçimde yansıtıyormuş. O zaman, Kuruçiçek'e göl kendisine sevgiyle gülümsüyor gibi gelirmiş. Kimi zaman da öfkeli görünürmüş göl. Suları kararır, kara yüzeyi şiddetle çalkalanırmış. Bazen suyun yüzeyinde

ak koyunlar koşuyor gibi olurmuş. Ya da koca koca dalgalar yükselir, arka arkaya patlarmış. Göl her gün farklı olurmuş; sanki yüzlerce yüzü varmış gibi...

Kuruçiçek gölün kıyısında öylece oturmuş, garip sularını seyretmiş. Gölün sırrına ermek istiyormuş.

Yüz birinci günün akşamında, Kuruçiçek o kadar yorgun düşmüş ki derin bir uykuya dalmış ama uykuda bile gölün düşüncesi onu terketmiyormuş. Hiç gözünün önünden gitmiyormuş. Rüzgârın tepeleri yükseklere çıkan dalgalar çıkardığını bile hissediyormuş. Aniden dalgalar gölün tam ortasında iki duvar gibi yükselip derinlere giden bir yol açmış. Bu gümüş yoldan dünyada hiç kimsenin görmediği güzellikte bir genç kız kendisine doğru ilerlemiş.

Genç kız yanına gelince ona gülümseyip:

- Ben Ejderhalar Kralı'nın kızıyım, demiş. Yüz gün yüz gece gölün aynasına baktım ve babama ulaşmanın bir yolunu bulmak için sularımızın sırrına ermeye çalıştığını gördüm. İnan, şimdiye dek hiçbir ölümlü babamın krallığını görmeyi başaramadı. Sana acıdım Kuruçiçek, yardım etmek istiyorum. İyi dinle; çünkü Ejderhalar Kralı'na ulaşmanın yolunu söyleyeceğim sana. Gün batımına doğru git ve üç yüz otuz adım say. Orada yapraklarını gölün serin sularına daldıran kof bir söğüt ağacı bulacaksın. Bu söğüdün en uzun dalındaki en küçük, sonuncu yaprağın gölün yüzeyine değdiği yerde babam kudretli Ejderhalar Kralı'nın sığınağı olan derin mağaranın girişi bulunuyor. Bu sözlerden sonra, gölün yüzeyi dalgalanmış ve aynayla birlikte Ejderhalar prensesinin güzel yüzü kaybolmuş.

Kuruçiçek ürpermiş. Güneş çoktan yükselmiş. Uyanık mı olduğunu, düş mü gördüğünü bilmiyormuş. Ama

prensesin öğütlerine uyup kalkmış ve Batıya doğru yürümüş. Şu işe bakın! Üç yüz otuz adım yürüyünce kendisini yapraklarını Kara Göl'ün yüzeyine sarkıtan bir söğüdün altında bulmuş. Kuruçiçek en uzun daldaki sonuncu, küçük yaprağın göle değdiği yeri görmek için söğüdü dikkatle incelemiş. Gerçekten de karanlık bir mağaraya giden dar bir geçit bulmuş. Kuruçiçek hiç duraksamadan suya atlamış ve mağaranın girişinde durmuş. Kapısı üç kilitle kapalıymış ve demirlerle korunuyormuş. Kuruçiçek boşuna kapıyı açmaya çalışmış. Elleri kan içinde kalmış ama kapı bana mısın demiyormuş. Uzaktan su şırıltıları içinden prensesin sesini tanımış. Şöyle diyormuş:

- İnsanların yağmur istemek için geldiklerinde, tapınaklarda kendisine sundukları Ejderhalar Kralı'nın amblemini taşıyan levhalardan almadan bu mağaraya giremezsin. Git, böyle bir levha bul, sonra geri dön. Onunla mağaranın kapısına üç kere vuracaksın, üçüncü vuruşunda kapı kendiliğinden açılacak.

Prensesin sesi sönükleşmiş ve sular yavaş yavaş sakinleşmiş. Kuruçiçek söğüdün en küçük, sonuncu yaprağını Kara Göl'ün yüzeyine sarkıttığı yeri bir kere daha incelemiş ama her yer iyice karanlıkmış, mağaranın girişi kaybolmuş.

Daha çok zaman yitirmeksizin sudan çıkıp köyün yolunu tutmuş.

Evine varınca Ejderhalar Kralı'nın amblemini taşıyan levhayı nereden ve nasıl bulacağını annesinden öğrenmiş. Annesi aylar sonra görebildiği oğlunu çok yorgun bulmuş. Delikanlı sorusunu sormak için sabırsızlanıyormuş; o yüzden maceralarının ayrıntılarını atlamış ve sormuş:

- Anacığım, Ejderhalar Krallı'nın amblemini taşıyan bir adak levhasını nereden alabilirim, söyle lütfen.

- Oğlum, bu zor değil, diye cevap vermiş annesi. Böyle bir levhayı tapınakta bulabilirsin. Tam zamanı, hemen git. Bugün tapınakta büyük bir tören var.

Kuruçiçek hemen tapınağa gitmiş. Büyük bir kalabalık varmış. Kuraklığa ve yağışa söz geçiren Ejderhalar Kralı'nın insanlara acıyıp yağmur göndermesini sağlamak için Ejderhalar Kralı'na kendi amblemini taşıyan bir levha sunmaya gidecek çok cesur bir adam seçmek için tartışıyorlarmış. Kuruçiçek kalabalık arasından kendisine yol açarak haykırmış.

- Ejderhalar Kralı'nın amblemini taşıyan levhayı bana verin. Onu yeneceğim.

Tapınağın kubbesinde sevinç ve coşku çığlıkları yankılanmış. Ejderhalar Kralı'nın amblemini taşıyan levhayı Kuruçiçeğe vermişler. Cesur genç adam saygıyla eğilmiş ve arkasında kalabalıkla birlikte tapınaktan çıkmış. Böylece Kuruçiçek yanındakileri yaşlı söğüde kadar götürmüş, orada durup en uzun daldaki sonuncu, küçük yaprağın suya değdiği yere bakmış. Suda mağaraya giden dar geçit yansıyormuş. Bir an bile duraksamadan suya atlamış. Üç kilitle kapalı kapıya üç kez vurmuş. Üçüncü kez vurunca kapı kendiliğinden açılmış. Parlak bir ışık kahramanımızın gözlerini kamaştırmış. Duvarları altın, gümüş ve incilerle işlenmiş mağaranın ortasında yeşimtaşından bir döşeğe uzanmış, kudretli Ejderhalar Kralı uyuyormuş. Gümüş pullarla işlenmiş, kocaman, kara elbisesinden uzun kırmızı tırnaklı elleri, ayakları çıkıyormuş.

- Çabuk şu yakutu al, ağzına koy, diye mırıldanmış bir ses

Kuruçiçek'in arkasından. Bu artık iyice tanıdığı prensesin sesiymiş.

Genç adam Ejderhalar Kralı'nın yanına kadar atılmış, yakutu koparmış ama daha yakutu ağzına atar atmaz ejderha büyük bir öfkeyle uyanmış.

- Seni alçak solucan! diye bas bas bağırmış kulak zarını patlatırcasına. İnime girmene ve malımı çalmana kim izin verdi! Haydi, çabuk geri ver yakutumu! O böyle bağırırken burun deliklerden alevler çıkıyormuş.

- Kral, sana bu yakutu geri vermeyeceğim. Sen kötü bir kralsın, insanlara yardım etmiyorsun. İnsanları susuz bırakıyorsun, ülkeyi çöl haline getiriyorsun. Bunları söylerken Kuruçiçek ejderhaya levhayla dokunmuş. Dokunur dokunmaz ejderha taş kesilmiş. Aynı anda cesur Kuruçiçek bir bulut ejderhası haline gelip mağaradan uçarak çıkmış ve insanların hayran bakışları önünde gidip göğe yayılmış. Yükseliyor yükseliyormuş. Mavi gök kapanmış, açılmış, sonra güzel, uzun bir yağmur başlamış. İnsanlar evlerine geri dönerken küçük tarlalarının yeşermeye başladığını görüyormuş. Yaşlı gözlerle kendilerini kurtaran göğe teşekkür ediyorlarmış.

Korkunç bir kuraklık döneminde bir çiçek gibi doğup çiçek gibi yaşayan çocuğun öyküsü böyle sona eriyor. Ama o gün bu gündür ejderha biçimindeki bulutlar hep bereketli yağmurlar getirir.

Seven Kadınla Ejderhalar Prensesi

Kötü bir bakanın oturduğu şehrin yakınlarındaki bir köyde çok güzel bir karısı olan bir adam yaşıyormuş. Kadının güzelliğinin ünü bakanın kulaklarına gelmiş. Gerçekten çok kıskanç ve utanmasız bir adammış, bu çok güzel kadını kendisine almayı kafasına koymuş. Onun kocasını yanına getirtmiş ve şöyle demiş:

- Güzel bir kadın zengin konaklarda yaşamalı, öyle yoksul bir yerde değil. Satranç oynayacağız. Yenilirsen, o benim olacak.

Bakan çok güçlü bir bey olduğundan, adam reddetmeyi göze alamamış. Boynunu bükmüş. Evine gelince oturmuş; ne yemek yemek, ne konuşmak istemiş.

- Neyin var? diye sormuş karısı endişeyle. O zaman, adam ağlamaya başlamış ve olanları anlatmış.

- Böyle bir beye karşı nasıl kazanabilirim! diye umutsuzluk içinde sızlanıyormuş. Benim gibi yoksul biri satranç oynamayı nereden bilsin! Bu oyunu hiç görmedim.

- Ağlama, demiş karısı ona güç vererek. Bir kağıt alıp kağıda satranç tahtası çizmiş, sonra kağıt parçalarından taşlarını yapmış ve satranç oyunun kurallarını kocasına öğretmeye girişmiş. Bütün gece satranç oynamışlar. Gün ağarınca kadın kocasına:

- Şimdi git, hiç korkma, demiş. Beni düşünerek oyna.

Adam bakanın evine varmış. Bakan çoktan satranç tahtasını hazırlamış, kendinden hoşnut, gülümsüyormuş. Adam karısını düşünerek atak bir şekilde oynamaya başlamış. Bir süre sonra, bakan endişelenmeye başlamış. "Bu da nereden çıktı!" diyormuş içinden. Kızdıkça daha çok hata yapıyormuş. Nasıl olduğunu anlayamadan oyunu yitirmiş.

- Bu en iyi oyuncunun da başına gelebilir! demiş bakan umursamazlıkla. Ama daha kazanmadın. Yarın birer kayık alıp denizde balık avlamaya gideceğiz. En büyük balığı yakalayan ödül olarak karını alacak.

Büyük beyler şakaya gelmez. Adamın onun sözünü dinlemekten başka çaresi yokmuş. Ertesi sabah deniz kıyısına gelmişler. Bakan yepyeni, küçük, güzel bir kayığa binmiş, adam da eski tahta sandalına. Açıklarda adamın sandalı tehlikeli bir şekilde yalpalamaya başlamış. İçeri giren suyu boşaltmakta zorlanıyormuş.

Birden sert bir rüzgâr çıkmış, deniz kabarmış, birbirinden yüksek dalgalar çıkmış, kayık devrilmiş ve sulara gömülmüş. Sular adamı sürüklemiş. Uzun zaman yüzdükten sonra, karaya ayak basınca akıntının kendisini kıyıdan çok uzaklara, beyaz yalıyarlı, bilinmedik bir adaya sürüklediğini görmüş. Bu ıssız bir adaymış ve adam orada tek başına yaşamış. Karısı burnunda tütüyormuş.

Bir gün her zamanki gibi, adanın kıyısına oturmuş, sevgili karısını düşünürken yanına beyaz bir balıkçıl konmuş.

O günden sonra, beyaz balıkçıl her sabah avını kendisiyle paylaşan adamı ziyarete gelmiş.

Böyle günler, haftalar, aylar ve tam üç yıl geçmiş. Üçüncü yılın son günü balıkçıl adama:

- Bana karşı iyi ve nazik davrandın, demiş. Bir dilekte bulun, hemen yerine getireceğim.

- En büyük dileğimi zor gerçekleştirebilirsin, diye cevap vermiş adam içini çekerek. Tek isteğim var; o da evime geri dönmek.

- Bunu yerine getireceğim, demiş beyaz balıkçıl ve adamı kanatlarının üstüne alıp götürmüş. Uğuldayan denizin üstünde üç gün, üç gece uçmuş ve sonunda karayı görmüşler. Balıkçıl adamın köyüne giden yola konmuş. Adama teşekkür edecek zaman bırakmadan bulutların içinde kaybolmuş. Adam çabuk çabuk evine doğru ilerlemiş. Karısını görmek için sabırsızlanıyormuş. Tam kapının önüne geldiğinde, kapı kendiliğinden açılmış ve karısı eşiği çıkmış ama kocasını tanıyamamış.

- Ben yoksul bir yolcuyum, demiş adam. Acıyın bana, bir çanak pirinç verin.

Kadın başıyla olur işareti yapmış ve eve girmiş. Az sonra tüten bir pirinç çanağıyla geri dönmüş.

- Üürüüü üüü! diye ötmüş horoz. Üç yıl üç gün boyunca karın yasını tuttu. Yarın yastan çıkıyor ve adaylar onu istemeye gelecek. Üürüü üüü...

Adam pirinci yiyince teşekkür edip gitmiş ama ertesi gün yeniden gelmiş. O gün küçük evin önünde bir yığın bey varmış. Bakan da aralarındaymış. O zaman kapı açılmış, kadın solgun ve üzgün evinden dışarı çıkmış. Kırmızı ipek elbise giymiş ve saçlarına bir yasemin çiçeği takmış. Ellerinde kocasının eski bir kazağı varmış. Kazağı göstererek şöyle demiş:

- Kocam balığa gideli dün üç yıl üç gün oldu ve geri dönmedi. Bu onun kazağı. Aranızdan kime uyarsa, onunla evleneceğim.

- Ver bakalım, ben deneyeceğim, diyerek atılmış zenginlerden biri. Ne ki zenginler yoksullardan daha yağlıdır. Berikinin de yuvarlak bir göbeği varmış. Kazak bir türlü olmuyormuş.

- Bekle, ver şunu bana. Tam benim bedenime göre, diye bağırmış sıradakilerden biri. Ama adam giysiye sığmıyormuş.

- Bu ceket sanki ben ısmarlamışım gibi, demiş bakan kibirli bir tavırla. Ama o da ceketin düğmelerini iliklleyemiyormuş.

- Ben de deneyebilir miyim? diye sormuş adam çekine çekine.

- Hele bakın şu uyuza! demiş bakan kızgınlıkla. Ama adam ceketi giyivermiş.

-Koca olarak onu istiyorum, ondan başkasını iste-

miyorum, demiş kadın kocasını tanıyarak. Sevinçten yanakları al al olmuş. Diğerlerine çekilip gitmekten başka yapacak bir şey kalmamış. Ama bakan bunu kabul edemezmiş. Birkaç gün sonra, adamı yeniden evine çağırtmış ve ikiyüzlü bir tavırla:

- Seni görmeyeli yıllar oldu, demiş. Ne kadar özlediğimi bilemezsin. Yeniden bir araya gelmemiz şerefine içmeliyiz.

Adam içmek istemiyormuş ama beyin davetini geri çevirmeye cesaret edememiş. İstemeye istemeye içmiş zavallı. Bakan sunduğu kadehin dibine zehirli bir örümcek koymuş. Adam kadehi dudaklarına değdirir değdirmez müthiş bir acı duymuş ve cansız yere yıkılmış. Kadın kocasının dönmesini boşuna beklemiş. Gece yarısı da gelmeyince bakanın evine gitmiş. Neler olup bittiğini anlamasına bakması yetmiş. Acıdan dili tutulmuş halde ölü kocasını kollarına almış ve küçük evlerine götürmüş. Bahçede bir çukur kazmış ve sevgilisini oraya gömmüş.

O günden sonra, kadın bir daha hiç konuşmamış, hemen hemen hiç yemek yememiş. Her gün kocasının elbisesini giyip balığa çıkıyormuş. Bir gün ağını çekerken gümüş renginde garip bir balık görmüş. Balık kendisine üzgün üzgün bakıyor gibi gelmiş. Acıyarak onu yeniden suya atmış.

Ertesi gün, kumsala inip ağını aldığında, birden karşısına güzel bir genç kız çıkmış. "Ne garip! Sanki bu gözleri bir yerlerde gördüm gibi!" diye geçirmiş içinden. O anda genç kız ona gülümseyerek şöyle demiş:

- Ben Ejderhalar Kralı'nın kızıyım. Dün akşam eğlence olsun diye gümüş renginde balık şekline girdim. Senin iyi yürekliliğin olmasaydı, az kalsın canımdan olacaktım.

Teşekkür ederim balıkçı, yaşamımı sana borçluyum. Gel, şimdi seni babama götüreceğim.

Kadın prensese balıkçı olmadığını, yalnızca ölmüş kocasının elbisesini giydiğini açıklayamamış. İpnotize olmuş gibi, Ejderhalar Prensesini izlemiş. Okyanuslar Krallığında kendisi için bir şenlik hazırlanmış; çeşitli nefis yemek ve içecekler varmış.

Kadın erkek kılığında Ejderha sarayında üç yıl yaşamış. Bir gün bahçede gezinirken gözleri üç renkli garip bir çiçeğe takılmış.

- Bu çiçeğin sihirli bir gücü vardır, demiş arkasından Ejderhalar prensesinin sesi. Birkaç yıl önce ölen birini bile diriltebilir. Çiçeğin mavi yaprağı vücudu eski şekline döndürür, beyaz yaprak vücuda can verir ve kırmızı yaprak kanın yeniden dolaşmasını sağlar.

Kadın Ejderhalar Prensesinin söylediklerini dikkatle dinlemiş ve ertesi gün gidip Ejderhalar Kralı'nı bulmuş.

- Kral Hazretleri, lütfen bana kırılmayın, demiş ama evime, insanların dünyasına dönmek istiyorum.

- Nasıl nasıl! diye şaşırmış kral. Burası hoşunuza gitmiyor mu!

- Burada her şey çok hoş ve güzel. İpekler, altınlar, inciler dolu. Ama insanın evi başka, demiş kadın. Artık hiçbir şey kararını değiştiremezmiş.

- Pekala, demiş, kral başını onaylama anlamında sallayarak. Madem bu kadar istiyorsun, yeryüzüne dön. Ejderhalar Kralı'nın bir cimri olduğunu düşünmemen için hazinemden anı olarak bir şey seçmeni istiyorum. Ne istersen, vereceğim.

- Hiçbir hazineye ihtiyacım yok, demiş kadın. Beni bahçende biten üç renkli çiçek memnun etmeye yeter.

- Doğrusu, hiç de fena bir seçim değil! demiş kral. O benim en değerli hazinem. Ama Ejderhalar Kralı'nın sözünde durduğunu görmen için, onu sana vereceğim.

- Baba, demiş prenses, konuğum krallığın sularında yolunu şaşırmasın diye ona eşlik etmek istiyorum. Prenses binlerce inci işlenmiş en güzel deniz elbisesini giymiş ve konuğu ile yola çıkmış. Su dünyasıyla kara dünyasının sınırına varınca şöyle demiş:

- Git, kendi dünyanı gör ama bana geri dön, seni bekleyeceğim.

Genç Ejderhalar Prensesinin ışıl ışıl yüzünü görünce kadının yüreği üzüntüyle sıkışmış ama üç yıldır sakladığı şeyi, kocasının elbisesini giydiğini açıklamaya dili varmamış.

- Belki dünyada değişebilirim, demiş yalnızca. Belki beni tanıyamayacağın kadar çirkinleşirim. Kim bilir ne zaman dönerim!

- Dön, diye ısrar etmiş Ejderhalar Prensesi. Yüz yıl bile sürse, seni bekleyeceğim, unutmayacağım.

Bunun üstüne ayrılmışlar.

Kadın kendi dünyasına varmış. İlk adımları onu sevgili kocasının mezarına götürmüş. Toprağı kazmış ve çoktan kurumuş vücudun üstüne üç renkli çiçeği bırakmış. Mavi yaprak vücuda eski görünümünü, beyaz yaprak da can vermiş ve kırmızı yaprak yeni bir kanla doldurmuş.

Adam derin bir soluk almış, gözlerini açmış:

- Çok derin uyumuş olmalıyım, demiş karısına, bu yüzden başım ağrıyor.

- Evet, uykun ağır ve uzun oldu, demiş kadın kocasına. Bütün olan biteni ona anlattıktan sonra, sözlerini şöyle bitirmiş:

- Ejderhalar Prensesi sayesinde kurtuldun. Seni bekliyor, git, onu gör. Seni tanımadığına şaşırsa, ona insanların dünyasının görüntüsünü değiştirdiğini söylersin. Onu bul ve buraya getir. O benim küçük kız kardeşim olacak.

Adam söz dinlemiş. En güzel giysisini giymiş, denizin yolunu tutmuş.

Bir gün iki gün, bir hafta, bir ay, bir yıl geçmiş. Sonra üç koca yıl geçmiş, adam hala geri dönmemiş. Karısı üç yıl onu beklemiş, gözlerinde ağlamaktan yaş kalmamış.

Uzaklara, Ejderhalar Krallığına bakmak için, bir dağın en yükseğine çıkmış. Kocasının prensesi görür görmez ona aşık olacağını ve artık kendisini seven kadını bir daha düşünmeyeceğini bilememiş olmasına üzülmüş. O şimdi, Ejderhalar dünyasında zevk ve bolluk içinde yaşıyormuş.

Kadın hiç kımıldamadan geceler ve günlerce dağın tepesinde kalmış. Taş kesilmiş gibi, kocasının döneceğini umarak hep uzaklara bakıyormuş. Rüzgâr yüzünü, yağmur vücudunu kamçılıyormuş. Korunmak için ellerini başını üstüne koyuyormuş. Beyaz elbisesi sararmış, narin cildi çatlamış. Ama hep sevgili kocasının yolunu kolluyormuş

Böyle haftalarca, yıllarca beklemiş; öyle ki yere kök salmış ve büyük, beyaz bir mantar haline gelmiş.

Çirkin Kadın

Bir zamanlar, o kadar çirkin bir kadın varmış ki en yoksul, en çirkin bir erkek bile onu istemezmiş. Yaşlandıkça daha korkunçlaşıyormuş. Evde kalmış bir kız olmak istemediğinden, sonunda bir körle evlenmiş.

Her gün adamın karşısına geçip güzelliğini över dururmuş.

- Karının güzelliğinden kuşkun olmasın adam! diyormuş. Herkes yüzümün bir ay parçası kadar güzel olduğunu söylüyor. Sesim bülbülün sesinden daha hoş.

Koca bir zaman onu sabırla dinlemiş, sonunda kadının bu kendini beğenmişliğinden usanıp şöyle demiş:

- Beni yoruyorsun. Kandırmaya çalıştığın apaçık ortada. Söylediğin kadar güzel olamazsın. Hangi kadın kendine koca olarak bir körü alır!

Kadın hemen susmuş. Bir daha da kocasının önünde güzelliğinden söz etmemiş.

İki Yıldız

Bir zamanlar, iki nazik ve çalışkan kızı olan yoksul, dul bir kadın varmış. Sabahtan akşama kadar cimri bir çiftçinin tarlalarında çalışırmış. Canını dişine takarmış ama doğru dürüst karınları doymazmış, çok zaman karınları boş uyurlarmış. Bir gün, yiyecek bulmak için ne yapacaklarını bilmeyen kızlar annelerine şöyle demişler:

- Anne, biz dağa gidiyoruz. Belki orada açlığa dayanmamızı sağlayacak kökler buluruz. Dağın yolunu tutmuşlar.

Ama dağ çölmüş, orada taşlar ve kayalardan başka hiçbir şey yokmuş. Koca koca taşları boşuna çevirmiş, bütün çatlakları tek tek aramışlar. Yorgunluktan bitmişler ama annelerini düşününce daha ilerilere gitmişler. Çoktan akşam oluyormuş ama iki kardeş hala yenebilecek bir şey bulamamış. Yine de eve elleri boş dönmek istemiyorlarmış.

Birden karşılarına nereden çıktığı bilinmeyen bir yaşlı çıkmış. Kocaman, beyaz bir giysi giymiş ve beyaz sakalları beline kadar iniyormuş.

- Çocuklarım, buraya ne aramaya geldiğinizi biliyorum, demiş. Size yardım etmek istiyorum. Size biri altın, öteki gümüş iki altın vereceğim. Bunları söylerken uzun, beyaz giysinin cebinden iki küçük anahtar çıkarıp genç kızlara vermiş. Sonra konuşmasına devam etmiş:

- Yüksek dağa doğru gidin, hep yürüyün; güneş üç kez doğup üç kez batınca Billur Kayalık'ın eteklerine varacaksınız. Dağın cinleri orada dünyanın en büyük hazinesini saklıyor. Kayalığın girişi iki kilitle kilitlidir. O kapıyı yalnız bu anahtar açabilir. Bununla birlikte yalnız billur salonun tabanında duranı almaya dikkat edin. Yaşlı konuşması biter bitmez nasıl ve nereye gittiği bilinmez, göründüğü gibi yok oluvermiş.

İki kız kardeş gözlerini oğuşturmuş, ellerini çimdiklemiş, ellerindeki iki anahtar olmasaymış, bütün bunları bir düş kabul edecekmiş. Bir anda açlığı ve yorgunluğu unutup yaşlının kendilerine dediği gibi, en yüksek dağın yolunu tutmuşlar.

Güneş üç kez doğmuş, sonuncu kez battığında, şaşırarak Billur Kayalık'ın eteğinde bulunduklarını görmüşler.

- Bak, kardeşim! İşte giriş, demiş büyük kız. Önlüğünün cebinden gümüş anahtarı çıkarmış. Kilit gıcırdayıp açılmış ama kapı hala kapalıymış.

- Şimdi sıra bende, demiş küçüğü ve altın ahahtarını ikinci kilide sokmuş. Kilit gıcırdamış ve kapı ağır ağır açılmış kendiliğinden. Saf altın ve gümüş plakalarla dolu billur salonu görünce kız kardeşlerin hayranlıktan solukları kesilmiş. Yerde ağzına kadar inci yakutlarla dolu yeşimtaşından vazolar duruyormuş. Bakırtaşından sahanlarda çil çil altınlar varmış ve küplerden elmas taşıyormuş.

Yaşlının öğütlerini hatırlayarak genç kızlar yalnız yere saçılmış birkaç altını alıp uzun atkılarına sarmış. Billur salondan çıkar çıkmaz kapı kendiliğinden sessizce arkalarından kapanmış ve kilitler kendi kendilerine işlemiş.

İki kız kardeş evlerine varınca başlarından geçen bu güzel macerayı annelerine anlatmış. Anne onlara inanmamış önce ama kızları çil çil altınları masaya saçınca sevinçten ağlamış.

- Artık açlık bitti, demiş. Ama iyi yürekli olduğundan, hazinesini köyün bütün öteki yoksullarıyla paylaşmış. Cimri çiftçi köyün yoksullarının mutlu olduğunu görünce "Bu böyle olmaz!" demiş içinden. İki kız kardeşin evde olmadığı bir anı kollamış, kulübeye yaklaşmış ve kapıdaki aralıktan içeriye bakmış. Annenin masanın yanına oturmuş, çil çil altınları masanın üstüne yığdığını görünce gözleri istekle parıldamış. Odaya bağırarak dalmış:

- Bu altınları nereden çaldın! Haydi, çabuk söyle, yoksa seni tutuklatırım.

Anne boşuna acınma dilemiş ve kızlarının da masum olduğuna yemin etmiş. Sonunda gerçeği açıklamaktan başka çaresi kalmamış.

- Kızlarının dönmesini bekleyeceğim, o anahtarları bana verecekler, diye bas bas bağırmış çiftçi.

Az sonra kız kardeşler eve dönmüş. Daha çiftçi ağzını açmadan işlerin kötüye gittiğini anlamışlar.

- O anahtarları bana verin, demiş buyurarak. Ben de gidip bakacağım Billur Mağaraya.

Kardeşler sessizce bakışmış. Hayır, bu anahtarlar böyle cimri ve kıskanç bir adamın ellerine bırakılamazmış.

- Veriyor musunuz, vermiyor musunuz diye bağırmış korkutucu bir tavırla kötü çiftçi.

- Anahtarını sakın ona verme, yut onu, diye bağırmış küçüğü ve altın anahtarı ağzına atmış.

- Onu alamayacaksın, diye bağırarak abla küçük gümüş anahtarı yutmuş.

Öfkeden çılgına dönen çiftçi, kız kardeşlerin üzerine atılmış ama onlara dokunur dokunmaz olağanüstü bir şey olmuş.

Küçük kız kardeşin bulunduğu yerde altın bir ışın, ablanının bulunduğu yerde de gümüş bir ışın parıldıyormuş. Bu ışınlar o kadar parlakmış ki cimri ve kıskanç çiftçiyi kör etmiş.

Anne biri altın, diğeri gümüş iki yıldızın odanın tabanından yükseldiğini görmüş. İki ışın pencereden uçmuş ve usul usul sallanarak gökyüzüne yükselmiş. O günden sonra, anne kızlarını bir daha görmemiş ama her akşam hava kararınca evin eşiğine çıkar, gözlerini gökkubbeye çevirir ve orada iki yıldız görürmüş. Günümüzde hala parlayan ve yolculara yol gösteren biri altın, diğeri gümüş iki yıldız...

Küp ve Maymunlar

Bir zamanlar, Yeşe ve Künka adında iki dost varmış.

Bir gün, Yeşe'nin birkaç günlüğüne evinden ayrılması gerekmiş. Künka'ya :

- Birkaç günlüğüne bir yere gitmem gerekiyor, demiş. Yokluğumda içinde biriktirdiğim birkaç altının bulunduğu küpün çalınmasından korkuyorum. Bu küpü benim için korur musun?

- Seve seve, diye cevap vermiş Künka.

Yeşe gidince Künka küpü almış ve doya doya seyretmek için küpün içindekileri yere boşaltmış. Öyle güzelmiş ki çil çil altınlar! Ne de güzel şıkırdıyorlarmış! Künka onları okşuyor, gözlerini onlardan ayıramıyormuş.

- Aman sen de! demiş kendi kendine. Yeşe'nin bunlara benden daha az ihtiyacı var. Altınları kendi evine saklamış ve küpü kumla doldurup arkadaşının dönmesini beklemiş.

- Sevgili dostum, senin yokluğunda korkunç bir şey oldu, demiş yıkılmış yüzle. Bir düşünsene, gittiğinin ertesi günü, bütün altınların kum haline gelmiş.

- Çok garip şey! diye cevap vermiş Yeşe ama yutmamış. Hiç böyle bir şey duymamıştım. Kum dolu küpü almış ve evine dönmüş.

Sonra günün birinde, birkaç günlüğüne evinden ayrılmak sırası Künka'ya gelmiş. Küçük yaştaki üç çocuğunu yalnız bırakmak pek hoşuna gitmiyormuş. Onları kime bırakabilirmiş! Evde tek başlarına bırakamazmış onları. Böylece gidip dostu Yeşe'yi bulmuş ve ondan yokluğunda çocuklarına bakmasını rica etmiş.

- Neden olmasın dostum! demiş Yeşe. Onları bana bırak, onlara kendi çocuklarım gibi göz kulak olurum.

Künka gidince Yeşe üç şirin maymun satın almak için pazara gitmiş. Maymunları evine getirmiş ve onlara dostunun çocuklarının adını vermiş. En büyüğüne Sönam adını vermiş ve ona kapıyı kapamasını öğretmiş, ortanca Padmaya ve ona odayı nasıl süpüreceğini göstermiş, Lamo adını verdiği en küçüklerine de çay servisi yapmayı öğretmiş.

Künka dönmeden bir gün önce, Yeşe çocukları saklamış.

Gelir gelmez Künka'nın ilk sorusu çocuklarının nerede olduğunu sormak olmuş.

- Sevgili dostum, yokluğunda korkunç bir şey oldu, diye ağlayıp sızlanmış Yeşe. Sana korkunç bir haber vermek zorundayım. Düşünsene, gittiğinin ertesi günü, kalktığımda şaşkınlıktan donakaldım; çocukların maymun haline gelmişti.

- Olamaz! diye haykırmış dehşetten boğazı sıkışan Künka.

- Ama bu doğru. Şimdi kendin göreceksin, demiş Yeşe büyük bir üzüntü içinde.

- Sinam, neredesin? Gel, kapıyı kapa, diye seslenmiş.

- Geliyorum baba, diye homurdanmış maymunların büyüğü ve koşup kapıyı kapamış.

Künka'nın bütün kanı çekilmiş.

- Padma, gel ortalığı şöyle bir süpür, diye bağırmış Yeşe.

- Hemen baba, diye ulumuş ikinci maymun ve süpürgeyi kaptığı gibi yerleri süpürmeye koyulmuş.

- Lamo?

- Çay mı istiyorsun baba? diye sormuş en genç maymun. Hemen getiriyorum.

- Bu korkunç bir şey! Çocuklarımın maymun haline geldiğine nasıl inanabilirim!

- Altınların kum haline gelmesi kadar bu da olabilir, demiş Yeşe umursamazlıkla.

- Ama dostum! diye ezile büzüle açıklamış Künka. Doğrusunu söylemek gerekirse, altınların kum haline gelmedi.

- Bunları söylediğine sevindim, diye cevap vermiş Yeşe.

Ben de sana açıklamalıyım ki nasıl altınlarım kum haline gelmediyse, çocukların da maymun haline gelmedi.

Künka altınları sahibine getirmiş, Yeşe de ona çocuklarını geri vermiş. İki dost kucaklaşmış; bu olay da böylece kapanmış.

Üç Prens

Bir zamanlar üç oğlu olan bir kral varmış. Bir gün oğullarını çağırıp şöyle demiş:

- Çocuklarım, iyice yaşlandım ve son saatimin geldiğini hissediyorum. Artık büyüdünüz. Krallığı içinizden birine bırakmanın zamanı geldi. Gidin, dünyayı dolaşın. İçinizden hanginiz en soylu davranırsa, asamı ve tacımı ona bırakacağım.

Üç prens babalarıyla vedalaşıp birlikte dünyayı dolaş-

maya çıkmış. Uzun zaman dolaşıp durmuşlar, güneş kırk kez doğup batmış. Kırk birinci günün akşamında tanımadıkları bir şehrin surlarına ulaşmışlar. Geceyi geçirecek bir çatı altı aramış ve yakındaki bir handa yer bulmuşlar. Ertesi gün uyanır uyanmaz gidip pazarı görmeye karar vermişler.

- Beyler, ne bu aceleniz! Şu sürahimi satın alın, diye paçavralar içindeki yaşlı bir kadın pazarda onlara seslenmiş.

Prensler yaşlının kendilerine şekilsiz bir sürahiyi gösterdiğini görmüşler.

Büyük ve ortanca prens alay ederek kahkaha atmış, omuzlarını silkip yollarına devam etmişler. Yumuşak yürekli olan küçük prens yaşlıya acımış. Cebinde kalan son altınını çıkarıp ona uzatmış. Gitmek için arkasını dönünce yaşlı ona seslenmiş.

- Böyle gitme, ben sadaka istemiyorum. Bu sürahiyi al, sıradan bir sürahi değildir.

- Onu ne yapabilirim? diye sormuş prens.

Yaşlı sürahiyi ona uzatırken fısıldar gibi bir sesle:

- İyi bir alışveriş yaptın genç beyim, demiş. Bu bildiğin sürahilerden değil. İçinde yaşam suyu var. Çoktan beri ölmüş birini bile diriltir. Daha prens şaşkınlığından kurtulmadan sanki yer yarılmış da içine girmiş gibi ortadan yitivermiş. Prens elinde yamru yumru sürahiyle bir süre öyle kalakalmış, bunların gerçekten olup olmadığını bilmiyormuş. Pazarda kendilerine uygun hiçbir şey bulamayan kardeşleri de geri dönüyorlarmış. Bu durumda, üçü birlikte o gece hareket etmeye karar vermiş. Hana varmak için yürürlerken trampet sesleri işitmişler. Yaklaşınca üç karde-

şin eşini görmediği güzellikte genç bir kızın portresi önünde toplanmış meraklı bir kalabalık görmüşler. Bu güzel kızın kim olduğunu sormalarına zaman bırakmadan tellal bağıra bağıra ilan etmiş:

- Ey ahali, güzel prensesimiz sarayına gelip soracağı soruya doğru cevap verecek kişiyi kendisine eş olarak alacağını bildirir. Yanılanınsa vay haline! Soruyu bilemeyenin başı kesilecek.

- Tek soruya cevap vermek çok zor bir şey değil, demiş üç prensin en büyüğü. Ben hemen gidiyorum oraya, siz beni handa bekleyin. Sizi prensesle düğünüme davet edeceğim, demiş ve sarayın yolunu tutmuş.

Akşam ağabeyleri geri dönmeyince ve ertesi gün tellal çağrıyı yineleyince ortanca kardeş prensesin yanında şansını dememeye karar vermiş, en küçük kardeşine kendisini handa beklemesini söylemiş.

Küçük kardeşine hoşça kal deyip saraya gitmiş. Ölüm kokan giriş avlusunda yığın halinde taşlar varmış, o kadar çokmuş ki merdiven sahanlığına ulaşmak oldukça zormuş. Prens salona alınınca ona yanına oturmasına buyurmuş pranses. Nefis tatlılarla dolu bir tepsi göstererek onu yemeye davet etmiş.

Prens yemeye başlamış. Yemeyi bitirince prenses:

- Şimdi sorumu sorabilir miyim? demiş

- Evet, sana cevap vermeye hazırım, demiş prens.

- Ku-li Pe-li'ye ne yaptı? diye sert bir tavırla sormuş prenses. Gözlerinde öfke şimşekleri çakıyormuş.

- Kim bu Ku-li, Pe-li? Adlarını hiç duymadım, diye kekelemiş Prens. Alnında soğuk terlerin biriktiğini hissetmiş.

- Bilemedin! diye haykırmış prenses. Cellat, kes kelle-

sini. Daha prens ne olduğunu anlamadan bir baş kısaltılmış. Giriş avlusuna garip bir taş daha yuvarlanmış.

İkinci günün sabahında, ikinci ağabey de gelmeyip tellal aynı çağrıyı yapınca küçük prens ağabeylerini aramaya karar vermiş. Tam sarayın ana kapısından geçerken pazardaki dilenci kılıklı yaşlı birden karşısına dikilmiş.

- Bekle biraz oğlum, demiş. Bu kadar acele etme. Kuli'nin Pe-li'ye ne yaptığını sen biliyor musun?

- Ku-li, Pe-li! diye hiçbir şey anlamadan yinelemiş genç prens.

- Bak, gördün mü! Bilmiyorsun işte! Prenses herkese bu soruyu soruyor. Cevap veremeyenlerin kellesini kestiriyor, sonra taş haline geliyorlar. İki kardeşinin ve prensesin güzelliğine vurulan binlerce gencin başına aynı şey geldi. Yaşlı bir süre düşünceli durmuş, sonra şöyle devam etmiş:

- Sana yardım edeceğim. Şu elmayı al ve doğuya ilerle. Dördüncü ayın sonunda, doruğunda Ateş Kuşu'nun yuva yaptığı bir dağa varacaksın. Bu elmayı verip ondan sana yardım etmesini rica et.

Prens elmayı almış, daha teşekkür etmeye fırsat bulamadan yaşlı bir duman halinde uçuvermiş. İyi yaşlının öğütlerine uyarak prens doğuya yönelmiş. Dördüncü ay sona ererken ufukta bir dağ karşısına çıkmış. Doruğa yaklaştıkça dağdan çıkan parıltı yoğunlaşyormuş; öyle ki prens gözlerini elleriyle perdelemek zorunda kalmış. Tepeye varınca parlak tüylerini düzelten Ateş Kuşu'nu görmüş.

İyi kalpli yaşlının öğütlediği gibi, elmayı Ateş Kuşu'na sunmuş ve ondan kendisine yardım etmesini rica etmiş.

- Kanatlarıma asıl, demiş kuş. Havalanmış ve prensi

yükseklere götürmüş. Böyle uzun zaman uçmuşlar, günler geceleri izlemiş; en sonunda, kırçıl sakallı bir kralın dolaştığı bir gök sarayının altın yaldızlı avlusuna inmişler.

- Sen kimsin, nereden geliyorsun? diyesormuş kral.

Prens yer dünyasından oralara kadar nasıl getirildiğini ve prensesin sorduğu soruya cevap veremedikleri için kardeşlerini nasıl öldürttüğünü açıklamış.

Kral bir süre düşünceli beklemiş, sonra derin bir iç çekerek:

Bu prenses Ku-li'den başkası değil, Pe-li de benim. Çok garip bir şey oluncaya kadar, uzun yıllar mutluluk içinde birlikte yaşadık. Bir sabah bahçeye gittim. Yolum ahırın yanında geçiyordu. En çok sevdiğim atımın kan ter içinde kaldığını ve ağzından köpüklar aktığını gördüm. Gece atıma kim binmiş olabilirdi! Hemen bu alçağı yakalamaya karar verdim. Akşam olunca kılıcımı kuşandım ve ahırın bir köşesine gizlendim, sonra gözetlemeye başladım. Az sonra gece yarısı olacaktı. Sonra ayak tıpırtıları işittim. Karım Ku-Li'nin karaltısı ahırın kapısında gözüktü. En çok sevdiğim atımın üstüne atladı ve daha ben şaşkınlığımdan kurtulamadan karanlık gecede kayboldu. "Karım! Kendi karım!" diyordum şaşkın şaşkın. Gece gece böyle nereye at sürer!" Başka bir atın eyerine atladım ve onun peşine düştüm. Dağlardan, vadilerden, uçurumlardan geçen korkunç bir yoldu. Dağların tam ortasında birden gözden yitti. Ateş aydınlığının çıktığı bir mağaranın önündeydim. Atımdan atlayıp mağaraya süzüldüm. Ortasından kırk şeytanın halka haline oturduğu, geniş, kayalık bir salondu. Anlatması zor geliyor... Yedi başlı kara bir şeytan, karımla sarmaş dolaş dans ediyordu. Cehennem dansının ortasına atıldım, kılıcımı salladım ve yedi başlı kara şeytan dışında bütün şeytanlara gelişigüzel vurup hepsinin kellesini uçur-

dum. Ona da saldırdım; bir, iki, derken dört kafasını kestim, durmaksızın biçiyordum, beşinci kellesini de vücudundan ayırdım ama elimin gücü azalıyordu. Altıncı baş da düştü ve yerde yuvarlandı. Soluklanmak istedim ama yalnız tek kafası kalan şeytan bundan yararlandı. Ku-li'yi belinden kaptığı gibi götürdü ve onunla birlikte kara gecede kayboldu. O korkunç gecenin üstünden yıllar geçti, Ku-li'yi bir daha hiç göremedim. Şeytanlar krallığında hüküm sürdüğü ve kara şeytanın tahtın arkasında saklandığı söyleniyor. Bütün soylu delikanlıları en sonuncusuna kadar tuzağına düşürüp şeytanın vücudunu onların kanlarıyla sulayınca eksik başlar yeniden çıkacakmış. Prens, o kara şeytanı yalnızca sen öldürebilirsin ve zavallı dünya yeniden huzura kavuşur.

Bu sözlerden sonra, genç prense sihirli kılıcını uzatmış, sonra hizmetkarlarına ateş Kuşu'nu yeniden eyerlemelerini buyurmuş. Ateş Kuşu eriyen bir altın gibi alev alev parıldayan kanatlarını açmış, yükselmiş ve başlamış uçmaya. Uçmuş uçmuş... Sonunda Ku-li'nin hüküm sürdüğü kara sarayın kapısının tam önüne konmuş.

Prens garip taşlarla dopdolu şeref avlusuna girmiş ve Ku-li'nin bekliyor gibi göründüğü büyük salona süzülmüş. Prenses ellerini birbirine çarpmış ve koşan hizmetkarlarına zengin bir ziyafet hazırlamalarını buyurmuş.

Konuğuyla paylaştığı yemekten sonra, prenses sormuş:

- Söyle bakalım prens, Ku-li Pe-li'ye ne yaptı?

- Ku-li şeytanla anlaştı ve kral Pe-li'nin saygıdeğer adını kirletti. Sen Ku-li'sin ve genç insanların kanına bulayarak iyileştirmek istediğin kara şeytanı tahtın arkasında saklıyorsun.

Prensesin benzi ölü gibi solmuş ve bir korku çığlığı koparmış. Tahtın arkasından altı korkunç baş çıkmış. Prens bir saniye duraksamamış, sihirli kılıcını kınından çıkarmış ve bütün başları uçuruncaya kadar sağdan, soldan biçmiş. Korkunç bir ulumayla şeytan cansız yere yığılmış.

Aynı anda, prenses rahatlayarak derin bir soluk almış. Yüzü büyük bir sevinçle aydınlanmış.

- Teşekkür ederim kurtarıcım. Beni kötü bir gücün elinden kurtardın. Bu şeytan bana büyü yapmıştı. Şimdi büyü bozulduğuna göre, artık sevgili kocam Pe-li'nin yanına dönebilirim.

Prens prensesle vedalaşmış ve garip taşlarla dolu avluya koşmuş. Hemen mantosunun altından eski sürahiyi çıkarmış ve taşlara tek tek su serpiştirmeye koyulmuş. Taşlar hemen canlanmış ve yakışıklı delikanlılar haline gelmiş. En sonunda prens son iki damlayı kralın büyük oğullarını hapseden son iki taşa damlatmış. Bu korkunç ayrılıktan sonra, üç kardeş birbirlerine kavuşunca çok sevinmiş. Yok şöyle, yok böyle demeden evlerine dönmeye karar vermişler. Yolculuklarının kırk birinci günü, akşama doğru, kraliyet şatosuna vardıklarında, babalarını yatağa düşmüş halde bulmuşlar. Kral sevinç gözyaşları dökmüş ve onlardan başlarından geçenleri anlatmalarını istemiş. Her birinin ne yaptığını teker teker anlatması gerekiyormuş.

Ku-li, Pe-Li ve yedi başlı şeytan olayını duyunca kulaklarına inanamamış. O zaman, tahtını, tacını ve asasını üç oğlunun en küçüğüne bırakmaya karar vermiş.

Küçük prens bilgelik ve hakseverlikle hüküm sürmüş, ondan sonra torunu, torununun torunu, torununun torununun torunu da hüküm sürmüşler...

Küçük Tahta At

Bir zamanlar, çok eski bir krallık şehrinde, biri demirci, öteki dülger iki ünlü zanaatkar yaşarmış. Günlerden bir gün, bu iki usta, Pembe Şeftali hanında karşılaşmış ve sohbete başlamış. İki komşu gelip masalarına oturmuş ve içlerinden biri damdan düşer gibi şöyle demiş.

- Bizim demircimiz şehrimizin onurudur. Gündüz fenerle arasan, bir eşini bulamazsn.

- Ya dülgerimize ne dersin! demiş öteki komşu. Bütün krallığı karış karış dolaşsanız, ondan iyisini bulamazsınız.

Komşu masadakiler de düşüncelerini söylemiş, kimi evet, kimi hayır demiş. İş yumruklaşmaya kadar varmış. Bu durum hancının hiç mi hiç hoşuna gitmemiş:

- Bu da neyin nesi! Bu yüzden döğüşecek misiniz! Nasıl olsa, doğru dürüst bir karara varamayacağız. İlle de ikisinden hangisinin daha iyi olduğunu öğrenmek istiyorsanız, neden Majesteleri Krala başvurmuyorsunuz!

- Hancı haklı, demiş müşteriler ve Majestelerinin karar vermesini istemişler saygıyla.

- Siz ikiniz, on gün sonra yine gelin, demiş kral zanaatkarlara. Gelirken en iyi yaptığınız şeyi de getirin.

On gün sonra, iki zanaatkar krallık sarayına varmış. Şeref avlusu o kadar kalabalıkmış ki iğne atsan, yere düşmezmiş.

- Gösterin bakalım, bize ne getirdiniz, demiş kral. Demirci özenle paketi açmış. İnsanlar görmek için itişip kakışıyormuş. Birden biri bağırmış:

- Bu, demir bir balık. Ötekiler de koro halinde tekrarlamışlar. Kralın ne diyeceğini merak ederek bakışlarını ona çevirmişler.

- Güzel bir balık, sanki canlı, demiş kral biraz şaşırarak. Özelliği ne?

- Bu, bildiğimiz balıklardan değil, Majesteleri, demiş demirci böbürlenerek. Bu balığa on bin çuval buğday yüklense batmaz, bu yüküyle onu istediniz yere yüzdürebilirsiniz.

- Demirin su üstünde yüzdüğünü hiç duymamıştım! diye şaşırmış kral ve deney hazırlıklarının yapılmasını buyurmuş. Görevliler balığa on bin çuval buğday yüklemiş ve onu suya indirmişler. Balık hızla yüzmüş.

- Demirci kazandı, diye haykırmış oradakiler coşkuyla. Onayladığını gösterir biçimde kral başını sallamış.

Sonra dülgere getirdiği şeyi göstermesini işaret etmiş.

Dülger paketinden canlı bir at gibi boyanmış tahta, küçük bir at çıkarmış. Kralın önünde saygıyla eğilerek ayaklarını dibine bırakmış.

- Dülger bir oyuncak getirmiş, diye basmış kahkahayı meraklılar. Kral soru soran bakışlarını dülgere çevirmiş.

- Bu bir oyuncak değil Majesteleri, demiş dülger sakin bir tavırla. Bu uçan bir at. İnsanlar hayranlıktan donakalmış. Kral tahtından atlayarak haykırmış.

- Ne! Olmaz öyle şey!

- Böğründeki şu yirmi altı anahtara bakın! diye açıklamaya başlamış dülger. Birinci anahtarı ileriye çevirirsem, at yükselir, geriye çevirirsem, yeniden iner. Öteki anahtarlar atın uçuş hızını düzenler. Birisi son anahtarı çevirirse, onu kuş yakalayamaz, rüzgâr bile geride kalır. Bütün dünyanın üstünde uçar, bütün ülkeleri tanır, her yere gidebilir, kimse onu yakalayamaz. Zanaatımın ürünü işte böyle, Majesteleri!

- Sen kazandın dülger, demiş kral törensel bir tavırla. Gerçekleştirdiğin şey karşısında insanın dili tutuluyor. İyi de bu küçük atı kim deneyecek!

- Ben baba, diye büyük bir istekle bağırmış veliaht, koşup babasının önünde diz çökmüş. Yalvarırım baba, bu küçük atla uçan ilk kişi olmama izin ver.

Kral hoşgörüyle gülmüş:

- Oğlum, deneyimsizsin. Bu işin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorsun! Ama yeniyetme o kadar diretmiş ki sonunda kral içini çekerek izin vermiş ona.

Veliaht ata atlamış, ilk anahtarı çevirmiş ve oradakilerin şaşkın bakışları altında yükselmiş.

-Çok hızlı açma ve az sonra geri dön, diye bağırmış babası büyük bir korkuya kapılarak. Ama prens elini sallamakla yetinmiş, sonra ikinci anahtarı, arkasından üçüncü anahtarı çevirmiş.

- Oğlum o kadar yükselme, diye bağırdığı işitiliyormuş kralın. Aşağıdaki insanlar artık küçük kara noktalar gibiymiş oğlanın gözünde. Anahtarları bir bir çevirmiş, at gittikçe daha hızla yükseklere çıkmış.

Uçan prensin yüzüne serin bir rüzgâr vuruyormuş, garip atın altında bilinmedik bölgeler sıra sıra uzanıyormuş. Birden ufukta sıra dağlar belirmiş ve büyük bir hızla yaklaşmış. Bu dağlar babasının krallığının sınırını gösteriyormuş. O zaman, kralın oğlu en sonuncu anahtarı çevirmiş ve küçük at kayalıklar üstünden ok gibi geçmiş. Sonra yeniden tarlaların üstünde uçmuşlar. Sıra sıra köylerin ve şehirlerin üstünden geçmişler. Sonunda, genç prens acıktığını hissetmeye başlamış. Yorgunmuş. Yavaş yavaş akşam oluyormuş. Uzaklarda bir şehrin karaltısı beliriyormuş.

"Burada dinleneceğim", demiş kendi kendine ve anahtarları bir bir ters yönde çevirmeye başlamış. At ağır ağır inmiş. Genç adam inmek için ıssız bir yer seçmiş. Küçük atını geniş mantosunun kıvrımları altına saklamış ve tanımadığı sokaklardan şehre yönelmiş. Merkezden uzakta bir hana girmiş.

Tan ağarınca hancının merakını çekmesin diye küçük atını özenle gizlemiş ve yaya olarak şehre yönelmiş. Bir kalabalığın aynı yöne doğru acele acele gittiğini görmüş.

Kalabalığa karışıp onları izlemiş ve az sonra kendisini hareketli bir krallık sarayının önünde bulmuş. Alan hınca hınç doluymuş ve insanlar havaya bakıyormuş. Veliaht adamın birine ne beklediklerini ve neden gökyüzünü araştırdıklarını sormuş.

- Çok uzaklardan geliyor olmalısınız! demiş soru sorduğu adam. Yoksa, böyle bir soru sormazdınız. Burada bunu çocuklar bile bilir. Kralımızın gökten yere indiğini görmek için sabahın bu saatinde hep buraya geliriz.

- Gökten yere mi! diye yinelemiş prens.

- Oraya kızını, prensesimizi ziyarete gider.

- Nasıl yani! Gökte mi oturuyor!

- Bakın,size açıklayayım, demiş adam. Kralımız kızıyla gurur duyar. Öyle herkesin gözünün kızına değmesini istemez. Bu nedenle tanrılardan bulutlar içinde bir yerlerde ona özel bir saray yapmalarını istedi.

- Bu prenses gerçekten o kadar güzel mi?

- Ne kadar güzel olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez, bayım. Tam bunları söylediği anda, kalabalıkta bir dalgalanma olmuş. Adam prensin kolunu sıkarak:

- Bak, şu yana bak! demiş. İşte, geliyor.

Veliaht ışıl ışıl yanan bir saltanat arabasının gökten inip yere konduğunu görmüş. Değerli taşlar işlenmiş mantolu, asık yüzlü bir adam inmiş ve hızlı adımlarla saraylıların arasından geçerek sarayın kapısına doğru yönelmiş.

Prens akşamı zor etmiş. Karanlık çöker çökmez küçük atını mantosu altına saklayıp şehirden çıkmış ve kimseye görünmeden anahtarı çevirmiş, havalanmış.

Gökyüzü çoktan beri kapkaranlıkmış. Prens bulutlar

arasında dolaşıp duruyormuş prensesin sarayını arayarak. "Yararı yok, bulamayacağım", diye geçirmiş içinden. Tam o sırada soluk, mavi bir yıldız önünde parlamaya başlamış. Yaklaştıkça büyümüş ve bu karanlıktan sanki tamamen ay ışığından örülmüş gibi yarı saydam bir saray çıkmış ortaya. Prens aydınlık pencerelerden içeriye bakmış. Salonlarda incin top oynuyormuş. İçeride insan gözünün göremeyeceği harikalar görmüş. Tanrılar prensesin sarayını gök mücevherleriyle süslemiş. Billur su kaplarında yansıyan beyaz ışık selleri fışkırıyormuş saydam lambalardan. Gökkuşağından halılar renklerini tabana seriyormuş. Kaymaktaşından vazolarda mis gibi kokan sonsuz ilkyaz çiçekleri varmış.

Ama prensi ilgilendiren bu görkem değilmiş. Büyülenmiş gibi, duvarları bulut kaplı gümüşten odada uyuyan prensesi seyrediyormuş. Lüle lüle saçları dalga dalga yerlere kadar dökülüyormuş. Narin elin üstünde öyle güzel bir yüz yatıyormuş ki prens allak bullak olmuş. Atından yere atladığı gibi saraya süzülmüş. Prenses şaşkınlıktan bir çığlık koparmış ama prens onun önünde diz çökerek:

- Korkma, güzel ve soylu prenses, demiş. Sana hiçbir kötülük yapmayacağım. İzin ver, yüzünü seyredeyim. Daha önce böyle bir güzellik görmedim!

Prenses bakışlarını prense dikmiş. Genç adamın bakışlarındaki ateş ta yüreğine işliyor ve solgun yüzü pembeleşmeye başlıyormuş.

- Buraya nasıl ulaşabildin! Sen kimsin! Eğer bir insansan, bana yeryüzünden söz et, özledim oraları, diye mırıldanmış.

Prens uzun zaman güzel prensesin yatağının yanında

diz çökmüş halde kalmış. Ona yeryüzünden söz etmiş. Daha anlatmasını bitirmeden gece sona eriyor, sarayın duvarları şafağın pembe rengine bürünüyormuş. Küçük prens çabucak prensesle vedalaşıp küçük atına atlamış ve kimseye görünmeden yeniden şehre dönmüş.

Gündüz kral her zamanki gibi kızını ziyarete gittiğinde, endişelenmiş.

- Nasıl oluyor da böyle al alsın kızım? diye sormuş sert bir tavırla.

O zaman, arısu dolu saydam bir taşı duvardan söküp prensese vermiş. Genç kız bu taşı narin avuçlarında sıkmış ve taştaki su hemen pembeleşmiş. Kral küplere binmiş.

- Dünyalı bir varlığı görmek senin yüreğini ısıtmış. Söyle bana, kim Bulutlar Sarayına girmeye cesaret etti!

Prenses cevap vermemiş.

- Onu kurtaramayacaksın, kızım. Bu yaptığı yaşamına mal olacak, demiş sinirlenen kral ve dönüp hemen gitmiş.

Akşam karanlığında Bulutlar Sarayına dört muhafız göndermiş gizlice, onlara saraya gireni yakalamalarını buyurmuş. Ama gökteki uzun yolculuk muhafızları yormuş, kral gider gitmez rahatça uzanmış, uykuya dalmışlar. İçlerinden hiçbiri prensin ne gece yarısı geldiğini görmüş, ne de şafakla birlikte küçük atına atlayıp gittiğini...

-Biz kimseyi görmedik, Majesteleri, demiş muhafızlar kral ertesi gün Bulutlar Sarayına geldiğinde.

- Bakacağız, demiş kral. Duvardan arısu dolu taşı alıp onu prensese vermiş. Prenses taşı avuçlarında sıkmış. Su hemen kırmızıya boyanmış.

Kral öfkeyle kızına bakmış.

- Demek, yüreğin böyle, nankör kız! Artık seni görmek beri sevindirmiyor. Billur gibi saf ve soğuk yüreğini değiştirmeye cesaret eden ölecek. Sizler de benimle gelin, diye avaz avaz bağırmış korkudan eli ayağı tutulmuş muhafızlara. Hakkettiğiniz gibi cezalandırılacaksınız.

Bütün gün kralın öfkesi geçmemiş, yer sarayı öfkesiyle sarsılıyormuş. Akşam olunca en iyi danışmanlarından biri huzuruna çıkıp:

- Majesteleri, bütün duvarlara taze boya sürdürün. Böylece yerde gök sarayına gizlice gireni tanırız.

Prens hiçbir şeyden kuşkulanmıyormuş ama Bulutlar Sarayından dönerken mantosunun taze boya ile lekelendiğini görmüş. "Kral beni böyle bir kurnazlıkla yakalayamaz", demiş kendi kendine. Mantosunu atıp ülkenin bütün gençlerinin giydiği elbisesiyle kalmış. Sonra atıyla çabucak şehre dönmüş.

Görkemli manto bir çöp yığınının üstüne düşmüş. Çöplüğü karıştıran yaşlı bir dilenci mantoyu bulmuş, sırtına geçirmiş ve kendisine bu kadar güzel bağışta bulundukları için tanrılara tam teşekkür edecekken kralın askerleri onu yakalamış.

- Bu iğrenç yaşlı, bu beş para etmez mi Bulutlar Sarayına girmek cesaretini göstermiş! Hemen darağacına götürün, diye bağırmış küplere binen kral. Zavallı dilenci hiçbir şey anlamıyormuş. "Kral bu mantoyu çaldığımı düşünüyor olmalı!" diyormuş kendi kendine. "İyi de o bana gökten düştü". Kimse onu dinlememiş. Kralın cellatları onu yakalamış ve işkence yerine sürüklemiş.

Küçük atını elbisesinin altına saklamış olan prens oradan geçiyormuş. Yaşlıyı görünce, "Ama bu benim

mantom!" demiş kendi kendine. O zaman, kendi yerine zavallıyı cezalandıracaklarını anlamış.

- Bu adam neden mahkum edildi? diye seyircilerden birine sormuş.

- Bu suçlu, soylu prensesimizi görmeye cesaret etti. Onu az önce yakaladılar.

- Hey, cellat, bırak o zavallıyı. Prensesin yanına giden benim. Mantoyu ben atmıştım, diye bağırmış prens.

Bu açıklama oradakileri heyecanlandırmış.

- Majesteleri krala danışacağım, demiş bir subay ve hızla saraya gitmiş.

- Efendimiz, gerçek suçluyu az önce yakaladık. Dilencinin bir suçu yok. Ne yapalım?

- Suçluyu asacaksın, aptal. Yaşlıyı da bırakacaksın, diye ulumuş kral.

Subay kralın buyruğuyla geri döndüğünde, prens yaşlının kulağına fısıldamış:

-Bana darılma yaşlı adam. Bulduğun mantoyu ben attım. Değerli taşlardan dikilmiştir. Onu sat, parası senin olsun. İşini görmene yeter. Sonra cellada dönerek yüksek sesle:

- Cellat, sen de Majestelerine saygılı selamlarımı ilet, demiş. Bu sözlerden sonra, atına atlamış ve seyircilerin 'Ooo' diyecek zamanı olmadan havada yok oluvermiş.

O akşam, prens Bulutlar Sarayı'nda gülümsemiyor, prenses de gözlerinden nohut gibi yaşlar döküyormuş.

- Her bir bakışın gönlümü gönlüne bağlayan bir bağ diye, mırıldanmış prens. Benimle gelmek ister misin?

- Babam kızından daha çok önem veriyor gururuna,

demiş prenses üzüntüyle. Seninle babanın krallığına geleceğim.

Veliaht kolunu prensesin ince beline dolamış, onu küçük tahta atının önüne yerleştirmiş ve gökteki yolculuklarına başlamışlar.

Uzunca bir süre uçtuktan sonra, prenses birden haykırmış:

- Dur, lütfen dur!

Çölün ortasına inmişler ve genç kız açıklamış:

-Zavallı annemin mücevherlerini unuttum. Onları almak için, dönmem gerekiyor.

Prens onu vazgeçirmek için boşuna çaba göstermiş. Sonunda, iç geçirerek küçük atını ona vermeye razı olmuş ve Bulutlar Sarayı'nda çok oyalanmaması için, ısrar etmiş. Sonra bir taşa oturup dönmesini beklemeye başlamış.

Bulutlar Sarayı'nın önüne gelince prenses küçük atı yere yatırmış ve çabucak içeri girmiş. Odasının girişindeki kumaşı yana çekince öfkeden çılgına dönmüş babasıyla burun buruna gelmiş. Kral tek kelime söylemeden onu bileğinden yakalamış, karşısına çıkan ilk odaya atmış ve kapısını anahtarla kilitlemiş. Sonra dışarı çıkınca gözleri küçük, tahta ata takılmış. "Prensesin bir oyuncağı!" diye düşünmüş. "Böyle aptal şeylere katlanamam!" Atı yüklüğe atmış.

Yer sarayına dönünce kral divanı toplamış ve kaçma girişimiyle adına leke süren asi kızını nasıl cezalandıracağını uzun uzun tartışmış.

- Majesteleri, en iyisi onu uzun zamandır isteyen komşu krallığın prensiyle evlendirmek, demiş danışmanların en bilgesi. Onu görmeyince öfkeni unutursun.

- Dediğini yapacağım, diye hemen karar vermiş kral. Daha çok beklemeden komşu krallığa bir ulak göndermiş.

Bu arada bizim prens çölde boşuna prensesi bekliyormuş. Güneş batıda inmeye başlayınca prensesin başına bir şey geldiğini anlamış. Nereye baksa, kum tepeciklerinden başka bir şey görmüyormuş. "Küçük atım olmadan geriye de dönemem!" diye düşünmüş. "Güneş beni tüketip son kemiğimi kurutmadıkça ve beni kül haline getirmedikçe sana ulaşacağım prenses."

Böylece, prensesin ülkesine yaya olarak dönmeye başlamış. Ne var ki krallık şehri çok çok uzakmış ve prens ayakları üstünde zorlukla duruyormuş. Son gücünü toplayarak en yüksek kum tepeciğinin doruğuna tırmanmış ve bir hayranlık çığlığı koparmış. Birden, ayaklarının altındaki kumlar kaybolmuş. Duru bir akarsuyun kenarındaki harika bir bahçede bulunuyormuş. Başının üzerinde, babasının sofrasında bile görmediği görkemli meyvelerle dolu ağaçların yaprakları hışırdıyormuş.

Prens aç kurt gibi akarsuyun kenarına yüzü koyun atlamış ve kana kana içmiş sudan. Sonra, iştah kabartan bir şeftali yemiş, otların üzerine uzanmış ve uyumuş. Uyanınca bir daha içmek için suya eğildiğinde, sakallarının çok uzadığını görmüş. Korkuya kapılmış. "Şeftalilere dikkat etmek gerek!" diye düşünmüş. "Bu durup dururken olmadı. Başka meyvelerden seçeceğim. O zaman bir armut yemiş ve önceki gibi üstüne dayanılmaz bir uyku bastırmış. Böylece, bir kez daha otları üstüne uzanmış ve uyumuş. Uyanınca dehşete kapılmış. Sakalı bu kez beline kadar iniyor ve çakıltaşları dolu bir sepet taşımış gibi başında bir ağırlık hissediyormuş. Suda kendine bakınca alnında iki kocaman boynuz çıktığını görmüş. "Bu halde prensesin karşısına

çıkamam!" diye sızlanmış. Umutsuzluk içinde kendisini yerlere atmış, ağlamış. Uzun uzun ağlamış, sonunda yaşlı gözlerle yeniden uyumuş. Uykusunda ak saçlı bir yaşlı görünmüş.

- Nedir üzüntünün nedeni oğlum? diye sevecenlikle sormuş yaşlı. Dünyada çaresi olmayan şey yoktur. Kuru şeftali ye, sakalın kaybolacak, kurumuş bir armut yersen, boynuzların kaybolacak, Çabuk ol, oğlum. İblislerin bahçesindesin. Şimdi uyuyorlar, uyandıklarında seni burada bulurlarsa, parça parça ederler.

Yaşlı kaybolmuş ve prens uyanmış. Hemen kurumuş bir şeftali yemiş ve sakalı kaybolmuş, bir kurumuş armut yemiş, boynuzlarından iz kalmamış. Prens bir an düşünmüş, sonra çabuk çabuk sorgun dallarını kesip bir sepet örmüş. O zaman, yerden kurumuş birkaç şeftaliyle armut toplamış ve sepetin üstüne taze meyvelerden koymuş.

Gece olmuş, gökyüzü yıldız dolmuş. İyi yürekli yaşlının uyarısını hatırlayarak kolunda küçük sepetiyle çabucak büyülü bahçeden uzaklaşmış. Yeniden kum çölünün ufka kadar uzandığını görmüş. Kısa bir süre dinlendikten sonra, yeniden yürümeye başlamış. Böylece yedi gün, yedi gece yürüyüp Doğudan Batıya giden geniş ve güzel bir yola ulaşmış.

Bir eşeğe binmiş bir yolcu yanına gelmiş ve ona sormuş:

- Nereye gidiyorsun delikanlı?

-Kızını Bulutlar Sarayında tutan kralın ülkesine gidiyorum. Söylesene, daha çok yol var mı?

- Ayakkabılarının tabanını biraz daha eskitmen gerekiyor, demiş yolcu. Ben eşek üstünde bile, iki günden önce varamam.

Prens arkasında at seslerini işittiğinde, eşeğin üzerindeki yolcu yolun sonunda çoktan kaybolmuş. Arkasına dönünce uzakta tahtırevanlı bir alay görmüş. Alayın önünde birkaç atlı varmış. Prens yolun kenarına oturmuş, meyve sepetini ayaklarının ucuna koymuş ve alayın yaklaşmasını beklemiş.

İlk atlılar gelmiş.

- Ne güzel meyveler! demiş onlardan biri. Hey delikanlı, o sepeti bize sat. İki gündür prensimiz taze meyve yemedi.

- Bu meyveler satılık değil, onları kendime saklıyorum, demiş prens.

- Sana altın veririz, diye ısrar etmiş atlılardan biri. Çabuk karar ver, bize zaman harcatma. Acelemiz var. Prensimiz prensesi bekletmek istemiyor.

- Hangi prensesi? diye telaşla sormuş prens.

- Bulutlar Sarayının prensesi, diye açıklamış atlı. Prensimizi ona koca olarak götürüyoruz.

- Size yalnız prensiniz için birkaç meyve vereceğim, demiş prens ve ve atının başını çevirerek prensin dinlendiği tahtırevana gitmiş. Prens bu güzel meyvelere hayran kalmış ve hemen aç kurt gibi saldırarak yemiş onları. Tahtırevan onu ağır ağır salladığından, uykusunun geldiğini hissetmiş ve derin bir uykuya dalmış. Bir an sonra, tahtırevanın yanında yürüyen hizmetkarlardan biri içeriye bakınca dehşetten bir çığlık koparmış. Genç prensin yerinde alnında kocaman boynuzları olan sakallı bir canavar görüyormuş.

- Ne oldu zavallı prensimize! diye bütün saraylılar ağlayıp sızlıyormuş.

- Tez şu meyve satıcısını bize getirin, diye atlıların başka-

nı buyurmuş. - Ne biçim meyveler sattın prensime! demiş atlıların şefi öfkeli bir tavırla. Bak, ona olanlara!

- Soylu beyler, bu meyveler kötü değil ama onları yedikten sonra uyunmaz. Bunu çocuklar bile bilir. Sakın, prensiniz uyumuş olmasın!

- Uyudu evet uyudu, diye bağırmış hizmetkarlar koro halinde.

- Bu yüzden olmuş bütün bunlar, demiş veliaht.

- Ne korkunç bir ülke! diye mırıldanmış başbakan ürpererek. Kim bilir daha neler bekliyor bizi! Dönmemiz daha akıllıca olmaz mı! Ama prens geri dönmenin lafını bile duymak istemiyormuş. Böylece, bakanlar yeniden kurulu toplamışlar. Akıllarına bir fikir gelmiş:

- Bu meyveleri prensimize sen sattın, demişler. Bu durumda bize yardım etmek de sana düşüyor. Sana onun giysilerini giydireceğiz ve sen de koca rolünü oynayacaksın. Biz şehirden ayrılınca prensesi prensimize geri vereceksin, ondan sonra nereye istersen, git.

Prens karar veremiyor gibi görünmüş. Bir süre düşündükten sonra, kabul etmiş:

- Kabul ama bana yedi altın vermeniz koşuluyla.

Böylece, bizim prens komşu ülkeden gelen nişanlı olarak sevgili prensesinin doğduğu şehre girmiş.

Ne kral, ne bir başkası onu yeni giysileri içinde tanıyabilmiş. Kral onu konumuna yaraşır bir şekilde karşılamış ve hemen düğün töreni hazırlıklarına başlanması buyruğunu vermiş. Nişanlı, prensesi Bulutlar Sarayında geceleri ziyaret eden yabancı konusunda hiçbir yorum işitmesin diye, teşrifatçı başı yaşlıları şeref avlusunda büyük bir masaya oturtmuş, nişanlı da gençlerin bulunduğu büyük bir salona alınmış.

Prenses yaşlı gözlerle gelin elbisesini giymek zorunda kalmış. Yüzünü koyu bir peçeyle gizlemiş. Onu çok güzel donatılmış masaya götürmüşler ama orada tek kelime etmeden oturmuş, ne yemiş, ne içmiş. Gözyaşları beyaz gelinliğine ağır ağır akıyormuş.

Veliaht ona birkaç kelime olsun söylemeyi çok istermiş ama bir an bile onunla yalnız kalamamış. Böylece tam iki gün geçmiş. Düğünün üçüncü günü, son gün, prens hala prensesle konuşamamış. O zaman, bir kurnazlığa başvurmaya karar vermiş. Prenses yerine oturmaya gelince ona bir meyve sunmak içinmiş gibi eğilerek meyve sepetini devirmiş. Meyveler sağa sola saçılmış, yerde yuvarlanmış. Kahkahalar atılmış, meyveleri toplamak için yerlerinden kalkmışlar, prens bu kargaşadan yararlanarak prensesin kulağına fısıldamış:

- Ağlama güzel prenses. Ben Bulutlar Sarayındaki prensim. Sana daha sonra açıklayacağım. Seni dansa davet ediyorum. Sana nasıl dışarı çıkacağımızı söyleyeceğim.

O andan sonra prenses değişmiş.

- Majesteleri, prenses gülüyor ve genç eşiyle dans ediyor, demiş krala bir nöbetçi.

Dans ederlerken prens prensese öğütlerini mırıldanıyormuş. Saraydan ayrılırken babasından çocukluk anısı küçük atı götürmesine izin vermesini istemesi gerekiyormuş. Bir de şehrin çıkışında insanlara dağıtmak için, bir tepsi altın istemeliymiş.

Prenses genç kocasının öğütlediği gibi yapmış. Tabii kral kızının kaprisleri karşısında kaşlarını çatmış ama sonunda kabul etmiş. Düğün alayı şehirden ayrılmış. Şehir kapılarından geçerlerken prenses altın dolu tepsidekileri

meraklıların arasına saçınca herkes altınları toplamak için atılmış. Karışıklıktan yararlanarak prens prensesi küçük atının önüne yerleştirmiş ve kimse daha ne olduğunu anlayamadan bulutlar içinde kaybolmuşlar.

Prensin ülkesine doğru son hızla uçmuşlar. Daha güneş batmadan küçük at sarayın onur avlusuna inmiş.

Bütün saray halkı çok heyecanlanmış.

- Bir daha geri dönmeyeceğinden korkuyordum oğlum, demiş gözleri yaşlı kral mirasçısını ve genç gelinini kucaklarken. Dülgeri cezalandırmaya hazırlanıyordum, ortadan koybolmana neden olduğu için ona kızıyordum.

- Dülger haklıymış baba, demiş prens. Birçok zorlukla karşılaştım, hepsinin üstesinden geldim ve sonunda dünyanın en güzel prensesini buldum.

Böylece, ikinci bir düğün daha düzenlenmiş. Prenses yine ağlamış ama bu gözyaşları sevinçtenmiş. Masaya küçük atla dülger de oturtulmuş.

Herkes anlatılamayacak kadar mutluymuş.

Konuşan Buda

Bir zamanlar, tek kızı olan zengin bir çiftçi varmış. Kız parlak gözleri, iki uzun örgü halinde uzanan kuzgun saçlarıyla yasemin çiçeği kadar körpe, çok güzel bir genç kızmış. Güzel olduğu kadar da nazikmiş, Üstelik çok da becerikliymiş. Çıkrığının başına oturdu mu her şeyi unutur, dokur da dokurmuş. Onu seyretmek zevkmiş. Kimse onun kadar ince dokuyamazmış. Örümcek ipi kadar ince, ipek gibi yumaşak dokurmuş. Akşam çıkrığının başına oturduğunda, köyün gençleri gelip penceresini tıklatır, kendi-

lerini içeri almasını rica ederlermiş. O zaman, çıkrığın başındaki genç kızın çevresinde toplanır, çevik parmaklarını hayranlıkla seyreder, çıkrığın tatlı mırıltısına eşlik eden melodik sesini dinlerlermiş. Bir sürü delikanlı ona evlenme teklifinde bulunmuş ama o hepsini gülerek geri çevirmiş.

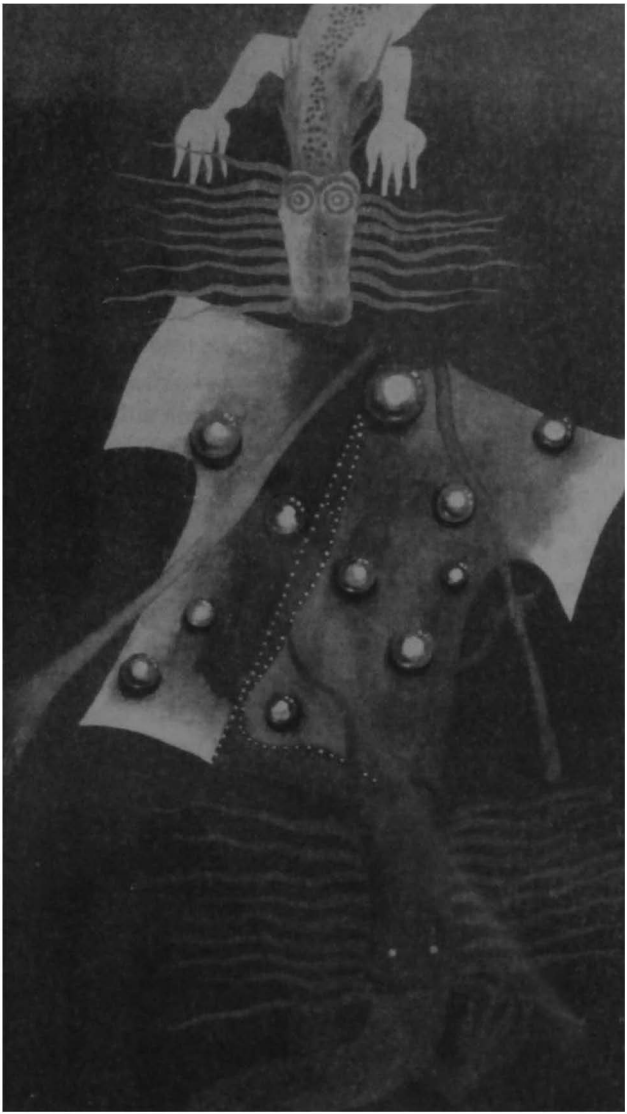
Babasının çiftliğinde bir çoban varmış. Saz gibi dik ve esnek, kendi gibi üç adamın gücünde, herkesin sevdiği altın yürekli, yakışıklı bir oğlanmış ama yoksulmuş. Genç kız iyi yürekli olduğundan, zavallı çobana acırmış. Acımayla aşk arasında bir adım olduğundan, olanlar olmuş. Kaçamak bir bakış, yanakların al al olması, genç çobanın körpe kıza gülümsemesi, ışıldayan gözler, derken nasıl olduğunu bilemeden iki genç birbirine aşık olmuş. Ancak baba kızını zengin birine vermeyi istiyormuş, onu yoksul bir çobana verecek değilmiş. Bu yüzden, iki aşık aynen siste kaybolmuş iki kuş gibi aşkını saklamak zorunda kalmış.

Çoban onu zengin çiftçiden almanın ve her ikisinin de mutluluklarını sağlamanın bir yolunu bulmak için uzun zaman kafa patlatmış. Sonunda aklına iyi bir fikir gelmiş. Hemen her yere sıçan kapanları yeleştirmiş ve beklemiş. Çok da beklememiş, az sonra bir "klap" sesi işitmiş. Ben Sıçanlar Kralının oğluyum. Beni serbet bırakırsan, babam seni bol bol ödüllendirir, demiş kapandaki sıçan.

- Olur ama önce babanı çağır; onunla konuşmak istiyorum.

Sıçan prens ıslık çalmış. Bir takırtı işitilmiş ve sıçanların kralı çobanın karşısına çıkmış.

- Oğlumu serbest bırak. Ne istersen yapacağım, diye yalvarmış sıçanlar kralı.

- Bir koşulum var, demiş çoban. Buradan tapınağa kadar bir geçit açman için, sana üç gün veriyorum.

- Bu çocuk oyunu, demiş kral. Bir tıkırtı işitilmiş ve sıçanların kralı kaybolmuş.

Kendi kabilesini ve dost kabileleri çağırmış; her yeri eşmeye, kemirip kazmaya başlamışlar. Öyle ki daha üç gün dolmadan çobanın odasını Buda tapınağına bağlayan bir tünel kazılmış. O zaman, çoban söz verdiği gibi, sıçan yavrusunu serbest bırakmış.

Çiftçinin karısı her gün horozlar öter ötmez Büyük Buda tapınağına dua etmeye gidermiş. Diz çöker, alnı yere değecek kadar eğilir, Buda kendisini ve ailesini kutsasın diye birkaç dua mırıldanırmış.

O gün bir sepet dolusu adakla tapınağa gitmiş. İçeri girmiş, eşikte diz çökmüş, alnını yere vurmuş ve eskiden olduğu gibi Buda'nın dudaklarında gülümsemesiyle kendisine bakıp bakmadığını görmek için gözlerini kaldırmış. Üç kez selam verdikten sonra günlük duasına başlamış:

- Amitaba Amitaba; beni ve ailemi koru, bize cennetin kapısından geçmeyi nasip et.

Birden tapınakta büyük bir gürültü olmuş; Buda heykeli kımıldamış ve sessizlikte boğuk bir ses yükselmiş:

- Cennetin kapısından ancak kızınızı yanınızda çalışan çobana eş olarak verirseniz, geçeceksiniz.

Çiftçinin karısının eli ayağı buz kesmiş, soluğu tutulmuş. İpnotize olmuş gibi, gizemli gizemli gülümseyen Buda'nın yüzüne bakıyormuş. Aynı ses bir kez daha işitilmiş:

- Cennetin kapısından ancak biricik kızınızı yanınızda çalışan çobana eş olarak verirseniz, geçersiniz.

"Demek ki yanlış duymamışım!" demiş kadın içinden. "İyi de Buda ne zamandan beri konuşuyor!" Ama büyük Buda'dan korkuyormuş. Çabucak tapınaktan çıkmış ve en kısa yoldan evine koşmuş.

Tünelden geri dönmüş olan çoban, kendi halinde avluyu süpürüyormuş.

Çiftçinin karısı soluk soluğa salona girmiş ve:

- Kızımızı hemen çobanla evlendirmeliyiz, yoksa cennete gidemeyeceğiz, demiş kocasına.

- Delirdin mi sen kadın! diye haykırmış çiftçi. Onun gibi bir yoksula kız mı verilir!

- Buna Buda karar verdi, demiş karısı karşılık beklemeyen bir tavırla.

- Nasıl, Buda mı! demiş çiftçi inanmaz inanmaz. Bu delilik de nereden çıktı! Ne zamandanberi Buda konuşuyor!

- Bana inanmıyorsan, tapınağa git ve kendi kulaklarınla duy.

Çiftçi başını sallamış. O hiç tapınağa gitmez ve Buda'yı pek umursamazmış ama göksel güçlerle şaka etmenin iyi olmadığını düşünüyormuş. Peki, ya doğruysa! Bu olay aklından çıkmıyormuş. Ertesi sabah tapınağa gitmeye karar vermiş.

Ertesi sabah, gün ağarır ağarmaz sepetini en nefis yiyeceklerle doldurup yola çıkmış, Tapınağa girince ilk işi Buda'nın heykeline bakmak olmuş ama farklı hiçbir şey görmemiş. Yarı kapalı gözleri, gizemli gülümsemesiyle Buda her zamanki yerde duruyormuş.

"Karım düş görmüş olmalı!" demiş kendi kendine. Tam o anda tapınakta boğuk, sert bir ses yükselmiş:

- Cennetin kapısından ancak biricik kızınızı yanınızda çalışan çobana eş olarak verirseniz, geçebilirsiniz.

- Amitaba, acı bana, ne istersen yapacağım, diye söz vermiş yerlere kapanan çiftçi. Alnında soğuk terler belirmiş. Daha çok oyalanmadan büyük bir hızla evine koşmuş.

- Kadın, diye seslenmiş daha eşikteyken, kızımızı olabildiğince tez çobanla evlendirmeliyiz . Sen haklıymışsın, Buda gerçekten konuştu.

Böylece, anne ve baba Buda'nın kendilerine buyurduğunu yerine getirmişler. Kısa süre sonra, düğün yapılmış. Düğüne çok kalabalık konuk davet edilmiş. Şenlikler üç gün, üç gece sürmüş.

Düğünden sonra, genç kadın kocasına:

- İyi yürekli Buda olmasaydı, annem ve babam beni sana vermezdi, demiş. Ona bundan dolayı borçluyuz ve onu hiç unutmamalıyız.

Çoban nasıl bir tavır takınacağını bilemiyormuş. Bir süre düşündükten sonra, şöyle demiş:

- Sanırım, Buda'nın bedenleşmesiydi bu. Zengin çiftçinin kızıyla evlenmeyi nasıl başardığını düşündükçe için için gülüyormuş. Tabii bu konuda kimseye en küçük bir şey söylememiş.

Tek Boynuzlu Manda

Bir zamanlar, ip gibi ince bir keçiyolundan ulaşılan yarık, yüksek dağların ortasında genç bir adam yaşarmış. Dünyada kimi kimsesi yokmuş. Küçük bambu evinde yalnız yaşarmış ve yaşamak için becerikli elleriyle küçük pirinç tarlasından başka hiçbir şeyi yokmuş.

Bir gün, ürün toplanmasından sonra, şehirde pazar kurulmuş. İki demet pirinç almış ve küçük keçiyolundan vadiye inmiş.

Pirincini sattıktan sonra, satıcıların tezgahları arasında biraz dolaşmış. Tezgahında fırçalar, renkli boya hokkaları, kömür kalemler sergilenen küçük mağaza onu çekmiş.

Genç adamın içinde bir şeylerin resmini yapmak isteği doğmuş. Ama elinde yalnız birkaç bozuk para varmış, bu kadar pahalı şeyleri satın almaya yetmezmiş parası. Ama sonunda, "bir kömür kalemi satın alabilirim", demiş kendi kendine. Uzun zaman duraksadıktan sonra, sattığı pirincin parasıyla kömür kalemi satın almış. Sabırsızlık içinde hazinesiyle evine dönmek için acele etmiş. Evine varınca bir muz ağacından büyük bir yaprak koparmış ve bir taşın üzerine oturup çizmeye başlamış. Uzun zamandan beri, düşlediği şey gerçekleşiyormuş.

İpek gibi gri tüyleri olan, gözleri bilgelikle dolu, alnında tek bir boynuzu olan bir manda çizmiş.

- Ah, diye içini çekmiş, benimle kalabilsen, toprağı sürmeme yardım edebilsen, ne güzel olurdu! İkimiz birlikte olsaydık. Resmi küçük odasının duvarına asmış. Sonra dışarı çıkınca şaşkınlıktan donakalmış. Kapısının önünde, ipek gibi gri tüyleri olan, gözleri bilgelikle dolu ve tek boynuzlu bir manda duruyormuş. Oğlan gözlerini oğuşturmuş, uyanık olup olmadığını anlamak için elini çimdiklemiş. Ama manda orada duruyor ve başını dostça oğlana uzatıyormuş. Gözlerine inanamayan genç adam çizdiği mandaya bir kere daha bakmak için, odasına atılmış. Yaprak bomboşmuş, üsütündeki resimden hiçbir iz yokmuş. O zaman, genç adam kapısının önünde duran ipek gibi gri tüylü ve tek boynuzlu mandayla resmini çizdiği mandanın aynı olduğunu anlamış.

Ondan sonra, genç adam yoldaşı tek boynuzlu mandayla

mutlu yaşamış. Gündüzleri pirinç tarlasında birlikte çalışıyor, akşamları birbirlerine yaslanarak yatıyorlarmış.

Ama günlerden bir gün, imparatorun askerlerinden bir birlik genç adamın kulübesine giden daracık patikada manevra yapmaya gelmiş.

- Şuna bakın, ne garip manda, tek boynuzlu! diye haykırmış askerlerden biri. Eti çok iyi olmalı, imparatorumuzun ağzına layık.

Genç adam yalvarmış yakarmış ama askerler yoksul adamın tek neşesini alıp götürmüş.

- Dostumu bana geri verin, diye ağlayarak askerlerin pesinden koşuyormuş. Böylece, dağ tepe aşarak imparatorun sarayına varmışlar. Ama askerler avlarıyla içeri girdikten sonra, kapı suratına kapanmış. Zavallı oğlan dışarıda kalmış.

- Yalvarırım, açın kapıyı. Dostumu bana geri verin, diye yakarıyormuş. O benim tek dostum. Dünyadaki tek neşem. Ondan başka kimsem yok. Ama yalvarmaları boşunaymış.

Büyük imparatorluk kapısının eşiğinde, başı elleri arasında, iki gözü iki çeşme ağlıyormuş. Bir zaman sonra, kapı açılmış, askerler mandanın boynuzunu ve kemiklerini yanına atmışlar.

- Dostundan geriye kalanlar bunlar! İmparator sana övgülerini gönderdi. Kendisine iyi bir şölen çektiğini söylememizi buyurdu.

Genç adam kemik ve boynuzu toplamış, bir beze sarmış ve evinin yolunu tutmuş. Gittiği her yerde ağlıyor ama yoldaşını canlandıramıyormuş. Evine varınca boynuzu odasının duvarına asıp dışarı çıkmış, evinin yanında bir çukur kazmış, kemikleri oraya koymuş ve üstünü toprakla

örtmüş. Az sonra, tek boynuzlu mandanın kemiklerini gömdüğü yerde, topraktan yeşil bir bambu filizi çıkmış. Büyümüş büyümüş, çok geçmeden yetişkin bir bambu haline gelmiş. Genç adam her gün bambunun gelişmesini görmeye gelirmiş. Yapraklarını okşar, tatlı tatlı hışırdamasını dinlermiş. Bambu öyle gelişip serpilmiş ki başı beyaz bulutların içinde yitiyormuş. "Bu kesinlikle sıradan bir bambu değil!" demiş genç adam. "Nereye kadar gittiğini görmeye çalışacağım. "Böylece uzun gövdesine tırmanmaya koyulmuş. Tırmandıkça tırmanmış. Tırmanmaktan başı dönüyor ama devam ediyormuş. Darmadağınık, kocaman, beyaz bir buluta varmış, sisi aralamış ve önünde kocaman, mavi bir kapı açılmış. Bir an duruksamadan kapıdan geçerek güvenli adımlarla göktei erlemiş. Öyle güzelmiş ki her yerde çiçekler varmış ve buram buram kokuyormuş. Bulutlardan küçük kayıklarda periler dolaşıyormuş. Birden içlerinden biri genç adamı farketmiş. Bir çığlık koparmış, bir anda bütün periler ve gök kaybolmuş. Geriye yalnız beyaz bulutları delen bir doruk kalmış. Birden bambu titremiş, ürpermiş, küçülmeye başlamış, küçülmüş küçülmüş ve sonunda kaybolmuş. Genç adam kendisini çıplak toprakta bulmuş.

Her şey öyle çabuk olmuş ki bunun gerçek mi yoksa düş mü olduğunu bilemiyormuş ama gökteki perilerin güzel gözleri hep aklındaymış. O kadar güzellermiş ki içlerinden biri karısı olsa, ne kadar mutlu olurmuş. Ama artık gök çok yüksekteymiş. Genç adamın aklında hep aynı düşünce varmış; göğe dönmenin bir yolunu nasıl bulmalıymış!

Bir gece bir düş görmüş. Eski dostunu, kendisine zeki gözleriyle gülen tek boynuzlu mandayı görmüş; kendisine insan sesiyle şöyle demiş:

- Neden kendine eziyet ediyorsun! Yoksa, resmini unuttun mu! Perilerden birini kendine eş olarak almak istiyorsan, onun resmini çizmeyi dene. Resmini çizmeyi başarırsan, duvara astığın boynuzumu al ve onu boru olarak kullan.

Uyanır uyanmaz genç adam dışarı çıkıp bir muz yaprağı koparmış. Evine geri dönmüş, kömür kalemini almış ve çizmeyi başarmış. Çok heyecanlanmış. Tek boynuzlu mandanın sözlerini hatırlayarak duvardan boynuzu indirmiş, dudaklarını yapıştırmış ve boru gibi çalmış. Her şey sallanmış, çevresini göksel bir koku sarıp odayı pembe bir ışık aydınlatmış. Peri resimden çıkmış, ona sevecenlikle gülümsemiş ve yere atlamış.

- Senin karın olacağım, demiş ona, sen pirinç tarlanda çalışacaksın, ben de ev işlerine bakacağım. Birbirimizi çok seveceğiz. Sonra küçük, güzel elini genç adama uzatmış.

O gün, küçük bambu kulübeye mutluluk girmiş. Genç adam ve karısı tam bir mutluluk içinde yaşamış. Taa ki...

Taa ki dağda manevra yapan imparator askerleri oradan geçinceye kadar.

- Şu güzelliğe bakın! diye haykırmış askerlerden biri periyi görünce. İmparatorumuzun çok hoşuna giderdi. Askerler genç adamın ve karısının ağlamalarına yakarmalarına aldırmadan kadını zorla götürmüşler.

Genç adam da uçurumlar, aşarak imparatorluk sarayının kapısına kadar askerlerin arkasından koşmuş. Ağlamış, yalvarmış ve onlara sevgili karısı olmadan yaşayamayacağını söylemiş ama bütün konuşmaları boşunaymış. İmparatorun nöbetçisinden küfür ve dayaktan başka bir yanıt alamamış.

Yüreği yana yana evine dönmüş. Orada öylece oturmuş, gözlerinden yaşlar boşanıyormuş. Birden yüzü aydınlamış. "Aklıma bir fikir geldi!" demiş canlanarak. Hemen bir muz yaprağı almış ve çizmeye başlamış. Az sonra yaprakta korkunç dişlerini gösteren, atlamaya hazır bir kaplan belirmiş. Genç adam duvardan mandanın boynuzunu indirmiş, dağları sallayacak kadar kuvvetle boru gibi çalmış. Kaplan resimden dışarı atlamış, genç adam onun sırtına tırmanmış ve böylece imparatorun sarayına doğru atılmışlar. Gemi azıya almış vahşi hayvanı görünce muhafızlar paniğe kapılmış. Korku içinde kapıyı ardına kadar açık bırakarak saraya kaçmışlar. Tam saraylıların zincire vurulmuş, gözleri yaşlı genç periyi imparatorun yanına getirdikleri sırada, kanatlı kaplan iki sıçramada şölen salonunda karşılarına dikilmiş. Korkunç bir kükreme koparmış, ağzını koskocaman açmış ve bir anda imparatorla yanındakileri yutmuş.

Genç adam sevgili karısına doğru atılmış. Onu belinden tutmuş ve birlikte kaplanın sırtına binmişler. Muhafızların başlarının ve uçurumların üstünden sıçrayarak geçmiş kanatlı kaplan ve küçük bambu evin yanına inmiş. İki sevgiliyi yere indirdikten sonra, kanatlarını açmış, havalanıp bulutlar içinde kaybolmuş.

Bu maceralardan sonra, genç adam karısıyla mutlu ve huzurlu bir yaşam sürmüş. Şimdi hala oradalar, o dağlarda yaşıyorlar.